

ကျွန်း
လှေကား
ပေါ်
မှာ

ခရီးစဉ်

ဝိသုဒ္ဓါ

မုန့်
လှိုင်
ဝိ
မုန့်
မ

ပုံနှိပ်ပုတ်တမ်း

-
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးကျော်ဇင်၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ(၀၀၄၅၄)
၅၁၊ ရေကျော်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
 - ပထမအကြိမ် - အောက်တိုလ၊ ၂၀၁၆ ခုနှစ်။ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ။
 - အုပ်ရေ - ၁၀၀၀
 - မျက်နှာပုံနှိပ် - အောင်သိန်းသန်းပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၃၅)
အမှတ်-၁၃၈၊ ဗိုလ်ချုပ်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
 - အတွင်းပုံနှိပ် - စွယ်တော်ပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၁)
အမှတ် (၁၄၇)၊ (၅၁) လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
 - မျက်နှာပုံနှိပ် - ဘဌေးကြည်
တန်ဖိုး - ၉၀၀၀ ကျပ်

လှည့်လည်သော ကမ္ဘာ စံပယ်ဖြူရဲ့

ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ

အမှတ်-၂၂၊ မဟာဇေယျလမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း- ၀၁ ၈၆၁၀၇၄၄၊ ၀၉ ၂၅၀၀၁၂၃၄၈ ၊ ၀၉ ၇၃၀ ၄၁၁၃၇

email: kantkawwutyee@gmail.com

www.facebook.com/KantKawWutYeePublishing

<http://kantkawwutyee.myanmaronlinesales.com>

တွင် ဝင်ရောက်ကြည့်ရှု မှာယူနိုင်ပါသည်။

စာရေးသူ၏ ဝန်ခံချက်

ဤဝတ္ထုပါ အချို့သော အကြောင်းအရာ၊ အဖြစ်အပျက်တို့သည် အဖြစ်မှန်လားဟု မေးခဲ့ပါက ထိုမေးခွန်းအတွက် အဖြေရှိမည် မဟုတ်ပါ။ သို့သော် ‘မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမျှ ထိခိုက်နစ်နာစေလိုခြင်း မရှိ’ ဟုတော့ အရိုးစင်းဆုံး ဝန်ခံပြောပြလိုပါသည်။

Handwritten text, likely a title or header, appearing as a faint, illegible scribble.

Main body of handwritten text, consisting of several lines of illegible characters.

အသက်တမျှ ချစ်ခင်မြတ်နိုးရသူကို အိပ်မက်၌သာ မြင်တွေ့ခွင့် ရတော့ခြင်းသည် အကြင်သူတစ်ဦးအတွက် ကြီးစွာသော ဆင်းရဲ မည်၏။

*

ညက အိပ်မက်မှာ အမေ့ကို မြင်သည်။

အမေသည် ချိုသော အပြုံးနှင့်၊ ငြိမ်းချမ်းလှပသော မျက်နှာနှင့်။ မဆုံးပါးမီ အသက်အရွယ်ကအတိုင်း တည်မြဲ။ သုံးနှစ်မျှ ကြာခဲ့သော အချိန် သည် အိပ်မက်တွင် ရေးရေးမျှပင် အရာမထင်ချေ။ အမေနှင့် မနေ့တစ်နေ့ကမှ ခွဲခွာခဲ့ရသလိုသာ ငြိမ်း ခံစားမိပါသည်။

ပန်းစုံခင်းသော လမ်းမှာ ငြိမ်း တစ်ယောက်တည်း လျှောက်လာခိုက် မလှမ်းမကမ်းမှာ အမေ့ကို မြင်သည်။ ဖြူသော ဝတ်စုံ ဆင်ကာ အဝါနုရောင် ပန်းပွင့်ကလေးများ ပွင့်သော သစ်ပင်ရိပ်အောက် အေးအေးလူလူ ထိုင်နေသည့် အမေ့ကို မြင်သည်။ အဖြူ၊ အဝါနု၊ အစိမ်းတို့ ရောသော လွမ်းစရာပန်းချီ။

အမေသည် ငြိမ်းအား လက်မပြု၊ မခေါ်ငင်။ အပြုံးနှင့်သာ ကြိုလင့် ပါသည်။

အမေ့ကို မြင်လျှင် မြင်ချင်း ဒါအိပ်မက်ပါပဲဟု ငြိမ်း သိနေသည်။ ဘာကြောင့် သိနေမှန်းတော့ မရေရာ။ အလိုလို ခံစားသိတယ်များ ဆိုရမလား။ ဖြစ်နိုင်လျှင်တော့ မြင်မက်ရစဉ် ခဏငယ်မျှသော အချိန်အတွင်းမှာ အိပ်မက်ကို အိပ်မက်လိုသာ ငြိမ်း ခံစား ယုံကြည်ချင်ပါသည်။ ဆုံးတော့မှ၊ နိုးတော့မှသာ သိပါစေပေါ့။ တဒဂံပဲဖြစ်ဖြစ် ငြိမ်းလည်း ပေါ့ပါးပျော်ရွှင်ချင်သားပါပဲ။

သို့သော် ဆိုခဲ့သလိုပင် အိပ်မက်ဟု ငြိမ်း သိနေပါသည်။

ငြိမ်းသည် ပျော်ရွှင်လှိုက်လှဲခြင်း၊ တစ်ဖက်မှာတော့ ရင်နှင့်နာခြင်း ဖြစ်ရသည်။ ခြေလှမ်းတို့ကို အနိုင်နိုင်ထိန်းရင်း အမေအနီးသို့ ရောက်ရသည်။ ‘အမေ’ဟု တစ်ခွန်း ခေါ်ကာ ရင်ခွင်သို့ ဝင်သည်။ မျက်ရည်တို့သည် ငြိမ်း၏ ပါးပြင်ထက် မိုးပွင့်တို့ အလှအယက် ခုန်ဆင်းသလို ပြိုကျလာတော့သည်။

လူတစ်ယောက်မှာ သူ့ကိုယ်သူ မွန်းကျပ် ပိတ်လှောင်နေတယ် ထင်ရ လောက်အောင် စိတ်အာရုံဝေဝါးတဲ့ အခိုက်အတန့် မရှိ မဟုတ် ရှိမှာပဲဆိုရင် ငြိမ်းအတွက်တော့ အဲဒါ အခုအချိန်ပါပဲ အမေရယ်။ ငြိမ်းက တစ်ယောက် တည်းရယ်...။ မေးခွန်းတွေ အများကြီး ပိုက်ပြီး တစ်ယောက်တည်းရယ်...။

စကားလုံးများစွာသည် ရှိုက်ငင်ခြင်းနှင့် နိမ့်ချည် မြင့်ချည် ဖြစ်လျက် ရှိသော ငြိမ်း၏ ရင်တွင်း၌ တွန်းထိုးလှုပ်ရှားနေပါသည်။ ငြိမ်းသည် မျက်လုံး အစုံကို ဖိမှိတ်ထားသည်။ ပါးပြင်သည် စွတ်စိုအေးစက်လျက်။ ငြိမ်း၏ နှလုံးက တော့ ပူနွေးခုန်လှုပ်လျက်။ နှုတ်ခမ်းကိုမူ တင်းတင်းသာ စေ့ထားမိသည်။

ခဏလေးပဲ တွေ့ရတဲ့ဟာ အမေ့ကို မပြောတော့ပါဘူးလေ...။

ထိုခဏဝယ် နူးညံ့သော အထိအတွေ့သည် ငြိမ်း၏ ဆံစထက်မှသည် ပါးပြင်သို့ ရွှေ့လာသည်။ အမေသည် ငြိမ်း၏ ပါးပြင်ထက်က မျက်ရည်စတို့ကို ဖွဖွညင်သာ သုတ်လျက်။

“ငြိမ်း အမေ့ကို အရမ်းလွမ်းတာပဲ”

ငြိမ်း၏ အသံမှာ ရှိုက်ငင်ခြင်းနှင့် ရောလျက်ရှိသည်။ သည်တစ်ခွန်းကို သာ အထပ်ထပ် ဆိုမိသည်။ ဘယ်နှကြိမ်လောက်များ ရှိမှာပါလိမ့်။ ခြောက်ကြိမ် လား၊ ခုနစ်ကြိမ်လား မရေရာ။

အမေသည် ငြိမ်း၏ နဖူးပြင်ကို နွေးနွေးဖွဖွ ရှိုက်နမ်းလိုက်သည်။ အမေလည်း လွမ်းတာပေါ့ သမီးရယ်... တဲ့။

အိပ်မက်သည် အိပ်မက် ပီသစွာပင် တသလွမ်းမောဖွယ်သော ထို နေရာမှာ တိခနဲ ရပ်လိုက်တော့သည်။

ငြိမ်းသည် ရှိုက်ငင်လျက်ပင် နိုးလာသည်။ ပါးပြင်သည် စွတ်စို အေးမြဆဲ။ ရင်သည် တလှိုက်လှိုက်ရှိဆဲ။ နဖူးပြင်မှာတော့ အမေအနမ်း ကပ်၍ ပါလာသလို နွေးတေးတေး။

ကုန်လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်တာအတွင်း အမေ့ကို အချိန်နှင့်အမျှ သတိရ ပါသည်ဟုတော့ ငြိမ်း မဆိုနိုင်။ သို့သော် အကြောင်းတိုက်ဆိုင်တိုင်းမှာတော့ အလွမ်းက လူကို ဆုပ်ခြေသလို လှိုက်ကနဲ နှမ်းလျှာလေသည်။

အထူးသဖြင့် အကြောင်းကိစ္စ ကြီးငယ် ကြုံကြိုက်လာတိုင်း ငြိမ်းမှာ တိုင်ပင်စရာ မိသားစုဝင် မရှိ။ ဟိုတုန်းကတော့ အမေသည် ငြိမ်း၏ ဟစ်တိုင်။ အတိုင်ပင်ခံ မိခင်။ ဝမ်းနည်းစရာ ဖြစ်စေ၊ ဝမ်းမြောက်စရာ ဖြစ်စေ အမေသာ ဦးဆုံး သိခွင့်ရစမြဲပါပဲ။

ခုတော့ အမေ မရှိတော့သော အိမ်ဝယ် ငြိမ်းမှာ အရေးဟယ် အကြောင်းဟယ်ဆို အဖော်မဲ့သလို ရှိရပါသည်။ တစ်မိုးအောက် အတူနေသော အဖေနှင့် ကြီးမေအပေါ်လည်း အမေ့လို အားကိုးအားထား ပြုလိုစိတ်၊ နှိလိုစိတ် မျိုး မရှိလှ။ အိမ်ထောင်ခွဲခဲ့ပြီ ဖြစ်သော ကိုကိုနှင့်တော့ ပို၍ပင် အနေစိမ်းသက် ပါသေးသည်။

အမေ့ရပ်ရည်နှင့် စိတ်နေစိတ်ထားကို အမွေဆက်ခံသော ငြိမ်းသည် ပင်ကိုကပင် သီးသီးသန့်သန့် နေတတ်သူ။ အဖော်အပေါင်းများစွာနှင့် လုံးလုံး ထွေးထွေး နေလိုစိတ် မရှိသူ။ အတွင်းမနောချင်းထပ်ကာ ကျွမ်းဝင်ရသူ သုံး၊ လေးဦး ရှိရုံမျှနှင့်ပင် ရှင်သန်ခြင်းဘဝအပေါ် ဘဝင်ကျ ကျေနပ်လှပြီ။

တစ်အိမ်လုံးမှာ အမေ့တစ်ယောက်သာ တစ်ကမ္ဘာထင်၍ တွယ်ကပ် တတ်မြဲ ငြိမ်းသည် အမေ မရှိချိန်မှာတော့ နေချင်းညချင်းပင် အရွယ်နှင့်မမျှ ကြီးပြင်းလာသလို ရှိရသည်။ သည်လို ဖြစ်အောင်လည်း ငြိမ်း ကျင်လည်ရသော မိသားစုဝန်းကျင်က အလိုလို ဖန်တီးခဲ့လေသည်။

သို့သော် ဘယ်လောက်ပဲ ခိုင်မာသူ ဆိုဆို ပင်ပန်းနွမ်းလျချိန် ဆိုတာကတော့ ရှိပေတာပဲ။ အားကိုးအားထားပြုရသူ ရင်ခွင်မှာ ခေါင်းထိုး ရှိုက်ငင်လိုသည့် တစ်ချိန်ကတော့ ရှိပေတာပဲ။

ခုလိုပေါ့...။ သည်အချိန်လိုပေါ့...။

တစ်သက်တာလုံး အနေ မနီးသော်လည်း ယုံကြည်ချစ်ခင်ခဲ့ရသော အဖေအပေါ် ကံကြမ္မာ အချိုးအကွေ့က ပေးတွေ့လေသည့် ပဟေဠိမှာ ငြိမ်း၏ အရှိုက်သို့ အားပါလှသော လက်သီးပုန်းတစ်ချက် ပစ်သွင်းလိုက်သလို မဟန် နိုင်အောင် အငိုက်မိ နာကျင်ရပါသည်။

အဖြစ်အပျက်အားလုံးနှင့် တိုက်ရိုက်သက်ဆိုင်သော ဖခင်နှင့် စကား စမြည် ပြုရမှာ၊ မေးမြန်းရမှာပင် စကားအစ ရှာမရသလို ဝန်လေးရသလောက် နောက်ကွယ်မှာတော့ ပြုလဲနှင့်နာရခြင်းသည် ငြိမ်းထံ လွန်ခဲ့သော ရက် သတ္တပတ်က မဖိတ်မခေါ်ဘဲ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာခဲ့ပါသည်။

ငြိမ်းသည် ထိုတစ်နေ့ကို မမေ့။

ဖြစ်နိုင်လျှင် ထိုတစ်နေ့ ဘယ်တုန်းကမှ မရှိခဲ့ဖူးသလို နေလိုက်ချင် သည်။ နေ့စဉ် အချိန်ဇယားတို့သည် သမားရိုးကျပဲ လည်ပတ်နေဖို့ကောင်းသည်။ ခင်ငြိမ်းချမ်း ဆိုတာသည် သူလိုငါလို သာမန်မိန်းကလေးငယ် တစ်ယောက်။ လောကဝန်းကျင်အတွက်လည်း သတိပြုစရာ ထူးထူးခြားခြား မရှိတတ်သော ဖြူနှစ်နှစ် မြက်ပန်းကလေးတစ်ပွင့်မျှ။ သည်ဘဝကိုပင် နှစ်လိုနေပျော်လှသည်။ နေ့စဉ် အေးအေးချမ်းချမ်း နိုးထနိုင်သည်။ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်စကနိုင်သည်။ ဘဝတစ်လျှောက် သန့်စင်သော လေကို လွတ်လပ်သည့် နှလုံးနှင့် ရှုရှိုက်ကာ စိတ်အေးလက်အေး ရောင့်ရဲဖြတ်သန်းလိုတော့သည်။

သို့သော် ဘဝ ဆိုသည်ကိုက မိမိ ဖြစ်လိုတာသာ ဖြစ်ရ၊ ကြိုရတတ် တာ မဟုတ်။ ထင်မှတ်မထားသော ဘဝဇာတ်ကွက်တို့ကလည်း မမျှော်လင့် ချိန်မှာ ကတ္တီပါကားလိပ်ကို ဖျတ်ခနဲ တင်သလို ပေါ်ပေါက်လာသေးတာပဲ။

စင်စစ်တော့ မိခင်ကို ဆုံးရှုံးရချိန်ကတည်းက ကံကြမ္မာကို ငြိမ်း လျှော့မတွက်တတ်တော့ပြီ။ အကောင်းဆုံးကိုသာ အစဉ်မမျှော်လင့်သလို အဆိုး ဆိုတာလည်း မမျှော်ဘဲ ရောက်ရင် ရောက်လာမှာပေါ့ဟု သိတတ်နားလည် ခဲ့ပြီ။ ကြိုသမျှ အရာရာ ရင်ဆိုင်ဖို့ရာ ငယ်စိတ်ငယ်မာန်နှင့် တင်းထားခဲ့ဖူးသော ငြိမ်းအတွက် သည်တစ်ကြိမ် ကံအလှည့်အပြောင်းကတော့ဖြင့် ရက်စက်လှ

ပါရဲ့။ မခံစားနိုင်လောက်အောင် ရက်စက်လှပါရဲ့ဟုသာ ဆိုလိုက်ချင်တော့ သည်။

ငြိမ်းသည် ပြက္ခဒိန်ထဲက ထုတ်၍ရလျှင်ပင် ဘဝထဲက ထုတ်နိုင်မည် မဟုတ်တော့သော တစ်နေ့ကို ခုတစ်လော အချိန်တိုင်းလိုပင် အမှတ်ရနေသည်။

... * ...

ထိုနံနက်က ဘာကြောင့်ရယ် မသိ။ စိတ်က ကြည်လှသည်။ တနင်္ဂနွေ နံနက်စောစော မထတတ်သူက စောစော နိုးသည်။ ရေချိုးခန်း ဝင်သည်။

ဧည့်ခန်းထဲမှာ သတင်းစာ ဖတ်နေသော အဖေ့ကိုပင် ခါတိုင်းလို အထူးတလည် သတိထားမနေဘဲ အခန်းတံခါး စေ့ရုံစေ့ထားမှန်း သိသိနှင့် သိချင်း မကျယံတကျယ် ဖွင့်သည်။ မျက်နှာ လိမ်းခြယ်သည်။ အဝတ်လဲသည်။

ခင်ငြိမ်းချမ်း၏ ငြိမ်းချမ်းသော နံနက်ခင်းသည် အလှူအိမ်ဆီ ထွက် လာရာ လမ်းတစ်လျှောက်မှာလည်း တည်မြဲဆဲပင်။ တနင်္ဂနွေမို့ ကားမကျပ် လှ။ ပုဇွန်တောင်ဈေး ကားမှတ်တိုင်မှ အိမ်ပတ်အပြာ တက်စီးသည်။ ဇဝနမှာ ဆင်းသည်။ ဥက္ကာတို့အိမ်ဆီ လမ်းလျှောက်ဝင်လာသည်။

ငြိမ်းသည် ပန်းနုရောင် ကချင်ထည်ကို အထက်အောက် ဆင်တူဝတ် ထားသည်။ အင်္ကျီပုံစံကတော့ မြန်မာဆန်ဆန် ခပ်ရိုးရိုးပင်။ ကျောလယ်အထိ ရှည်သော ဆံပင်တို့ကိုတော့ သည်အတိုင်း ဖြန့်ချထားသည်။ မိတ်ကပ်ခပ်ပါး ပါး လိမ်းသည်ဆိုရုံ။ နှုတ်ခမ်းကိုတော့ ဝတ်ကျေတမ်းကျေ ပန်းရောင်ပြေပြေ ဆိုးထားသည်။ ငြိမ်းကို သိကျွမ်းသူများ မြင်နေကျ ပကတိ ရုပ်လွှာပါ။

အဝါရောင်ဆေး ပြေပြေသုတ်သော တစ်ထပ်တိုက်ငယ်သည် ဥက္ကာ နှင့် ခင်မင်ပတ်သက်စ ပထမဆုံးအကြိမ် ရောက်ဖူးစဉ်ကလိုပင် ငြိမ်ဝပ်အေးချမ်း ကာ နေချင့်စဖွယ်အသွင်နှင့် ကြိုနေဟန်ရှိလေသည်။ တိုက်နံဘေးတစ်လျှောက် မှာတော့ ပိန်းပန်းလို၊ ရွက်လှလို အလှစိုက်ပန်းအိုးများ။ သူတို့နှင့် မလှမ်းမကမ်း က မြေလွတ်မှာတော့ နှင်းဆီအိုး အချို့၊ စံပယ်ရုံ၊ ဇီဝါပင်။

ငြိမ်း အခါခါ ရောက်ဖူးသော အိမ်ဧည့်ခန်းသည် ထိုတစ်နေ့ကတော့ ဖြင့် အလှူနေ့ရက်မို့ အသွင်အပြင် ပြောင်းနေပါသည်။ ဆက်တီတို့ကို နံရံအနီး သို့ လုံးလုံးလျားလျား တိုးကပ်ကာ နေရာလွတ်မှာတော့ စားပွဲဝိုင်း သုံးဝိုင်း ခင်းထားသည်။ စားပွဲဝိုင်းအားလုံးပင် လူပြည့်နီးပါး ရှိနေခဲ့သည်။

ငြိမ်း ရောက်သွားသော အချိန်ကလည်း တကယ့်အချိန်ကောင်း။
နံနက် ၁၀ နာရီခွဲကျော်ကျော်။ ဧည့်ကျတတ်သော အချိန်ပါပဲ။

ဥက္ကာ၏ အစ်မ မမသက်သည် ငြိမ်းကို ကြိုမယ့်သာ ကြိုရသော်
လည်း နေရာပင် မချသာ။ ‘လူရှင်းတော့မှ စားတာပေါ့ ငြိမ်းရယ်၊ သူစိမ်း
လည်း မဟုတ်၊ ကိုယ့်အိမ်သားပဲဟာ၊ အဆင်ပြေသလိုသာ နေ’ဟု အဓိပ္ပာယ်
နှစ်ခွ ထွက်သော စကားကို ပြောနေကျလို ပြောကာ ဧည့်ခံရန် ထွက်သွား
ပြန်တော့ အစ်မရင်းပမာ ချစ်ခင်ရသူမို့ ဗွေလည်း မယူသာဘဲ ငြိမ်းမှာ ရယ်မော
ကျန်ရစ်ရပါသည်။

ဥက္ကာနှင့် ငြိမ်း၏ ဆက်ဆံရေးသည် နှစ်ဖက်မိသားစုဝင်များအကြား
ပဟေဠိသာ အစဉ် ဖြစ်မြဲ။ သူငယ်ချင်း ဆိုတာထက်လည်း ရင်းနှီးနေပါလျက်
ဘာကြောင့် ရှေ့မတိုးကြသနည်း။ ဘာကြောင့်များ ခြောက်နှစ်ကျော်ကျော်
ဖြူဖြူစင်စင် တပူးတွဲတွဲ ရှိနိုင်ကြသနည်း။ ဖွင့်သာ မမေးကြသော်လည်း
လူကြီးတို့၏ အတွင်းစိတ်မှာ သည်လိုသာ တွေးမည် ဖြစ်ကြောင်း ရခါ ပွင့်ထွက်
သည့် စကားအသွားအလာအားဖြင့် ငြိမ်းတို့ သိရလေသည်။

ဥက္ကာအတွက်တော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် သူငယ်ချင်းအဖြစ်
နှစ်ရှည်ကြာ လက်တွဲနိုင်သူ ဆို၍ ငြိမ်းတစ်ယောက်သာ ရှိပါသည်။ သူနှင့်
သူမိန်းကလေးသူငယ်ချင်း ဆိုတာသည် အပြန်အလှန် စတင် ပတ်သက်ကြ
ကတည်းကပင် တစ်မျိုး တစ်ဖုံသော သံယောဇဉ် အရိပ်အယောင်တို့နှင့် ပတ်သက်
ကြတာမို့ အချိန်မကြာမြင့်မီပင် ချစ်သူအဖြစ် ရောက်စမြဲ။ လေး၊ ငါး၊
ခြောက်လ နေလျှင်တော့ ပြတ်စဲပြီဟု သိရမြဲ။

သည်အဖြစ်တို့သည် ဥက္ကာအတွက်လည်း မဆန်း။ ဥက္ကာ၏ မိသားစု
နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်အတွက်လည်း မဆန်း။ ငြိမ်းအတွက်လည်း မဆန်းချေ။

ရခါ၌ ‘ရင်ဖွင့်ချင်လို့ပါ’ဟု ငြိမ်းထံ မရအရ ဆက်သွယ်ကာ လာတွေ့
တတ်သော မိန်းကလေးတို့လည်း ရှိသေးတာကို ကြိုရတတ်လေသည်။

ငြိမ်းသည် စားပွဲဝိုင်းတို့အနီးမှ ကိုယ်ကို ညွတ်ကိုင်း၍ ခပ်ဖြည်းဖြည်း
ဖြတ်ကာ ခြံထဲသို့ ဆင်းလာသည်။ ထိုင်နေကျ ဒန်းကလေးပေါ် ဝင်ထိုင်သည်။

ဒန်းကို ခပ်သာသာ လွှဲလိုက်စဉ်မှာပင် မိန်းကလေးနှစ်ဦးနှင့်အတူ
ခြံထဲ ဝင်လာသော ဥက္ကာကို တွေ့ရပါသည်။ ဥက္ကာသည် ငြိမ်းအား လက်ပြ
နှုတ်ဆက်၍ အိမ်ထဲ ဝင်သည်။ နောက်တော့ ခြံထဲသို့ ဆင်းလာပြန်ပါသည်။

“ဘယ်က ပြန်လာတာတုံး”

“အိမ် မရှာတတ်လို့တဲ့ဟာ လမ်းထိပ်မှာ သွားခေါ်လာတာ၊ သူငယ်ချင်းတွေပါ”

ဥက္ကာသည် ထုံးစံအတိုင်း ရယ်ကျဲကျဲ ပြုနေပြန်၏။

“နင့် ငါက ဘာမေးသေးလို့လဲ ကဲ”

“နင့်မျက်လုံးတွေက ဆရာမ မျက်လုံးတွေဟာ၊ နင် ငါ့ကို ပြူးကြည့်နေရင်ကို ငါ့မှာ တောင်ပြော မြောက်ပြောတွေ လျှောက်ပြောချင်တာ”

“တော်ပါဟယ်” ဟု ဆိုကာ အကြည့်လွှဲကာ ငြိမ်း ရယ်မောမိသည်။

“ငါ့ကို ဧည့်ခံမနေပါနဲ့ ဥက္ကာရယ်၊ ဟိုမယ် နင့်သူငယ်ချင်းတွေက အိမ်က လူတွေနဲ့လည်း သိတာ မဟုတ်၊ သွားပါ”

“နင် သွားဆိုလို့ ငါ သွားတာနော်၊ နောက်မှ သူငယ်ချင်းအရင်းခေါက်ခေါက်ကို ပစ်ထားတယ်၊ သူငယ်ချင်းတစ်ဝမ်းကွဲတွေပဲ ဂရုစိုက်နေတယ်လို့ နင် မပြောနဲ့”

“အစုတ်ပလုတ်လေး၊ ငါ တစ်ခါလေး ပြောဖူးတာကို သေအောင်မှတ်ထားတယ်”

ငြိမ်းသည် ဥက္ကာ၏ နောက်ကျောကို မျက်စောင်းတစ်ချက် ဆောင့်ဆောင့် ထိုးကာ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောမိတော့သည်။

တစ်ခဏမျှ ဒန်းကို လွှဲကာ ငြိမ့်နေဆဲ ဧည့်သည်တစ်ဖွဲ့ကို ခြံဝသို့ လိုက်ပို့ရာမှ မမသက်က မုန့်စားရန် လှည့်ခေါ်တာမို့ ငြိမ်းသည် အိမ်ထဲသို့ အတူ လိုက်ဝင်လာပါသည်။ လွတ်သောစားပွဲမှာ နေရာယူပါသည်။ ထောပတ်ထမင်းရနံ့မှာ သင်းသင်းလေး ဖျံလျက်။ ကြက်သားဆီပြန်၊ ပြီးတော့ ငြိမ်း၏ ကြွက် ပုစွန်ခြောက်ကြော်။ ချဉ်ပေါင်ဟင်းရည်ပူပူကို မမသက်ကိုယ်တိုင် မျှော်ကန်လို့ထဲ ဧဝံဧည့်ပေးသည်။

“မမသက်ကော စားပြီးပြီလား ဟင်၊ ငြိမ်း အဖော်ရအောင် ဝင်စားပါလား”

“စားပြီးပြီ ငြိမ်းရဲ့၊ မစားသေးတာက အပေရယ်၊ ကြည်ဖြာရယ်၊ ဟော- အပေကတော့ ဟိုမှာ သူ့အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ စားနေပြီ၊ ကြည်ဖြာပဲ ကျန်တာ၊ ဟုတ်သားပဲ၊ ကြည်ဖြာ ကြည်ဖြာရေ”

မမသက်သည် ထိုအမည်ကိုပင် ရွတ်ကာ အိမ်နောက်ဘက်သို့ ဝင်သွားသည်။ ကြည်ပြာတဲ့...။ သည်အိမ်မှာ ငြိမ်းနှင့် စိမ်းသော အမည်ပေ။ ထောပတ်ထမင်းထဲသို့ ပုစွန်ခြောက် မွှေကာ တစ်စွန်း ခပ်စားသည်။ ထမင်း နောက်တစ်စွန်းကို ပြင်ဆဲမှာပင် လူရိပ်အချို့ စားပွဲအနီး ရောက်လာပုံကို မျက်လုံးထောင့်က မြင်သည်။ ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ပင့်မလိုက်လျှင် မမသက် နှင့်အတူ သူစိမ်းအမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ကြည်ပြာရေ၊ ဒီဝိုင်းမှာ ငြိမ်းပဲ ရှိတာ ဝင်စားပေတော့၊ တော်ကြာ စည့်သည်တွေ ထပ်ကညိးမှာနဲ့ဘာနဲ့ လူများရင် နင် စားဖြစ်တော့မှာမဟုတ်ဘူး”

အမျိုးသမီးသည် ငြိမ်းအား ပြုံးသည်ဆိုရုံ ပြုံးပြကာ မျက်နှာချင်းဆိုင် မကျတကျမှာ ဝင်ထိုင်ပါသည်။

“ကြည်ပြာရေ၊ ဒါ ခင်ငြိမ်းချမ်းတဲ့၊ ဥက္ကာသူငယ်ချင်း၊ တို့ညီမလေး လိုနေတဲ့သူပေါ့ဟယ်၊ ကြည်ပြာကတော့ မမသက်ရဲ့ သူငယ်ချင်း ငြိမ်းရဲ့၊ အခု ရန်ကုန်ကို ခဏလာတာ၊ မြိုင်သာယာက လာတာ”

မြိုင်သာယာ...။

ငြိမ်းသည် စွန်းကို ချကာ အမျိုးသမီးထံ စိတ်ဝင်တစား အကြည့် ရောက်သည်။ ‘စားကြညိး’ဟု ဆိုကာ မမသက် ထွက်သွားပုံကိုပင် စကား ခွန်းတုံ့ မဆိုဖြစ်။ ကြည့်စမ်း... မြိုင်သာယာက လူတစ်ယောက်၊ အထူးသဖြင့် သူစိမ်းတစ်ယောက်နဲ့ ရှားရှားပါးပါး ပထမဆုံး ရေစက်ဆုံတာပါပဲ။

ငြိမ်းတို့ဇာတိ မြိုင်သာယာသည် မြို့ငယ်လေးမျှသာမို့ သည်နှစ်များ အတွင်း အဆွေအမျိုးအချို့ ရန်ကုန် ရောက်ခိုက် ဝင်လာတာကလွဲပြီး သူစိမ်း တို့နှင့် မဆုံစဖူး။

“အစ်မက မြိုင်သာယာကပေါ့နော်”

ငြိမ်းသည် ကြားပြီးသား စကားကိုပင် သေချာအောင် ထပ်ကွန့်သည့် ပမာ ဆိုမိသည်။ ထမင်းပန်းကန်ထဲ တစ်ချက် နှစ်ချက် မွှေလက်စ ခွန့်ကို ချကာ ငြိမ်းထံ သူ လှမ်းကြည့်ပါသည်။

“ဟုတ်တယ်.. မြိုင်သာယာက..”

လေသံကို ဘယ်လို အမည်တပ်ရမှာပါလိမ့်။ စိမ်းတယ်လည်း မဆို သာ။ နွေးနွေးထွေးထွေးလည်း မရှိ။ ခင်မင်ဖော်ရွေတတ်သူ တစ်ယောက်၏ မျက်နှာပေးမျိုးလည်း မဟုတ်ပါ။ အထူးသဖြင့် မျက်ဝန်းအစုံသည် စိမ်းသက်မှု

တစ်မျိုး- ခိုကပ်နေကာ တော်ရုံတန်ရုံနှင့် လူတစ်ယောက်ကို ခင်မင်လွယ်သူ မဟုတ်မှန်း ဆရာမတစ်ဦး၏ အတွေ့အကြုံဖြင့် ငြိမ်း အကဲခတ်မိပါသည်။

နက်မှောင် ရှည်လျားသော ဆံပင်တို့ကို နဖူးပြင်ပေါ် ဆံပင် တစ်မျှင် မကျလေရအောင် သေသေသပ်သပ် စည်းနှောင်ထားသူမို့ မျက်နှာပြင်မှာ ရှင်းကြည်နေသည်။ မျက်ခုံးလှလှ၊ ပြီးတော့ မျက်လုံးလှလှ။ နှုတ်ခမ်းတွေသာ တင်းတင်း စေ့မနေဘဲ သွားကလေးတွေ ပေါ်အောင် ပြုံးလိုက်ရင် သိပ်လှမှာပဲ။

သို့သော် အမျိုးသမီးသည် ပြုံးရန်ပင် ဝန်လေးသူပမာ။ တစ်ချက်သာ ဝတ်ကျေတမ်းကျေ ပြုံးလိုက်သည်။

ငြိမ်းသည် တစ်ဖက်လူနှင့် ဆန့်ကျင်စွာ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ပြုံးမိသည်။

“ငြိမ်းလည်း မြိုင်သာယာဇာတိပဲ အစ်မရဲ့၊ ကြီးတာတော့ ပဲခူးပေါ့ လေ၊ အခုတော့ ရန်ကုန် နေတာပေါ့၊ မသိတဲ့သူတွေဆို ငြိမ်းကို ပဲခူးသူပဲ ထင်ကြတာ၊ မမသက်တို့ရောပဲ”

“ဪ”

သည်မျှနှင့်ပင် သူက ထမင်းတစ်လုတ် စဝါးသည်။ ဟင်းချိုသောက် သည်။ စကား ရှည်ရှည်ဝေးဝေး မပြောလိုသူများလား။

ထိုခဏမှာ ငြိမ်းသည် ဘာကြောင့်များ စကားဆက်ချင်နေခဲ့သည် မသိ။ အချိန် ရှည်ကြာစွာ စကားခွန်းတို့ မဆိုလိုသူနှင့် ဆုံလျှင် အလိုက်တသိ ငြိမ်နေတတ်သူပေမယ့် အဲသည်တုန်းကတော့ တစ်ဖက်က စကားတန်းချိန်မှာ စကားလုံးပေါင်းများစွာသည် သူ့ဝမ်းထဲ တွန်းထိုးလှုပ်ရှားနေသည့်ပမာ ရှိခဲ့ သည်။ မြိုင်သာယာသူချင်း တွေ့ရတာမို့လည်း ဖြစ်မည်။ ဇွန်းကို ကိုင်လျက် ကပင် မေးခွန်းများစွာ မေးဖို့ရန် စိတ်အား ထက်သန်နေပါသည်။

“အစ်မက မြိုင်သာယာ မြို့ပေါ်ကပဲလားဟင်”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ရွာကပါ”

“ဘယ်ရွာကလဲဟင်၊ ငြိမ်းကတော့ ညောင်ပင်သာ ဇာတိပါ”

ဖျတ်ခနဲ လက်ပသွားသော မျက်လုံးများသည် ငြိမ်း၏ မျက်နှာပေါ် ဝယ် စူးစိုက်တန်းနေကြသည်။ နောက် မျက်တောင်တစ်ချက်မျှ ခတ်၏။

“ဪ- တစ်ရွာတည်းသားချင်း လာတွေ့နေတာကိုး၊ နေပါဦး၊ မိဘတွေက ဘယ်သူများလဲ”

တစ်ရွာတည်းသားချင်းဆိုသော စကားကို ကြားလျှင် ငြိမ်းသည် ဆတ်ကနဲ ရင်ခုန်လှိုက်လှဲကာ ပို၍ပင် ချိုမြမြ ပြုံးလိုက်မိသည်။

“ဦးမောင်ပြေ၊ ဒေါ်ခင်ခင်ထွေးပါ အစ်မ”

အမျိုးသမီး၏ မျက်ဝန်းတွင် ဗြန်းခနဲ ပေါ်ပေါက်သော အံ့အားသင့်မှုကို တွေ့ရသည်။ ဝန်းဝိုင်းသော မျက်လုံးများသည် ငြိမ်းထံ စူးစိုက်နေကြသည်။ အံ့အားသင့်မှုသည် စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ဒေါသသို့ ကူးပြောင်းလာသလိုလို။ ဒေါသသက်သက်လား ဆိုတော့လည်း မဟုတ်။ နာကျင်မှုလည်း စွက်ပါရဲ့...။ ခုပင် အသွားထက်ထက် ဆူးချွန်တစ်ခုနှင့် အထိုးခံလိုက်ရသလို နာကျင်နှင့်သီးသော မျက်နှာတစ်ခုသည် ငြိမ်းအား အေးစိမ့်စိမ့်ပင် စိုက်၍ ကြည့်နေသည်။ အကြည့် မလွဲ။ အသက်လည်း မရှူတော့သလို။ ထိုမျက်ဝန်းတို့တွင် မျက်ရည်စအချို့ ဝေ့ခနဲ တက်လာ၏။ ဘုရား...။ ငြိမ်းသည် ကန်ရေပြင်ထဲ ခဲလုံး ပစ်ချမိသူလို ပွက်ခနဲ ထလာသော ဂယက်ငယ်များကို တအံ့တဩ ငေးကြောင်နေသည်။ ဘာများ မှားသွားလို့ပါလိမ့်။ ဘာမှန်းမသိ စိမ့်ကနဲ အေးသော သိစိတ်နှင့် တံတွေးမျိုးချသည်။

“ဪ- ဦးမောင်ပြေ သမီးကိုး”

အေးတိအေးစက် နာနာကျင်ကျင်နိုင်သော လေသံတွင် ဟာကွက်တစ်ခုကို ငြိမ်း ရုတ်ခြည်း သတိပြုမိလိုက်သည်။ အဖေအမည် တစ်ခုကိုသာ သူ ညွှန်းခဲ့တာ။ ဦးမောင်ပြေ သမီးကိုး...တဲ့။

အဖေနှင့် သူ့အကြား မည်သို့သော ကွင်းဆက် ရှိလေသနည်း။

ငြိမ်း၏ စူးစမ်းသော မျက်ဝန်းများသည် တစ်ဖက်မှ မျက်ရည်စတို့ လွင့်ပျောက်ကာ ခက်ထန်စပြုသည့် မျက်ဝန်းများနှင့် တော့တော့ဆိုင်ဆိုင် ရှိလျက်။

“အဖေနဲ့ သိသလား၊ သိသလား ဟင်၊ ငြိမ်းတို့က ဒီကိုတော့ ပြောင်းလာတာ ကြာပါပြီ”

အမျိုးသမီးက တစ်ချက် ပြုံးလိုက်ပြန်သည်။ ဟင့်အင်း...အပြုံးလည်း မဟုတ်ပါ။ နှုတ်ခမ်းတို့ မဲ့ခနဲ လှုပ်ခြင်းမျှသာ။

“လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ့်ခြောက်နှစ်က ပြောင်းပြေးလာတာ မဟုတ်သေးဘူး ပြောင်းပြေးလာတာ...။

ငြိမ်းသည် ပါးစပ်အဟောင်းသား ပွင့်ဟကာ အမျိုးသမီးကို ငေးနေသည်။ ရင်သည် ပြင်းပြင်းပြပြ ခုန်လာ၏။ ကြက်သီးမွေးညင်း ထလာ၏။

ဘာကြောင့်များ အချိန်ကာလ တိတိကျကျ သိနေရသနည်း။ ဘာကြောင့်များ ပြောင်းပြေးလာတာဟု သုံးရပါသနည်း။

အမျိုးသမီးသည် ငြိမ်း ငေးနေစဉ်မှာပင် နောက်တစ်ခွန်း ထပ်ဆိုလိုက် ပါသည်။ စောစောတုန်းကလိုပင် နှုတ်ခမ်းကို ဆတ်ခနဲ မှဲကာ။

“ဦးမောင်ပြေ တစ်ယောက်ကော ကျန်းကျန်းမာမာ ရှိရဲ့လား”

လာပြန်ပြီ ဦးမောင်ပြေ...။ အမေ့ကို ဘာကြောင့် မမေးသနည်း။

ငြိမ်းသည် အတွင်းစိတ်ကသာ ရန်လိုစကား တုံ့ပြန်မိသော်လည်း တကယ့်ပြင်ပတွင်မူ စပါးကြီးမြွေ အညှို့ခံရသူပမာ ‘ကောင်း... ကောင်းပါ တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်’ဟု အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ ပြန်ဖြေလိုက်မိသည်။

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ ခုထိ ကျန်းကျန်းမာမာ ရှိတုန်းပဲလား သိချင် တာပါ၊ လူတစ်ယောက် ကိုယ့်ကြောင့် သေသွားတာ၊ ကိုယ်ကတော့ ပြစ်ဒဏ် မကျအောင် အေးအေးဆေးဆေး ရှောင်တိမ်းနိုင်ခဲ့တာကို တစ်ခါလေးတောင် လိပ်ပြာမလုံစိတ် မဖြစ်ဖူးဘူးလားလို့ သိချင်ရုံပါ”

ထိုခဏဝယ် လက်ထဲက ဇွန်း ဘယ်လို လွတ်ကျသွားမှန်းလည်း ငြိမ်း မသိပြီ။ အငိုက်မိ ပွင့်ဟသော နှုတ်ခမ်းများနှင့် လေကို အငမ်းမရ မောပန်းတကြီး ရှူနေမိတာကိုပင် စက္ကန့်အတော်ကြာမှ သိတော့သည်။ ငြိမ်း၏ ရင်သည် နိမ့်ချည် မြင့်ချည်။ အံ့အားသင့်ခြင်း၊ အငိုက်မိခြင်း၊ အခံရခက်ခြင်း။ လှိုင်းပေါင်းစုံသည် နှလုံးအိမ်ဝယ် တဝန်းဝန်း ရိုက်ခတ်မြည်ဟည်းလျက်။

“အစ်မက... အစ်မက ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မအဖေကို ခုလို အသေအချာ လာစွပ်စွဲရတာလဲ၊ လာပြောနေရတာလဲ”

ငြိမ်း၏ အသံမှာ ခပ်အုပ်အုပ်။ သို့သော် နာကျင်မှုနှင့် လှိုက်ခါ၍ နေသည်။

“ဘာလို့ ပြောရသလဲဆိုတော့ မင်း အဖေ သတ်လိုက်တာ ငါ့မောင်လေး လေ”

ထိုခဏတွင်တော့ ငြိမ်း၏ ကမ္ဘာသည် ဖျတ်ခနဲပင် မှောင်အတိကျ သွားခဲ့ပါသည်။

*

လှမ်း...
လှမ်း...

ဖြူနှစ်သော နို့ရည်တို့သည် ကော်ဖီထဲ တအိအိ စိမ့်ဝင်သွားကြသည်။
 ငြိမ်းသည် ထိုမထူးဆန်းသော အမြင်ကိုပင် အထူးအဆန်းသဖွယ် စူးစူး ငေးနေ
 သည်။ နောက် နို့ဘူးအဖုံး ပိတ်ကာ ရေခဲသေတ္တာထဲ ပြန်ထည့်သည်။ ထမင်းစား
 စားပွဲသို့ လျှောက်လာပါသည်။

ငြိမ်းသည် ခြေလှမ်း တစ်ချက် လှမ်းလိုက်တိုင်း အနည်းငယ် ယိမ်း
 ယိုင်ချင်သည်ကို သိနေသည်။ မူးကနဲ မိုက်ကနဲတော့လည်း မဆိုသာ။ အလိုလို
 နုံးနေတာပါပဲ။ ရေ ဝဝလင်လင် ချိုးလိုက်သော အရှိန်ကြောင့်သာ နည်းနည်း
 ခံသာသည်။ နို့မို့ဆို သည့်ထက် နုံးလိမ့်မည်။

ညက အိပ်မပျော်...။ အင်း...မအိပ်သလောက်ပဲ ဆိုပါစို့လေ။

အပြာနုရောင် နှင်းဆီပွင့် ယှက်နှယ်သော အိပ်ရာခင်းတစ်ခုလုံး
 တွန့်လိပ်ကြေမွနေပုံမှာ ငြိမ်းတစ်ယောက် တစ်ညလုံး တလူးလူးတလိမ့်လိမ့်
 ပြုထားကြောင်း သက်သေခံနေသလို။ နံနက် အလင်းစများ အခန်းထဲ တိုးဝင်
 လာတော့မှသာ ဆယ်မိနစ်လောက် မှေးခနဲ ပျော်သည်။ ထိုခဏမှာပဲ နေ့စဉ်
 ပေးမြဲ နှိုးစက်သံနှင့် အိပ်ရာက နိုးရသည်။ ပြန်အိပ်တော့လည်း မျက်လုံး
 ကြောင်ခဲ့ပါပြီ။

“ဟော- မနက်စာ စားနေတာ အိမ်နေရင်း အဝတ်အစားလည်း
 မလဲသေးပါလား၊ ဒီနေ့ စာသင်သွားရမှာ မဟုတ်လား၊ တနင်္လာလေ”

ကြီးကြီးသည် မီးဖိုထဲသို့ တအိအိ ဝင်လာသည်။ မနက် မိုးလင်းသည်
 နှင့် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ပြင်ဆင်ဝတ်စားမြဲ ခန္ဓာမှာ သနပ်ခါးနဲ့ကပါ ပေါင်းစပ်
 လေတော့ မြင်လိုက်သည်နှင့် အလိုလို ချစ်စဖွယ် ဖြစ်နေပါသည်။

ငြိမ်းတို့ ရန်ကုန်ကို ပြောင်းစကတည်းက အတူနေဖို့ရန် အဖေ လှမ်းခေါ်၍ အိမ်ရောက်လာရသော ကြီးကြီးသည် ခုတော့လည်း ‘နင်တို့ရန်ကုန် ငါ မပျော်ပါဘူး မောင်ပြေရယ်’ ဟု မောင်လုပ်သူကို မပြောတတ်တော့ပေ။ သည့်အစား ‘တစ်လောကလုံး ပြေးကြည့်လို့မှ ဒီမောင်လေးတစ်ယောက်ပဲ ရှိတာ၊ ဟိုမှာဘယ်သူရှိလို့ နေမလဲ၊ သမီးဘကြီးကလည်း မရှိတော့ဘူးဆိုမှတော့ ဒီပဲ နေရတော့မှာပေါ့၊ အင်းလေ- တော်ရာမှာ နေရင်းလည်း ပျော်သွားတာပါပဲ သမီးရယ်’ ဟု ငြိမ်းကို ရယ်ကာမောကာ ပြောပြတတ်ပြီ။

ငြိမ်းသည် ကြီးကြီးကို ငဲ့ကြည့်ကာ နှမ်းစိတ်ဖျောက်၍ ပြုံးပြမိသည်။

“မသွားတော့ပါဘူး ကြီးကြီးရယ်၊ သမီး ဒီနေ့ စာသင်ချိန် နှစ်ချိန်လုံး ဖျက်ထားတယ်၊ မနက်ရော ညနေရော၊ ကျောင်းသားအိမ်ကိုလည်း ဖုန်းဆက် လိုက်ပြီ၊ နောက်ရက် အစားထိုး သင်ပေးမယ်လို့”

“ဘယ်လို ဖြစ်လို့လဲ သမီးရယ်၊ သွားစရာ ပေါ်သလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ညက အိပ်ရေးမဝလို့ ထင်တာပဲ ခေါင်းတွေ ထိုးကိုက် နေရော၊ သွားလည်း လူမလန်းရင် အလကားပဲ”

ငြိမ်းသည် ကော်ဖီခွက်ကို ထမင်းစား စားပွဲပေါ် တင်လိုက်သည်။ အုပ်ဆောင်းနီကို ဆွဲလုပ်သည်။ စတီးဇလုံ ခပ်လတ်လတ် တစ်လုံးထဲမှာတော့ ကြီးကြီးလက်ရာ နှင်းရောင် ပြေးသော ထမင်းကြော်များ။ အရင့်အရင့်က တော့ အမေ ကြော်နေကျ ထမင်းကြော်ပေါ့လေ။ ထမင်းကြော်ဝါဝါတွင် ကြက်သွန်ဖတ်နီနီလေးများ ရောနှောနေပုံမှာ ငြိမ်း မျက်စိထဲ စွဲလှသည်။

“ကြက်ဥ ကြော်ပေးရဦးမလား”

“ဒီမှာ သရက်ချဉ်ရော၊ ဆီတို့ဟူးရော ရှိသားပဲ၊ တော်ပြီ ကြီးကြီး”

ထမင်းစားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်ကာ မနက်စာ စတင်စားချိန်မှာပင် အဖေ သည် မီးဖိုခန်းသို့ ဝင်လာသည်။ လမ်းလျှောက်ပြန်လာပုံရလေသည်။ အိမ်တွင် တော့ ငြိမ်းတစ်ယောက်သာ အိပ်ရာထ နောက်ကျတတ်သည်။ ကြီးကြီးက တော့ အိပ်ရာက နိုးသည်နှင့် ထမင်း၊ ဟင်း ချက်ပြုတ်၊ ဆွမ်းကပ်၊ ဘုရားဝတ် တက်။ အဖေကမူ ပုဇွန်တောင်ဈေးဘက်အထိ လမ်းလျှောက်တတ်သည်။

ငြိမ်းသည် ခုအသက်အရွယ်အထိ နေ့စဉ်လိုလို မြင်နေကျဖြစ်သော ဖခင်ကို သည်တစ်နေ့မှပင် အဆန်းလုပ်ကာ မသိမသာ အကဲခတ်နေမိသည်။

သည်တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်အတွင်း အဖေ့ကို မြင်ရတာ မြန်မြန်ဆန်ဆန် အိုမင်းလာသလိုပါပဲ။ နားထင်မှာသာမက တစ်ခေါင်းလုံးနီးပါး ဆံပင်ဖြူတို့

ကို မရှာဘဲ အလွယ် တွေ့နိုင်လာသည်။ မျက်နှာဝယ် အရေးအကြောင်းတို့ ပေါ်ပေါက်နေပုံမှာ မြစ်နှင့် ချောင်းလက်တက်ငယ်များ ယှက်ဖြာပုံကို ပုံကြမ်း ရေးပြထားသလိုတည်း။ အသက် ၆၅ နှစ်ဆိုသော အရွယ်ထက် အိုမင်း သယောင် ထင်ရသည်။ ခန္ဓာကတော့ ကြံ့ခိုင်မြဲ။ အင်း..စိတ်လည်း ဆောင်မြဲ။

အဖေသည် အမေ မဆုံးပါးမီ အချိန်အထိ စိတ်လိုလက်ရ ရှိတိုင်း ပဲခူးနှင့် ရန်ကုန်ကို တစ်ယောက်တည်းပင် ကူးသန်းတတ်ပါသည်။ ‘နားပါ တော့’ဟု အမေ အတန်တန် ပြောသည့်တိုင် မြေယာ ရောင်းဝယ်ခြင်းကို စိတ်ဖြတ်နိုင်သည် မရှိ။ မြေကြီး မြင်လျှင် ရောင်းစရာ၊ သို့မဟုတ် ဝယ်စရာ ဆိုတာထက် ပိုမြင်ပုံ မရသူ၊ မြေဈေး လှုပ်လှုပ် လှုပ်လှုပ် အသံကြားကာမျှနှင့် မဆိုင်းမတွ ခေါင်းထောင်လာတတ်သူပေ။

အမေ ဆုံးပါးပြီးချိန်မှာတော့ အဖေသည် စိတ်တို့ကို လျှော့ချလိုက် သူပမာ အရင့်အရင်လောက် စီးပွားကိစ္စ၊ မြေကိစ္စတို့အပေါ် စိတ်ထက်သန် မနေတတ်တော့။ ဥယျာဉ်ခြံနှင့် မြေတစ်ကွက်လောက်သာ ကျန်ရစ်သော ပဲခူးဘက်သို့လည်း ကူးချည်သန်းချည် မလုပ်တော့။ အပုံလိုက်ရှိသော ငွေတို့မှာ အချိန်တန်တော့လည်း လူ့အသက်ကို မကယ်နိုင်ပုံအား အဖေ သိနားလည် ခဲ့လေသလား။ ငြိမ်း မသိတတ်ပါချေ။

“မောင်ပြေ၊ မနက်စာ စားတော့မလား၊ ထမင်းကြော် ခွဲထားတယ်”

“စားမယ်လေ၊ ဟင်းရော ဘာရှိလဲ”

“ကြက်သားဆီပြန်လေး ချက်ထားတယ်၊ အချဉ်ရည်ဟင်းကတော့ ချက်မလို့ ပြင်တုန်း”

အဖေသည် ခုံကို ဆွဲကာ ဝင်ထိုင်၏။

“ရှိတာသာ ထည့်”

ကြောင်အိမ်တံခါး ဆွဲလှုပ်ကာ ထမင်းကြော်ပန်းကန်အား ကြီးကြီး ထုတ်ယူလိုက်ပုံ၊ ဇွန်း အဆင်သင့် တပ်လိုက်ပုံ၊ ကြက်သားဟင်း ခပ်သွက်သွက် ခူးလိုက်ပုံကို ထမင်းဝါးရင်း ငြိမ်း လိုက်ကြည့်နေသည်။ အဖေသည် ခုချိန်အထိ အမေ ရှိတုန်းကလိုသာ အရန်သင့် စားသောက်ရမြဲ။ ကြီးကြီးသည် အဖေအပေါ် မောင်တစ်ယောက် ဆိုတာထက် သားတစ်ယောက်လိုပါ ဂရုတစိုက် ရှိလှသည်။

အဖေကမူ သူ့ထုံးစံမပျက် နွေးနွေးထွေးထွေး အမူအရာ မပြတတ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ၊ ဘယ်အရာကိုမှလည်း အလွယ်တကူ နှစ်နှစ်လိုလို မဖြစ်တတ် သူပါပေ။

အဖေသည် ထမင်းလုတ်ကို စဝါးရင်း ‘ဒီနေ့ ရှစ်နာရီထိုးတာတောင် အေးအေးဆေးဆေး စားလို့ပါလား၊ စာသင် မသွားရဘူးလား’ဟု ငြိမ်းထံ မေးတစ်ချက် ဆတ်ကာ မေးလိုက်ပါသည်။

“ခေါင်းမူးနေလို့ အဖေ”

“နေမကောင်းဘူးလား”

အင်း... ဒီလိုဆိုတော့လည်း ဂရုတစိုက် မေးဖော်ရသားပါပဲ။

ငြိမ်းသည် ဝမ်းနည်းဝမ်းသာစိတ် ဝင်ကာ သောက်မည် ပြင်လိုက်သော ကော်ဖီခွက်ကို ပြန်ချလိုက်ပါသည်။

“ညက အိပ်မပျော်တာနဲ့”

“သမီးတို့အရွယ်တွေက အိပ်မပျော်စရာလား၊ အသက်ကြီးတဲ့လူတွေ လည်း ပြောဖို့ ထားပါဦး၊ ညဘက်တွေကျ စောစောအိပ်မှပေါ့၊ ဘယ်တော့မဆို ကြည့်လိုက်ရင် စာအုပ်တစ်အုပ်နဲ့၊ စာတွေ ဘာတွေ ဖတ်တာလည်း ကျောင်း တက်တုန်းက ဖတ်ခဲ့ပြီ တော်ရောပေါ့၊ အိပ်ချိန်တန် အိပ်မှပေါ့”

အဖေအပေါ် တုံ့ပြန်စကား ဆိုခဲ့လှသူမို့ တစ်ချက်မျှသာ ဖျတ်ခနဲ ကြည့်မိသည်။ အဖေသည် ငြိမ်းအား ကြည့်မနေ။ ထမင်းကိုသာ ဖြည်းဖြည်း ချင်း ဝါးနေသည်။

ညက အိပ်မပျော်တာ ဘာကြောင့်လို့ သိရင် အဖေ အံ့ဩမှာပဲနော်...။

မနေ့ နေ့ခင်းက အိမ်ကို ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း အခန်းထဲ အပြေးဝင် ခဲ့ရတာ၊ အမေဓာတ်ပုံကို မော့ငေးကာ မျက်ရည်ကျ ရှိုက်ငင် စိတ်ပင်ပန်း ခဲ့ရတာ အဖေ သိမှာ မဟုတ်။ အံ့အားတသင့် အငိုက်မိကာ နားထောင်ခဲ့ရသော စကားလုံးများ၊ ပဟေဠိများအတွက် အဖေ့ကို တော့တော့ဆိုင်ဆိုင် မေးရမလား၊ မမေးရဘူးလား မဝေခွဲနိုင်သမျှ ညကတော့ တစ်ရေးတောင် အိပ်မပျော်တာ အဖေ သိမှာ မဟုတ်ပါ။

အဖေဟာ သူ့အသက် သတ်သူ မဟုတ်လောက်ဘူးလို့တော့ ယုံပါရဲ့။ ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ ဒီထက် ရှင်းရှင်းပြတ်ပြတ် သိချင်၊ ယုံကြည်ချင်တာပါ။

ငြိမ်းသည် ကော်ဖီကို တစ်ကျိုက် မော့ကာ နောက်သော ခေါင်းကို တတ်နိုင်သမျှ ကြည်ရန် အားထုတ်ရပါသည်။ အဖေ့ကို ကြည့်လျှင် စကား မဆက်ဘဲ ငြိမ်နေတာ တွေ့ရသည်။ ထမင်းသာ ဝါးနေသည်။ စကားမဆက် တော့ဘူးဟု ငြိမ်း ထင်ခဲ့သည်။ ထမင်းကြော်ထဲ ဆီတို့ဟူးကို လူးကာ နှစ်ကာ ထမင်းတစ်လုတ် ပြင်သည်။ ဇွန်းကိုမှ မကြွမိ-

“ဒီအလုပ်ကလည်း နောက်နှစ်ကျ မလုပ်ရင် မလုပ်နဲ့တော့၊ တစ်လ သုံး၊ လေးသိန်းဟာ ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် ထိုင်နေတာကမှ ဟုတ်ဦး မယ်၊ အလကား အသံပြာ လူပန်း”

“ဒါဖြင့် သမီး ပညာသင်ထားတာ ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

အဖေသည် မျက်မှောင်တွန့်ပုံ တော်တော်နှင့် မပျောက်တော့ချေ။ မျက်နှာမှာ တစ်စစ နီမြန်းလာပါသည်။ သည်လို ဒေါသင့်မှာလည်း မပြောခင်က သိနှင့်ပါရဲ့။ သို့သော် တန်ဖိုးထားရာ အလုပ်နှင့် ပတ်သက်လာပြီ ဆိုတော့လည်း ငြိမ်း ပြန်မပြောဘဲ မနေနိုင်ပါ။

အဖေသည် ငြိမ်း၏ အလုပ်အပေါ် ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်အလိုမကျခဲ့ ပေ။ အမေတစ်ယောက်သာ ငြိမ်းကို အားပေးဖော်ရပါသည်။ ကိုကိုကို ကိုယ်ဝန် မဆောင်မီအထိ ကျောင်းဆရာမဘဝမှာ ကျင်လည်ခဲ့သူမို့ အမေသည် ဆရာ တစ်ယောက်၏ ဘဝ၊ စေတနာကို ကောင်းစွာ နားလည်သည်။ ငြိမ်းသည် အမေခြေရာကို တစ်ထပ်တည်းနင်းသော သမီးသာ ဖြစ်သည်။ ကိုကိုလို အဖေ အလိုကျသူတော့ ဖြစ်မလာခဲ့ချေ။

“ပညာသင်တာ ဘာလုပ်ဖို့လဲ ဟုတ်လား၊ သူများ ဘွဲ့ရ ကိုယ်လည်း ဘွဲ့ရ တော်ပြီပေါ့၊ အလုပ်လုပ်ချင်ရင်လည်း ကုမ္ပဏီတွေ ဘာတွေ ဝင်ပေါ့၊ အခုလို အိမ်တကာ သွားပြီး စာသင်နေစရာ လိုလို့လား”

ငြိမ်းသည် ဇွန်းကို ပန်းကန်ထဲ ပြန်ချလိုက်သည်။ အဖေကို ခုမှ မြင်ဖူး သလိုပင် စိမ့်၍ ငေးမိသည်။ တန့်န့် ဝမ်းနည်းလာသည်။ ဒေါသဖြစ်ဖို့ကက် သနားစိတ်သာ ဝင်မိသည်။ ပညာကောင်းစွာ မသင်ခဲ့ရသော၊ သူတကာထက် သာသည့် ဘဝ ရဖို့ရန် ငွေများများ ရှာရမည်ဟုသာ သိတတ်ခဲ့သော ဝန်းကျင် နောက်ခံနှင့် လူတစ်ယောက်သည် ပညာဖြင့် အသက်မွေးသော ဇနီးနှင့် ပေါင်းဖက် ကာ ပညာခင်သည့် သားသမီးတို့ကို မွေးဖွားခဲ့လေသည်။

လောကတွင် ငွေတစ်ခုအတွက်သာ အလုပ်လုပ်ရတာ မဟုတ်ကြောင်း နားမလည်သည့် အဖေတွင် အပြစ်မရှိ။ ကံကိုသာ အပြစ်ဆိုဖို့ ရှိသည်။

ငြိမ်း၏ စူးလက်သော မျက်ဝန်းများသည် အဖေ မျက်နှာထားတင်း တင်းကို အနည်းငယ်တော့ တုံ့ဆိုင် ပြောင်းလဲစေပါသည်။ ပထမတော့ အံ့အား တသင့်။ နောက်တော့ အနည်းငယ် ပျော့ပျောင်းသည့်ဘက်သို့ ယိမ်းလာသည်။ ယိမ်းသည် ဆိုရုံလေးပါပဲ။ အကြည့်လွှဲလိုက်ပြန်တော့လည်း မကြင်နာလေဟန် မျက်နှာရိပ်က ထင်းခနဲ ဆိုသလို ပေါ်လာပြန်သည်။

သည်မျက်နှာကို ငေးကာ ငြိမ်း တွေ့နေသည်။ တစ်ညလုံးလုံး လူးကာ လိမ့်ကာ အိပ်မပျော်လေတိုင်း တအံ့နွေးနွေး ခံစားရသောစကားတို့သည် နှုတ်ဖျားမှာ တရွရွ ဖြစ်လာ၏။ ခုနေ ပြောလိုက်၊ မေးလိုက်လျှင် အဖေ ဘယ်လို တုံ့ပြန်မည်နည်း။

“ဒီသားအဖတွေဟာ တော်ကြတော့၊ ဘာမဟုတ်တာလေးကိုပဲ စကားနိုင် လုနေတာပဲ”

ကြီးကြီးသည် ပြောပြောဆိုဆို ထမင်းစားပွဲအနီး တိုးကပ်လာပါသည်။ ကြက်သားဟင်းပန်းကန်ကို ဇွန်းနှင့် တစ်ချက် နှစ်ချက် သပ်ကာ ပြင်ပါသည်။ အဖေပန်းကန်ထဲသို့ အနှစ်နည်းနည်း ဆယ်တင်ပေးလိုက်သည်။ ငြိမ်း၏ ပန်းကန်ထဲသို့လည်း ပုစွန်ခြောက်ကြော် ခပ်ထည့်ပေးလိုက်ပြန်သည်။

ငြိမ်းသည် ကြီးကြီးထံမှ သနပ်ခါးနဲ့ကို ထင်းထင်း ရှုမိလျှင် အမေကို ရုတ်ခြည်း လွမ်းဆွတ်လာပါသည်။

ခုနေများတော့ အမေ ရှိလျှင် ငြိမ်း ကြားသိခဲ့ရသမျှ စကားလုံးတို့ကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် ရင်ဖွင့်နိုင်ဦးမည်။ မေးလိုသမျှ မေးခွန်းတို့ကိုလည်း အဖေထံ မပေါက်ကြားစေရအောင် ကတိတောင်းကာ မေးနိုင်ဦးမည်။

အမေကို မေးလိုသော မေးခွန်းများထဲတွင် တစ်ဖက်က စွပ်စွဲသလို အဖေ တကယ်ပဲ ပြစ်မှု ကျူးလွန်ခဲ့သလား၊ မဟုတ်ပါဘဲ အစွပ်စွဲခံခဲ့ရသလား ဆိုတာ ပါလိမ့်မည်။ ပြီးတော့ မြိုင်သာယာက ဘာကြောင့် ပြောင်းလာရသနည်း ဆိုတာလည်း ပါပါလိမ့်မည်။

*

မြိုင်သာယာ...။

အသက် ရှစ်နှစ်အရွယ်တုန်းဆီက ရွှေပြောင်း ခွဲခွာပြီးသည့်နောက် တစ်ကြိမ်ပင် ပြန်မရောက်ဖြစ်လေသော ဇာတိမြို့၏ အမည်သည် အမှတ်မထင် တိုးတိုးဖွဖွ ရွတ်မိတိုင်း ငြိမ်းအား နွေးထွေးလွမ်းတသော ခံစားမှုမျိုး ငြိမ်ခနဲ ပေးတတ်မြဲ ဖြစ်လေသည်။ ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းမှ ဆိပ်ကမ်းလှသော မြို့ကလေး... မြိုင်သာယာ။

ရှစ်နှစ်အရွယ် ကလေးတစ်ယောက်၏ မှတ်ဉာဏ်အားဖြင့် အရာရာကို ငြိမ်း မှတ်မိသိတတ်သည် မရှိ။ သို့သော် အင်မတန်လှသော ဆိပ်ကမ်းကို တော့ ရိပ်ရိပ်ထင်ထင် အမှတ်ရဆဲပါပဲ။

ငြိမ်းတို့ ဇာတိရပ်ရွာ ဖြစ်သော ညောင်ပင်သာသည် ဧရာဝတီမြစ်သို့ စီးဝင်သည့် ချောင်းငယ်၏ ကမ်းမှာ ရှိပါသည်။ ရွာမှ မြိုင်သာယာသို့ လာတိုင်း စက်လှေစီးရတတ်သည်။ သူငယ်ကန်းကတည်းက မြိုင်သာယာက ကြီးကြီး အိမ်မှာ နေရင်း ကျောင်းတက်ရာကမို့ ငြိမ်းသည် ရွာက အခြားကလေးများနှင့် ယှဉ်လျှင် မြိုင်သာယာဆိပ်ကမ်းနှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ရသော အကြိမ်အရေ အတွက် ပိုမိုခဲ့ပေသည်။

နှစ်နာရီကျော်ကျော်မျှ မြစ်အဆန်ခရီးကို ဖြတ်လာရသည်။ ထို့နောက် မှာတော့ ကုက္ကိုပင်ကြီးများ စိတန်းဆိုင်းညှို့နေပုံကို မြင်ရလျှင် မြိုင်သာယာ ရောက်ပြီဟု အလိုလို သိနိုင်သည်။ ပစ္စည်းသိမ်းသူ သိမ်းကြသည်။ တလှုပ်လှုပ် ဖြစ်ကြသည်။ ငြိမ်းမှာတော့ ကလေးမျှသာမို့ ဘာဝန်မှ မပါ။ ဆောင်းလာသော ဦးထုပ်၊ စီးလာသော ဖိနပ်တို့ကို မပျောက်မရှု ယူလာဖို့သာ တာဝန်ရှိသည်။

မြို့ရှုခင်းကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း စက်လှေဝမ်းထဲ ဆန်အိတ်၊ ပဲအိတ် များပေါ် ထိုင်နေရာက ဟေးခနဲ အော်ကာ မတ်တတ်ရပ်လျှင် ငြိမ်းထက် အသက် နှစ်နှစ်ကြီးသော၊ ဆရာလုပ်ချင်မြဲ ဖြစ်သော ကိုကိုက လက်ဆွဲကာ အထိုင်ခိုင်းတတ်သည်။ စုစုအောင့်အောင့်နှင့် ထိုင်ချလိုက်ရသော်လည်း မြို့ကို အကြည့်လွှဲသည် မရှိ။ ရွာကို၊ အမေ့ကို လွမ်းသော စိတ်သည်လည်း ကြက် ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်ရပြီ။

သူတို့ရွာလိုပင် ဧရာဝတီမြစ်အထက်ပိုင်း၊ မြစ်အောက်ပိုင်းက ရွာများ၊ မြစ်ငယ်၊ ချောင်းငယ်တစ်ဝိုက်က လာသော စက်လှေများ၊ လှေများသည် ဆိပ်ကမ်းတစ်ဝိုက်တွင် နေရာယူလျက်ရှိကြပေသည်။ ခရီးသွားများ၊ ဈေးသည်၊ ဈေးဝယ်တို့သည် ဝန်စည်စလယ်တို့ကို သယ်ကာ စက်လှေချင်း ကူး၍ ကမ်း သို့ ဆင်းကြသည်။ ရေပြင်က တလှုပ်လှုပ်မို့ လူတို့သည်လည်း ယိမ်းယိမ်း ယိုင်ယိုင်။

စက်လှေတစ်စီးပေါ်မှ နောက်တစ်စီးပေါ်သို့ ကူးပြောင်းရတာကို ငြိမ်း သဘောကျလှသည်။ စိတ်လှုပ်ရှားဖို့ အင်မတန်ကောင်းမှာပဲဟု ကလေးပီဇီ စမ်းသပ်ချင်စိတ် ပေါက်ရသည်။

သို့သော် ငြိမ်းမှာ အဖေ ပွေချီသော လက်များအားဖြင့်သာ ကမ်းပေါ် ရောက်ရပါသည်။ ကိုကိုသည်လည်း အဖေ့ အပွေ့အချီက မလွတ်။

တစ်ကြိမ်တော့ ငါ့ဘာသာငါ ဆင်းဦးမယ်ဟု ငြိမ်းက တေးထားမြဲ။

mgysa.com

မြိုင်သာယာကမ်းကို နောက်ဆုံးအကြိမ် ရောက်တုန်းကတော့ အဖေသည် ပစ္စည်းများလှတာမို့ ငြိမ်းကို လှည့်မကြည့်အား။ အမေသည်လည်း ထိုနည်းလည်းကောင်း။

ငြိမ်းသည် လူကြီးများ အလစ်မှာ ငေါက်ခနဲ ထကာ အဒေါ်ကြီးတစ်ဦး နောက်စက်လှေပေါ် လွှားခနဲ တက်လိုက်သလို တက်ဖို့ ပြင်သည်။ ကိုကိုက အချိန်မီ မြင်ကာ ‘ဟဲ့- မိငြိမ်း’ဟု လက်ဆွဲ၍ အထိုင်ခိုင်းသည်။

ငြိမ်းသည် စုအောင့်နှုတ်ဆိတ်ကာ ဆိပ်ကမ်းကို ငေးနေခဲ့သည်။ ဟိုယခင် ကျောင်းဖွင့်ချိန်၊ ကျောင်းပိတ်ချိန် ပြန်ရသလို၊ ဆိပ်ကမ်းကို တွေ့ရသလိုလည်း မဟုတ်။ ဦးနှောက်သေးသေးလေးနှင့် မလိုက်ဖက်အောင် တွေးစရာများလှသည်။ စက်လှေနှင့် သယ်လာသော ပစ္စည်းတို့ကို မင်းကုန်းက သင်္ဘောပေါ် တင်ကြဦးမည်တဲ့။ မန္တလေးကို သွားမည်တဲ့။ နောက်တော့မှ ခရီးဆက်မည်တဲ့။

‘ရွာကို ပြန်မလာရတော့ဘူးလားဟင်၊ ဘာဖြစ်လို့ ပြောင်းမှာလဲဟင်’ အိမ်မှာ ပစ္စည်းများ ထုပ်ပိုးသိမ်းဆည်းကြသည့်တစ်နေ့က ငြိမ်း စပ်စပ် စပ်စပ်ဆိုတော့ အဖေသည် စိတ်မရှည်နိုင်စွာ ‘ငါလေ’ဟု အစချီလျက် အော်ငေါက်ဖို့ ပြင်သည်။ အမေသာ ဝင်မပါလျှင် ထုံးစံအတိုင်း ငြိမ်း အငေါက်ခံရဦးမည်။

မသိလို့ မေးတာကိုများ အဖေက စိတ်ဆိုးစရာလား...။ မကျေနပ်စိတ်ကို မမြင်ကွယ်ရာ ခြေဆောင့်ခြင်းဖြင့်သာ ပြရသည်။

လူကြီးများသည် သူတို့ လုပ်ချင်ရာ စီမံသမျှ ကလေးတို့ကို အသိပေးရုံသာ ပေးတတ်လေသည်။ ကလေးတွေ လုပ်ချင်သလား၊ မလုပ်ချင်ဘူးလားဆိုတာ ဘာကြောင့် မမေးတတ်ပါလိမ့်။

ဥပမာ-ငြိမ်း ဆိုပါစို့...။ ရွာမှာပဲ ကျောင်းနေချင်စိတ်ရှိသော်လည်း နေခွင့်မရ။ ဟော...မြို့မှာ ဒုတိယတန်းအထိ တက်ပြီးချိန်၊ သူငယ်ချင်းများနှင့် ပျော်တတ်ချိန်မှာတော့ နောက်တစ်နေရာကို ပြောင်းရဦးမည်တဲ့။ ‘ငြိမ်း မပြောင်းချင်ဘူး အမေရယ်’ဆိုတော့ အမေသည် ငြိမ်း၏ ဆံစလေးများကို သပ်မြဲလို သပ်ကာ သက်ပြင်းရှိုက်လေသည်။

ငြိမ်းသည် ဆိပ်ကမ်းကို ငေးကာမျှော်ကာ ခြေထောက်များကို တလှုပ်လှုပ် ပြုနေသည်။ မနေ့တစ်နေ့ကမှ အသစ်ရသော လက်ပတ်နာရီကို တင့်တင့် တကြည့်ကြည့် လုပ်နေသည့် ကိုကိုဘက် လှည့်ကြည့်သည်။

“ကိုကို- ငါတို့ မြိုင်သာယာမှာ နေခဲ့လို့ မရဘူးတဲ့လား ဟင်”

“ဘာလုပ်ဖို့ နေခဲ့မလဲဟာ၊ နင် နေခဲ့ချင်ရင်လည်း အဖေကို သွားပြော ပေါ့”

“ဟာ- မပြောရဲပါဘူး၊ ကိုကို ပြောပေးပေါ့၊ အဖေက ကိုကိုကို ပိုချစ်တဲ့ဟာ”

“ပြောပါဘူး၊ အဖေက လုပ်ဆို လုပ်လိုက်ပေါ့၊ ဘာပြောစရာ လို လို့လဲ၊ နင် အဲဒီလို စကားတွေ များလို့ အဖေ ခဏ ခဏ ဆူတာ သိလား၊ တိတ်တိတ်နေ ဟိုမှာ လူကြီးတွေ အလုပ်များနေတဲ့ဟာ၊ ပြီးရင် စက်လှေပေါ်က ဆင်းရင်လည်း အဖေ လာချီတာ စောင့်၊ နင့်ဘာသာ မဆင်းနဲ့ ကြားလား”

ကိုကိုက တကယ့်အဖေသားပဲ...။

ငြိမ်းသည် လှုပ်ယမ်းနေသော ခြေကလေးကို လေထဲမှာပင် တစ်ချက် ဆောင့်လိုက်သည်။ နောက်တော့ ကုက္ကိုပင် စိမ်းရင့်ရင့်ကို မော့ကြည့်သည်။ အရွက်စိမ်းတို့အကြားမှ ပန်းနုရောင် ပန်းပွင့်လေးများမှာ တလှုပ်လှုပ် တလဲလဲ။

သူငယ်တန်းမှ ဒုတိယတန်းအထိ ကျောင်းတက်ခဲ့ရာ မြိုင်သာယာ အမှတ် (၂) အလယ်တန်းကျောင်းဝင်းကြီးထဲက ကုက္ကိုပင်များကိုပင် ငြိမ်း သတိရလာသည်။ သည်နှစ်တော့ သူတို့နှင့် တွေ့ရတော့မှာ မဟုတ်။

အင်းလေ... ကုက္ကိုပင်ချင်းတူတော့ သူတို့တွေ အမျိုးတော်ကြမှာပဲ...။

ငြိမ်း ဒီနှစ် ကျောင်းမှာ ရှိတော့မှာမဟုတ်ဘူး၊ ပဲခူးဆိုတဲ့ မြို့ကြီးက အမေရွာကို ပြောင်းသွားပြီလို့ ပြောပေးပါလား ကုက္ကိုပင်ကြီးရယ်...။

နွေလေတစ်ချက် ဝှေ့လျှင်တော့ ကုက္ကိုပင်ကြီးသည် သူ့ထံ ငေးမော နေသည့် ရှစ်နှစ်အရွယ် ကလေးမလေးအား အကိုင်းအခက်တို့ကို ဝှေ့ကာ ယမ်းကာ နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။

*

ငြိမ်းသည် ခန်းဆီး မရှိသော ပြတင်းမို့ ဟင်းလင်းပွင့် မြင်ရသည့် အပြင်ဘက်မြင်ကွင်းမှ ဗာဒံပင်ကို ငေးနေသည်။ စိမ်းမြသော၊ နီမောင်းသော သစ်ရွက်တို့သည် ပန်းချီကားတစ်ချပ်၏ ဘောင်များလို တိကျသေသပ်နေသည့် ပြတင်းဘောင်အတွင်း လှပစွာ ရောစပ်ထင်းလင်းလျက်ရှိသည်။ ညနေ နေခြည် သည် ဗာဒံရွက်တို့ပေါ် ခပ်ရိပ်ရိပ် ဖြာကျလျက်။

mgjoe.com

ထိုညနေ နေခြည်မှာ ဘဝကို မြင်လေသည်။

ငြိမ်းတို့သည် မြိုင်သာယာက ပြောင်းစနစ်များ၌ ပဲခူးက အမေရွာ သရက်တန်းမှာ အခြေချရသည်။ သရက်တန်းမှာပင် ငြိမ်းတို့မောင်နှမ ကျောင်း ဆက်နေရပါသည်။

အဖေသည် အမေမိဘဘက်က အမွေရသော ဥယျာဉ်ခြံကို ဆက် လုပ်သည်။ ညောင်ပင်သာမှာတုန်းကလိုပင် မြေယာအရောင်းအဝယ်လည်း လုပ်သည်။ ငွေတိုးလည်း ပေးသေးသည်တဲ့။ အဖေမှာ တစ်နေ့တစ်နေ့ အားလပ် သည် မရှိ။ အိမ်မှာ ရှိလျှင်လည်း ခပ်မှုန်မှုန် မျက်နှာကိုသာ တွေ့ရတတ် သည်။ လေးထောင့် မကျတကျ မျက်နှာထက်က မျက်ခုံးထူတို့မှာ အစဉ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်နေသလို ထင်ရကာ နှုတ်ခမ်းပါးတို့မှာ တင်းတင်းစေ့နေတတ်သည်။

ကိုကိုနှင့်ပင် ညောင်ပင်သာမှာတုန်းကလို ရောရောထွေးထွေး မရှိလှ တော့။ ငြိမ်းနှင့်တော့ ပို၍ပင် စိမ်းသက်လာသေးသည်။

ငြိမ်းသည် ငယ်ကတည်းက အဖေနှင့် မနီးစပ်လှတာမို့ ထူး၍ ဝမ်းနည်းမနေပါ။ အမေကိုသာ တိုး၍ ကပ်ရပါသည်။ နေရာသစ်မှာ ရသော အပေါင်းအသင်းများနှင့် ကစားနည်းပေါင်းစုံ မရိုးနိုင်အောင် ဆော့ကစားသည်။ ညောင်ပင်သာနှင့် သစ်ရိပ်ဝါးရိပ် ရှိတာချင်း တူသော၊ မြေနေရာ ကျယ်လွင့် သော သရက်တန်းမှာ ပျော်တတ်လာပါသည်။

ရံဖန်ရံခါတော့လည်း ‘ပျော်ရာမှာ မနေရ’ ဆိုသောစကားမှာ ငြိမ်း အတွက် သီးခြား ဖြစ်တည်လာသလိုတည်း။ ပျော်ပိုက်ခဲ့ပြီမို့ နေမြဲနေရတော့ မည်ထင်သည့် သရက်တန်းကိုလည်း အချိန်တန်တော့ ခွဲခွာပြန်သည်။ အဖေ သည် မြေယာ တချို့တစ်ဝက်ကို ရောင်းချ၊ အချို့ ချန်လှပ်ကာ ဥယျာဉ်ခြံကို တော့ အမေ မောင်ဝမ်းကွဲနှင့် စပ်တူလုပ်ကိုင်ရန် စီမံကာ ရန်ကုန်ကို နောက်ဆုံး အခြေချမည့် နေရာအဖြစ် ရွေးလိုက်တော့သည်။

ငြိမ်းတို့သည်လည်း မငြင်းမဆန် အဖေနောက် လိုက်ပါရမိ ထုံးစံ အတိုင်း ရန်ကုန် ရောက်လာပြန်သည်။ မြဲပင်းကျယ်များတင် နေသားကျနေရာ က တိုက်ခန်းကို အိမ်လုပ်ရသည်။ ကျဉ်းကျပ်သည်။ မနေပျော် စသဖြင့် ငြိမ်း ထုတ်မပြောသာ။ ပြောလည်း အဖေက အရေးလုပ်လိမ့်မည် မဟုတ်။ အမေနှင့် ကိုကိုက တစ်ခွန်းမဟာမှတော့ အငယ်လုပ်သူက နှုတ်ဆိတ်နေခဲ့ရတော့သည်။

ငြိမ်းသည် ‘ဗာဒံပင်တွေရှိလို့သာ ဒီအခန်းကို သဘောကျတာ၊ နို့မို့ဆို ဝေးပါသေးရဲ့’ဟု ဝရန်တာက ထွက်ကြည့်လျှင် မြင်ရသော သစ်ပင်ကိုပင်

လူလုပ်ကာ တိုင်တည် စကားဆိုခဲ့ရသည်။ ဝရန်တာသည် အိမ်တွင် တစ်ခုတည်းသော ငြိမ်း ပျော်ပိုက်ရာ နေရာ။

ကိုကို အိမ်ထောင်ကျကာ ခွဲနေတော့လည်း ကိုကိုအိမ်သည် ဗာဒံပင်ရိပ်မိုးသော အခန်းပါပဲ။ ငြိမ်းကလည်း ခုလို အကြောင်းကိစ္စ တစ်ခုခုနှင့် ကိုကိုအခန်းဆီ ရောက်လာတိုင်း ဗာဒံပင်ကို မျက်နှာချင်းဆိုင် မြင်ရသည့် ဆိုဖာထက်မှာသာ အမှတ်မထင် နေရာယူမိမြဲပါပဲ။

“ဆောရီး ငြိမ်းရေ၊ ရေချိုးပြီးရင် သနပ်ခါးက လိမ်းကို လိမ်းရမှလို ဖြစ်နေတော့ စောင့်ခိုင်းသလို ဖြစ်သွားတယ်”

ကိုကိုနီး မမစိုးသည် ဝင်းဝါစိုပြည်သော မျက်နှာထက်ဝယ် သနပ်ခါးလှလှပပ လူးကာ တနွဲ့နွဲ့ လျှောက်လာပါသည်။ သနပ်ခါးမှာ မခြောက်တခြောက်။ ရနံ့က ခပ်သင်းသင်း။ အမေထံက ရမြဲ ရနံ့ပေ။

“ရပါတယ် မမစိုးရဲ့၊ ငြိမ်းလည်း စာသင်ပြီးအပြန် ဝင်တာပဲဟာ၊ အိမ်ကိုလည်း ဒီဝင်ဦးမယ်လို့ ပြောထားပြီးသား”

“လူကြိုက်က မနေ့က ရောက်တယ်လေ၊ အစက မမကိုယ်တိုင်လာပို့မလို့ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သမီးက နေသိပ်မကောင်းချင်တာနဲ့”

“အခု ဘယ်လို နေသေးလဲ၊ သက်သာပြီလား ဟင်”

“ခုတော့ အိပ်နေလေရဲ့ ငြိမ်းရယ်၊ အပူတော့ ကျပါပြီ၊ ကိုယ်ပူနေတုန်းများဆို တစ်နေကုန် တအိအိနဲ့ မမမှာ သူ့အနားပဲ နေရတာ၊ ပျောက်ရင်ရှာရော၊ အဖေလည်း ပြောလိုက်ပါဦး၊ မိးမိး နေကောင်းတော့မှ အိမ်ဘက်လာခဲ့မယ်လို့၊ မြေးအဘိုးတွေ တွေ့ရအောင်”

မမစိုးသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် အသင့်ပြင်ထားဟန်တူသော အထုပ်အချို့ကို အခန်းထောင့်ရှိ စားပွဲပေါ်က ယူချလာသည်။ သေသေသပ်သပ် ထုပ်ပိုးထားသော သည်လုံ အထုပ်ငယ်တို့ကို လူကြိုရှိုလေတိုင်း စင်္ကာပူမှ ကိုကိုလှမ်းပို့တက်ပါသည်။ အဖေအတွက်၊ ကြီးကြီးအတွက် စသည်ဖြင့် ခေါင်းစဉ်များနှင့် ဖြစ်သည်။ ငြိမ်းအတွက်ကတော့ ပါခဲတယ် ဆိုရမည်။

“တစ်ယုပ်၊ နှစ်ထုပ်.. အင်း.. ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပါပဲ၊ လူကြိုအပြန် ကျတော့ မမပဲ ထည့်ပေးလိုက်တော့မယ်၊ ဘာမှ လုပ်မနေနဲ့လို့ ကြီးကြီးကို ပြောလိုက်ဦး”

“ပြောမှပဲ၊ နို့မို့ဆို လူကြိုရှိုတယ် ကြားရင် လက်က လှုပ်ချင်နေတာ”

mgjoe.com

မမစိုးသည် ခပ်တိုးတိုး ခပ်ရွှင်ရွှင် ရယ်မောလိုက်သည်။ အနည်းငယ် ဝဖိုင့်ချင်သော ခန္ဓာကိုယ်ကို တအိအိ သယ်ကာ မီးဖိုခန်းထဲ ချက်ပြုတ်လုပ်ကိုင်နေရမှ စားဝင်အိပ်ပျော်တတ်သော ကြီးကြီး၏ အသွင်ကို ပြေးမြင်လိုက်ပုံရလေသည်။

“ဪ-ငြိမ်း ကိုကိုနဲ့ ဖုန်းပြောဦးမလား၊ ဒီအချိန်ဆို လိုင်းသုံးနေလောက်တယ်၊ မမလည်း ပြောစရာရှိလို့ ခေါ်မလို့ပဲ”

“ဟုတ်..”

ငြိမ်းသည် မမစိုး သူ့ရှေ့က ထရပ်လိုက်ပုံ၊ အိပ်ခန်းတွင်း ဝင်ပုံကို တစ်ခုချင်း လိုက်ကြည့်နေသည်။ နောက် ဗာဒံရွက်ပန်းချီကားဆီ လှမ်းငေးသည်။ သို့သော် သစ်ရွက်တို့ကို မမြင်သလိုလို။

သည်အစား မျက်နှာတစ်ခုကိုသာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ မြင်ပြန်သည်။

ပြီးခဲ့သည့် နှစ်ရက်ကမှ အမှတ်မဲ့ ဆုံရသော အမျိုးသမီး၏မျက်နှာကို မြင်သည်။ အနည်းငယ် သွယ်လျသော မျက်နှာထက်က အေးစိမ့်စိမ့် မျက်ဝန်းများ။ မျက်တောင် ကော့ကော့၊ မျက်ခုံး စင်ရော်တောင်နှင့် ပင်ကို လှပါလျက် နွေးထွေးခြင်း အရိပ်အယောင် အနည်းငယ်ပင် မစွက်သော စူးလက် လက်မျက်ဝန်းများ။ နှုတ်ခမ်းများက မပြုံးမရယ် ရှိချိန်မျိုးမှာ တင်းတင်းစေ့စေ့။ မမသက်နှင့် သက်တူရွယ်တူပေမယ့် မမသက်ထက် ပို၍ ရင့်ရော်ပုံရသူပေ။

အသက် ၃၄ နှစ်ဆိုတော့ ငြိမ်းထက် ၁၀ နှစ်၊ ကိုကိုထက် ရှစ်နှစ်ကြီးသူ၊ ဒီတစ်ရွာတည်းသူကို ကိုကိုများ သိနေလေမလား..။

ကြည့်စမ်း..။ သည်ကြားထဲ ကိုကိုဆီ ဆက်သွယ်ဖို့၊ မေးဖို့ ဘာကြောင့်များ စိတ်ကူး မရခဲ့တာပါလိမ့်။

ငြိမ်း၏ ဦးနှောက်ထဲဝယ် စကားလုံးများ သူထက်ငါ အလှအယက်တိုးထွက်တော့မလို ထင်ရပါသည်။ ရင်သည် မသိမသာ ခုန်လှုပ်လျက်။

“ဟော- ရပြီ ငြိမ်းရေ၊ ကိုကြီး.. ကိုကြီးရေ၊ ဒီမှာ ငြိမ်း ရောက်နေတယ်၊ ပြောလိုက်ဦး”

ငြိမ်းသည် မမစိုးထံက ဖုန်းကို လက်လွှဲယူသည်။

အဖေနှင့် ကြီးမေတို့ သာကြောင်း မာကြောင်း စကားစမြည် ဆိုရသည်။ ဖုန်းကို လက်နှင့်တင်းတင်းဆုပ်ထားသည်။ ချွေးစေးပြန်စပြုလာသည်။ ဆံပင်ကို လက်နှင့် သပ်မိသည်။ တံတွေးတစ်ချက် မျိုချသည်။ တစ်ဖက်က

စကား အရပ်တွင် ‘ကိုကို၊ ငါ မေးစရာ ရှိလို့’ ဟု ကမန်းကတန်း ဆိုမိပါသည်။

“ဘာတုံးဟ၊ ဘာမေးမတုံး မေး”

“ကိုကို- နင် မကြည်ပြာဆိုတာကို သိလား ဟင်၊ ငါတို့ ညောင်ပင်သာ ကပဲတဲ့”

“မကြည်ပြာ”

ကိုကို ခဏမျှ ငြိမ်လျှင် ငြိမ်းသည် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ထိုင်နေသော မမစိုးထံ အမှတ်မထင် အကြည့်ရောက်သည်။ စူးစမ်းသော မျက်လုံးအစုံကို မြင်သည်။ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏ အမည်ကို ကိုကို သိ၊ မသိ မေးမိလို့များလား။ သည့်ထက် ပိုသလား။ ယောက်မ ဆိုပေမယ့် သူစိမ်းမျှသာ ဖြစ်သော အမျိုးသမီးတစ်ဦးရှေ့ အိမ်တွင်းရေးစကားတို့ကို ဘယ်လို ဆိုရမည်နည်း။

ငြိမ်းသည် လွတ်နေသော လက်တစ်ဖက်ကို ဆုပ်ချည် ဖြန့်ချည် ပြုရင်း မမစိုးကို တစ်ချက် ပြုံးပြမိပါသည်။

“မကြည်ပြာ... မသိပါဘူးဟ၊ ဘာဖြစ်လို့တုံး”

“ဪ- ဟိုတစ်နေ့က မမသက်တို့ ဥက္ကာတို့အိမ်က အလှူမှာ တွေ့ခဲ့လို့၊ ငါတို့ ညောင်ပင်သာက ဆိုပေမယ့် ငါ သူ့ကို မသိဘူး ကိုကိုရဲ့၊ အင်းလေ... ကိုကိုလည်း ဘယ်သိမှာလဲ၊ ငါတို့က ရွာမှာ ကျောင်းနေရတာမှ မဟုတ်တဲ့ဟာ”

“အေးလေ”

ကိုကိုသည် စိတ်မဝင်စားဟန်နှင့် စကားမဆက်။

“ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး ကိုကိုရာ၊ ငါ ဒီလိုပဲ ကြုံလို့ မေးကြည့်တာပါ”

“နင်ကလည်း အသက်သာ ကြီးလာတယ်၊ မေးခွန်းတွေက များတုန်းပဲ” ဟု ကိုကိုက ရယ်မောနေသည်။

ငြိမ်းသည် မမစိုး၏ မသိမသာ စူးစမ်းမြဲ စူးစမ်းသော မျက်ဝန်းများကို ရိပ်ခနဲ မြင်လျှင် ‘အဖေ့ကို သူ သိတယ် ကိုကိုရဲ့၊ သိတာမှ ပုံမှန်သိတာ မျိုးတောင် မဟုတ်ဘူး’ ဟု ဆက်လိုသော စကားလုံးတို့ကို မျိုသိပ်လိုက်ပါသည်။ ရှိပါစေတော့လေ...။

နေကောင်းအောင် နေဦး...။ ကိုကိုကို အဆုံးသတ် နှုတ်ဆက်စကား ဆိုကာ မမစိုးထံ ဖုန်းကမ်းပေးလိုက်သည်။

ထို့နောက်တော့ ငြိမ်းသည် မမစိုး ဘာဆက်ပြောနေသလဲ မသိ။ နား မစွင့်နိုင်။ နားလည်း မစွင့်လိုတော့။ ဗာဒံရွက်များထံသို့သာ ဝေဝါးသော အကြည့်များနှင့် ငေးမြဲ ငေးနေလေသည်။

*

ငြိမ်းသည် မျက်လုံးအစုံကို ဖိမှိတ်လိုက်သည်။ အမြင်အာရုံ ရပ်သည့် နောက်ဝယ် အကြားအာရုံတို့က တရိပ်ရိပ် ဆက်လာပါသည်။ သစ်ရွက်လေတိုး သံ တရှဲရှဲ၊ ကျေးငှက်အချို့၏ ကျည်ကျာ မြည်သံ၊ သစ်ရွက်ကြွေတို့ လေအတိုး နှင့် ရှုပ်တိုက်ပြေးလွှားသံ၊ တေးသီချင်းသံ တစ်စ။

လှုပ်ခုန်နေသော နှလုံးက တစ်စစ ငြိမ်သက်လာသလို ခံစားရသည်။ သစ်ရိပ်နှင့် အေးမြသော ခြံ၏ဝန်းကျင်သည် စောစောက လူခေါ်ခေါင်းလောင်း မလှုပ်ခတ်မီ ငေးခဲ့ဖူးသလို စိတ်မြင်လွှာမှာ အရိပ်ထင်လာသည်။

“ဟော- ငြိမ်းပါလား၊ မနက်ကတည်းက ရောက်မယ် ထင်နေတာ”

ရွှင်သောအသံကို ကြားလျှင်တော့ မျက်လုံးကို ဖျတ်ခနဲ ဖွင့်လိုက် သည်။ မမသက်သည် အပြုံးမျက်နှာနှင့် အိမ်တံခါးဝမှာ ပေါ်လာပါသည်။

ငြိမ်းသည် မလိုအပ်ပါဘဲ နေရာပြင်၍ ရပ်မိသည်။ အင်္ကျီစကို ဆွဲ ဆန့်၏။ ဆံပင်သပ်၏။ မျက်နှာဝယ် အပြုံးတစ်စ အားတင်း၍ဆင်ကာ မမသက် လမ်းလျှောက်လာပုံကို လှမ်းကြည့်နေပါသည်။

မမသက်၏ ပြည့်သော ကိုယ်နေဟန်မှာ သူ့မောင် ဥက္ကာ စနောက် တတ်သလိုဆိုလျှင်ဖြင့် ဘောလုံးကလေး လိမ့်လာသလိုတည်း။ ငြိမ်း၏ အမြင် မှာတော့ ထိုဟန်ကလေးကိုက ချစ်စဖွယ်ဖြစ်သည်။ မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်း၊ မျက်လုံး လှလှ ဆိုသော ဝိသေသများ ပိုင်ဆိုင်သူ။ အစဉ်လို ပြုံးပြုံးမြဲမြဲ တွေ့ရပုံကပင် အစ်မ ငတ်သော ငြိမ်းအတွက် အစ်မတစ်ယောက် ကောက်ရသလို ခံစားရစေ သည်။ သူငယ်ချင်း၏ အစ်မမို့ ဆိုတာထက် ချစ်စိတ်က အလိုလို အရင်းခံရပါ သည်။

ငြိမ်းမို့ အသံမကြား ဘာမကြား ပျောက်နေပြီဆို ဥက္ကာက မပူပင် တတ်။ မမသက်ကသာ ကြောင့်ကြောင့်ကြကြ ရှိတတ်သည်။ မရအရ ဆက်သွယ် တတ်ပါသည်။ အမေ မရှိသည့်နောက် ဆွေမျိုးများထက် ကျော်ကာ ရင်းနှီး ကျွမ်းဝင်မိသူကို ပြပါဆိုလျှင် မမသက်ကိုသာ ငြိမ်း ညွှန်မိပေမည်။

မနေ့က ငြိမ်း ဖုန်းဆက်စဉ် မမသက်၏ ရွင်သော အသံကို ဦးစွာ ကြားရသည်။ ငြိမ်း၏ စကားကို ကြားလျှင်တော့ အံ့အားသင့်ဟန်။

သူတို့မိသားစု အလှူနေ့ကမှ စားပွဲတစ်ဝိုင်းတည်း အမှတ်မဲ့ ဆုံကြရသော သူ့သူငယ်ချင်း၊ ငြိမ်းအတွက်တော့ သူ့စိမ်းမျှသာ ဖြစ်သူကို ဘာကြောင့် တွေ့လိုသနည်းဟု စိတ်ဝင်စားဟန်ကို လေသံနှင့်ပင် ခံစားသိသည်။ သို့သော် ‘ငြိမ်းတို့က ဇာတိတူတယ် မမသက်ရဲ့၊ အမျိုးတွေအကြောင်း မေးချင်တာလေး ရှိလို့’ ဆိုသော စကားတစ်ခွန်းနှင့်ပင် ‘လာပေါ့ကွယ်၊ မမသက် ပြောထားပေး ပါ့မယ်’ ဆိုခဲ့သူပေ။

ငြိမ်းသည် နှာသီးဖျားက တိုးဝင်သော လေကို ရှူရှိုက်ရုံနှင့် မဝမလင် ရှိလာသလို နှုတ်မှ တစ်ချက် ရှူသွင်းလိုက်ပါသည်။ ခြံတံခါးဝနှင့် မမသက် နီးကပ်လာလေလေ စောစောက ငြိမ်သက်သော ရံင်က တိုးကာ ခုန်လေလေ။

မမသက်သည် ‘မနက်ကတည်းက လာတာ မဟုတ်ဘူးကွယ်၊ နေခင်း နေက ပူကပူနဲ့၊ ထီးမဆောင်း ဘာမဆောင်း’ဟု နှုတ်မှ တရွရွ ပြောရင်း ခြံတံခါး သော့ဖွင့်သည်။

မမသက်၏ မျက်နှာမှာ တွေ့မြဲလို ကြည်လင်နေပါသည်။ ငြိမ်း အကဲခတ်မိသလောက်တော့ မကြည်ပြာသည် ငြိမ်းနှင့်ပတ်သက်၍ မမသက်ထံ တစ်စွန်းတစ်စ ဖွင့်ဟခဲ့ပုံ မရချေ။ ဖုန်းပြောရစဉ်တုန်းကလည်း ကြားနေကျ လေသံ၊ ခုလည်းပဲ တွေ့နေကျမျက်နှာ၊ ရင်းနှီးသော စကားဆိုဟန်။

“မကြည်ပြာ... မကြည်ပြာ ရှိတယ် မဟုတ်လားဟင်”

ရိုးစင်းသော သည်အမည်ကို နှုတ်က တိုးထွက်ဖို့ရန် ငြိမ်း အတော် ကြိုးစားရသည်။ အသိရခက်သော ကန်ရေပြင်ပမာ ငြိမ်သည့် မျက်နှာကိုလည်း တစ်လက်စတည်းလို မြင်ယောင်မိသည်။ မကြည်ပြာ.. မကြည်ပြာတဲ့။

သူ့ကို တွေ့စမှာပင် ဘာမှန်းမသိသည့် စိတ်ခံစားမှုတစ်ခုက ငြိမ်းကို တရိပ်ရိပ် လွှမ်းခဲ့ဖူးပြီ။ ခုချိန်အထိလည်း ရေခဲပြင်နှင့် ထိတွေ့ရတော့မလို အေးစိမ့်စိမ့် ခပ်ဆန်းဆန်း သိမှုအရိပ်သည် လူကို ဖိစီးမြဲ။

တစ်ဖက်လူ ပြုလဲရိုက်ငင်ရသည့် စကားလုံးတို့ကို မာကျောကျော အလွှာတစ်ခု ဖုံးအုပ်သော မျက်နှာပေး၊ သွေးအေးအေးအသွင်နှင့် ဆိုခဲ့သော အမျိုးသမီးသည် ခုလည်း ဘယ်လိုဘယ်ပုံမျက်နှာမူရာမျိုးနှင့် ငြိမ်းအား စောင့် ကြိုနေမည်နည်း။ ဘယ်သို့သောစကားလုံးများနှင့် ထပ်မံထိုးနှက်ဦးမည်နည်း။

သူ့အသံ၊ သူ့ဟန်တို့ကို ပြန်တွေး၍မြင်ကြားလျှင်ပင် ပူလောင်မွန်းကျပ်လှသော စိတ်အလျဉ်သည် ငြိမ်းအား ရစ်ပတ်မြဲ။

ကြောက်စိတ်လား ဆိုတော့လည်း မဟုတ်ပါ။ သူ့ကို ကြောက်စရာ အကြောင်းတရား ငြိမ်းမှာ မရှိ။ ငြိမ်း၏မိသားစုဝင်တွေမှာလည်း မရှိ။ မရှိဟု ငြိမ်း ယုံသည်။ စွပ်စွဲစကားမျှနှင့် ထိတ်လန့် ထွက်ပြေးလိုစိတ်ရှိလျှင် သည်နေရာ ရောက်အောင် လာခဲ့မှာ မဟုတ်ပါ။ ဒါဖြင့် ဘာခံစားမှုများပါလိမ့်။

“အဲဒါ ပြောမလို့ ငြိမ်းရေ၊ မနက်ကတင်ပဲ ဟို.. သူ့မောင်လေး မွေးနေ့မို့ ဘုရား သွားချင်သတဲ့၊ ရွှေတိဂုံကို ထွက်သွားလေရဲ့၊ ညနေ လိုက်ပို့ပါ မယ်ဆိုလည်း မရ၊ ကျောင်းတုန်းကအတိုင်းပဲ စိတ်မြန်လက်မြန်”

ခြံတံခါး ပိတ်နေသော မမသက်ကို ငြိမ်း တွေ့လျက် ကြည့်နေသည်။ နောက်မှ သတိဝင်လာပြန်သလို-

“ငြိမ်း လာမယ်ဆိုတာ သူ့ကို ပြောထားရဲ့လား မမသက်ရယ်”

“ပြောထားပါတယ် ငြိမ်းရဲ့၊ ငြိမ်း ဖုန်းဆက်ဆက်ပြီးချင်းပဲ မမ ပြောလိုက်တာပဲ”

“အဲဒီတော့ ဘာပြောတုံးဟင်”

“ဘာလို့ တွေ့ချင်တာလဲတဲ့၊ အမျိုးတွေအကြောင်း မေးချင်တယ် ဆိုလားလို့၊ အဲဒီတော့.. အဲဒီတော့ ဪ.. တွေ့ချင်တယ် ဆိုတော့လည်း လာတွေ့ပေါ့လေတဲ့”

ငြိမ်းသည် အိမ်ဘက်ဆီ ဦးတည်သော မမသက် နောက်မှ တိတ်ဆိတ် စွာ လျှောက်လိုက်လာသည်။ ‘ဪ’ဆိုသော အာမေဇိုတ်သည် မကြည်ပြာ ပြောခဲ့သော စကားထဲကအတိုင်း ဖြစ်ပုံရသည်။ ငြိမ်း လာတွေ့လိမ့်မည်ဟု သူ မျှော်လင့်ခဲ့မှာ မဟုတ်ပါ။ ထို့အတူ တည်းခိုအိမ်မှာ စောင့်မနေဘဲ သူ ထွက်သွားလိမ့်မည်ဟုလည်း ငြိမ်း မထင်မှတ်ခဲ့ပါ။

ငြိမ်းသည် နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရုံမျှ ပြုံးလိုက်၏။

သည်ဝင်းခြံထဲ ရောက်လေတိုင်း ခင်ငြိမ်းချမ်း ဆိုသော နာမည်နှင့် လိုက်ဖက်စွာ ငြိမ်းချမ်းအေးမြသော စိတ်အာရုံကိုသာ အစဉ်ခံစားရမြဲ။

ခုလည်း အပူနှင့် ဝင်လာသော ငြိမ်းမှာ တစ်ခဏတော့ဖြင့် စိတ်အတင်း လျော့ပါးရသည်။ သို့သော်လည်း တကယ့်ကို တစ်ခဏမျှသာပဲ။

ဧည့်ခန်းသို့ ဝင်လျှင်ဝင်ချင်း အခန်းထောင့် တစ်နေရာမှာ ချထားနှင့် သော ခရီးဆောင်အိတ်ကို အမြင်မှာတော့ လူက လှုပ်ခနဲ ဖြစ်သည်။ မျက်ခုံး

တစ်ချက် ပင့်မိသည်။ စလင်းဘက်အိတ် ကြိုးကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်မိသည်။ မကြည်ပြာက ပြန်တော့မယ်ပေါ့...။

အမေးအဖြေ ထွက်ကျလုဆဲဆဲ စကားလုံးတို့သည် ‘မိငြိမ်း’ဆိုသော ခေါ်သံအကြားမှာတော့ ကွယ်ပျောက် လျှောကျရပြန်လေသည်။

ဥက္ကာသည် သူ့မူပိုင် ရယ်ကျဲကျဲ အမူအရာနှင့်ပင် အိပ်ခန်းထဲက ထွက်လာသည်။ လက်မှာတော့ သုံးလက်စဟန်နှင့် ဖုန်းကို ကိုင်ထားသည်။

“အတော်ပဲ၊ နင် လာတာနဲ့၊ ငါ့ကို ကဗျာလေးတစ်ပုဒ်လောက် ရေးပေးခဲ့စမ်းပါဟာ၊ ငါ ပို့စ်လေး ဘာလေး တင်ချင်လို့၊ ကောင်မလေးတွေ ဖတ်မိရင် သူ့ရေးသလို၊ ငါ့ ရေးသလို ဖြစ်မယ့် ကဗျာမျိုးပေါ့ဟာ၊ နင်က ဖြစ် ပါတယ်၊ လုပ်စမ်းပါ လုပ်စမ်းပါ”

ငြိမ်းသည် မျက်ခုံးအစုံကို တွန့်ချိုးကာ ဥက္ကာထံ ရယ်ရမလို ငိုရမလို မျက်နှာနှင့် ငေးနေသည်။ သက်တူရွယ်တူချင်းပေမယ့် ဥက္ကာမှာ အပူအပင် မရှိ။ မရှိဟုပင် ငြိမ်း ထင်ပါသည်။ အပူမရှိရုံမက တစ်ပါးသူ မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲလည်း တော်ရုံနှင့် ဖမ်းတတ်၊ သိတတ်သူ မဟုတ်။ ခုလည်း ငြိမ်း ရင်ထဲကို လှမ်းမြင်ဖို့နေနေသာသာ မျက်နှာအမူအရာပင် အကဲဖမ်းတတ်ပုံ မပြ။ ‘လုပ်စမ်းပါ’ ဆိုသော စကားလုံးကိုပင် ထပ်ကျော့နေပြန်သည်။

“ဟဲ့- ဟိုမှာ သူများတကာ မောလာသလား ဘာလားလည်း မသိ၊ ကိုယ် ပြောချင်ရာတွေပဲ လျှောက် လျှောက် ပြောနေတာပဲ”

“ဟာ- မမောပါဘူး မမရဲ့၊ သူပုဇွန်တောင်နဲ့ သားတို့ သင်္ဃန်းကျွန်း ဘယ်လောက်များ ဝေးလို့လဲ”

“မမောတောင် အမောဆိုတယ်ဟဲ့၊ ဟိုမှာ သူ တွေချင်တဲ့ ကြည်ပြာ က ဘုရား သွားနေတဲ့ဟာ”

“မကြည်ပြာနဲ့ တွေ့ဖို့လား၊ ဒါများ ဖုန်းဆက်ပေးလိုက်ပေါ့ မမရဲ့၊ ပြန်လာတော့ စောင့်ပြီး တွေ့ပေါ့”

ဥက္ကာသည် ပြောပြောဆိုဆို ဆက်တီတွင် ဝင်ထိုင်၏။ ‘ထိုင်လေ နင်ကလည်း၊ ဧည့်သည်ကြီးကျနေတာပဲ၊ မတ်တတ် မတ်တတ်နဲ့’ ဆိုတော့မှ ငြိမ်းမှာ ထိုင်ဖို့ရာ သတိရတော့သည်။ ဥက္ကာနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်က ဆက်တီ ထက် မောပန်းလျလျ ထိုင်ချလိုက်ပါသည်။ မျက်လုံးအစုံကမူ ခရီးဆောင်အိတ် ရှိရာ တစ်ချက်မျှ ငေးမိသည်။ မမသက် ဖုန်းဆက်ရန် ပြင်နေပုံကိုလည်း ကြည့်သည် ဆိုရုံမျှ လှမ်းကြည့်မိပါသည်။

“နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ မိငြိမ်း ဟင်”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးဟယ်၊ မမသက် ပြောတာ မကြားဘူးလား၊ မကြည်ပြာကို တွေ့ဖို့လာတဲ့ဟာ မတွေ့တော့ မောတာပေါ့”

“ဒါများဟာ ”

ဥက္ကာ၏ အာရုံမှာ ခဏချင်းပင် ဖုန်းထံ ရွှေ့တော့သည်။

ငြိမ်းသည် စလင်းဘက်ကြီးကို လက်မလက်သည်းဖျားနှင့် နှစ်ချက်၊ သုံးချက် ခြစ်လိုက်သည်။ အောက်နှုတ်ခမ်းကို တစ်ချက် ဖိကိုင်လိုက်ပါသည်။

“ဥက္ကာ”

ဖုန်းမျက်နှာပြင်ကို ထိပွတ်နေရာက ဥက္ကာ မော့ကြည့်သည်။

“နင် မကြည်ပြာနဲ့ ဟိုအရင်ကတည်းက သိလားဟင်”

“ငါ သိတာ မကြာသေးပါဘူး၊ မမနဲ့တော့ ခင်တာ ကြာပြီပေါ့၊ သူတို့က မန္တလေးမှာ တက္ကသိုလ် အတူတက်ခဲ့ကြတာ မိငြိမ်းရ”

ငြိမ်းသည် ‘မမက ဆယ်တန်းကို မန္တလေးမှာ ဘော်ဒါတက်ပြီး ဖြေတာ၊ တက္ကသိုလ်ကိုလည်း အဘွားအိမ်ကနေ တက်တာဟာ၊ မကြည်ပြာကလည်း မန္တလေးမှာ တက္ကသိုလ်တက်တာ ဆိုတော့ အဲဒီမှာ တွေ့ကြတာပေါ့’ ဟု ဥက္ကာ ဆက်ပြောနေပုံကို နားထဲ ဝင်တစ်ချက် မပင်တစ်ချက်။ မမသက် ဖုန်းပြောရင်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်နေဟန်ကိုသာ စိတ်က လွင့်၍ ပြေး၍ ရောက်ရောက်နေပါသည်။

“မမ ပြောတာတော့ မကြည်ပြာက သနားစရာ သိပ်ကောင်းတာပဲတဲ့”

“ဟင်- ဟင်”

ငြိမ်းသည် အလန့်တကြား ဖြစ်ရသူလို ဥက္ကာဘက်သို့ ဆတ်ကနဲ ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။

“သူ့မောင်လေး ဆိုတာလေ မောင်တစ်ယောက်တည်း ရှိတဲ့ဟာ ဆုံးသွားသတဲ့၊ ဆုံးတာကလည်း ရိုးရိုးမဟုတ်ဘူးတဲ့ဟာ၊ သူများ သတ်တာတဲ့”

သူများ သတ်တာ...။

ငြိမ်းသည် ဥက္ကာအား ပြူးကြောင်သော မျက်လုံးအစုံနှင့် ငေးနေမိသည်။ ရင်သည် နိမ့်ချည် မြင့်ချည်။ ဆက်တီလက်တန်းကို အမှတ်မထင် ဖိကိုင်လိုက်မိပါသည်။

‘လူတစ်ယောက် ကိုယ့်ကြောင့် သေသွားတာ၊ ကိုယ်ကတော့ ပြစ်ဒဏ် မကျအောင် အေးအေးဆေးဆေး ရှောင်တိမ်းနိုင်ခဲ့တာကို တစ်ခါလေးတောင် လိပ်ပြာမလုံစိတ် မဖြစ်ဖူးဘူးလားလို့ သိချင်ရုံပါ..’

မကြာသေးမီ တစ်ရက်တုန်းက နားနှင့်ဆတ်ဆတ် ကြားခဲ့ဖူးသော ထိုစကားသံသည် ပြဟင်း ခန်းဆီးစကလေး လွင့်နေရာ အဟကြားမှ ငြိမ်းဆီ အရှိန်နှင့် တိုးဝင်ပြေးကပ်လာသလိုပါပဲ။

အို.. သွားစမ်းပါ.. အလကား မုသားတွေ..။

ငြိမ်းသည် ဥက္ကာ ရှိနေပုံကိုပင် မေ့မေ့လျော့လျော့ ဖြစ်ကာ ပူနွေးသော မျက်နှာပြင်ကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်နှင့် အမှတ်မထင် အုပ်လိုက်မိသည်။ နောက် ကမန်းကတန်း ဣန္ဒြေဆည်ရသည်။ ‘ကြောက်စရာပါလားဟယ်’ ဟု ထိတ်လန့်သံ စွက်ဆဲ လေသံနှင့် တစ်ခွန်း ဆိုမိပါသည်။

ဥက္ကာသည် ငြိမ်း၏ အမူအရာ ပျက်ယွင်းပုံအား သံသယ ဝင်ဟန် မပြ။ ‘ဟိုမှာ’ ဟု အစ်မလုပ်သူထံ မေးငေါ့ပြသည်။

မမသက်သည် ငြိမ်း ရှိရာဆီ အားတောင့်အားနာဟန် မျက်နှာပေးနှင့် ဆုတ်ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်း လျှောက်လာပေသည်။

*

ကျွန်းတံခါး လှုပ်ကာ သံပန်းတံခါး သော့ဖွင့်ရန် ပြင်လိုက်သူကို မြင်လျှင် ငြိမ်းသည် မျက်ခုံးတစ်ချက် ပင့်လိုက်မိ၏။ ခါတိုင်း သည်အချိန်ဆို ငြိမ်း ရောက်နေကျမို့ အပြေးအလွှား တံခါးဖွင့်တတ်သူဟာ ဝင်နီကိုယ်တိုင်ပါပဲ။ သည်နေ့တော့ဖြင့် အိမ်အကူ မိန်းကလေး ဖြစ်နေသည်။

မိန်းကလေးက ငြိမ်း ဝင်သာစေရန် နောက်သို့ အနည်းငယ် ယိုပေး လိုက်ပါသည်။ ငြိမ်းသည် အိမ်ထဲ လှမ်းဝင်ကာ ဧည့်ခန်းသို့ ဦးစွာ အကြည့် ရောက်သည်။ ပြင်ဆင်နေကျ၊ တွေ့မြင်နေကျလို စားပွဲငယ်ပေါ် စာအုပ်များ ချမထား။ အင်း... ဝင်နီလည်း ရှိမနေပါ။

“ဝင်နီရောဟင်”

“ဝင်နီ သူ့အခန်းထဲမှာပဲ ဆရာမ”

“ခေါ်ပေးပါလားဟင်၊ ဆရာမ ရောက်နေပြီလို့”

ခေါင်းတစ်ချက် ကုတ်ကာ ငြိမ်းအား ဇေဝေဝေ ကြည့်နေသော မိန်းကလေး၏ မျက်နှာထက်ဝယ် မရွံ့မရဲဟန်ကို အထင်းသား တွေ့ရပါသည်။

“ဆရာမပဲ ဝင်လိုက်ပါလား ဟင်၊ ကျွန်မ...ကျွန်မ မခေါ်ရဲဘူး”

“ဝင်နီ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မိန်းကလေးသည် ငြိမ်း၏ အနီးသို့ အနည်းငယ် တိုးကပ်လိုက်သည်။ နှစ်နှစ်နီးပါး မြင်တွေ့နေကျ ဆရာမ၊ ဝင်နီ ချစ်သော ဆရာမမို့လည်း ရင်းရင်း နှိုးနှိုး ရှိပေသည်။

“ဝင်နီ တစ်မနက်လုံး သူ့အခန်းထဲပဲ နေတယ် ဆရာမ၊ အန်တီ ထမင်းစား ခေါ်တာလည်း ထွက်မလာဘူး၊ အဲဒီတော့ ထပ်ဆူရော”

“အခု အန်တီကို ရှိလား”

“အကုန် အပြင်သွားကြတယ် ဆရာမရဲ့၊ ဝင်နီပဲ ကျန်ခဲ့တာ”

ဪ...။ ငြိမ်းသည် ပင့်သက်မသိသာ ရှိက်ကာ ဝင်နီအခန်းဘက် လျှောက်လာသည်။ ရှစ်တန်းကျောင်းသူဘဝကပင် စာသင်လာသူမို့ ဝင်နီသည် တပည့်ဆိုတာထက် ညီမနှင့် ပိုတူသည်။ ညီမ ဆိုရာမှာလည်း ဆိုးနွဲ့တတ်သော ညီမလေးပေါ့လေ။ သမီးကြီးနှင့် သားထွေးကို ဦးစားပေး ချစ်ခင်သည်ဟု သူ ယုံကြည်သော မိဘများထံမှာ ချွဲနွဲနှင့် မသာသူ ဝင်နီသည် ငြိမ်းအပေါ်မှာ တော့ ဆရာ၊ တပည့်ပုံစံထက် ပိုကာ ချွဲချွဲပိုပို ရှိတတ်ပါသည်။

ငြိမ်းကတော့ နဂိုကတည်းက ညီမလေး မရှိခဲ့သူ။ ဖခင်နှင့် အစ်ကို၏ ရင်းနှီးနှီးစပ်ပုံအကြား ငယ်တုန်းက ဘေးထွက်ခဲ့ရသူ ဖြစ်ရာ ဝင်နီအဖြစ်ကို အနီးစပ်ဆုံး ကိုယ်ချင်းစာနိုင်သည်။ ကာလရှည်သည်နှင့်အမျှ ငြိမ်းသည် ဝင်နီအတွက် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အကြံပေးသူပါ ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်လာခဲ့ပါသည်။

“ဝင်နီရေ”

ငြိမ်းသည် အခန်းတံခါးကို တိုးတိုးသက်သာ ခေါက်လိုက်သည်။ နားလည်း စွင့်မိသည်။ အခန်းထဲမှ လှုပ်ရှားသံ အချို့၊ ခုတင်ပေါ်က ဆင်းလိုက်ပုံ၊ အခန်းတံခါးအနီးသို့ လျှောက်လာပုံ။

ဗြုန်းခနဲ ဆွဲဖွင့်လိုက်သော တံခါး၏ နောက်မှာ မျက်ရည်မခြောက် တခြောက်မျက်နှာနှင့် ဝင်နီကို တွေ့ရသည်။ အမေးစကား တစ်ခွန်းမျှ မဟာနိုင်မီပင် ဝင်နီသည် ငြိမ်း၏ လက်ကို ဆွဲကာ အခန်းတွင်းသို့ သွင်းလိုက်ပါသည်။

“ဝင်နီ ဒီနေ့ စာမကြည့်ချင်ဘူး ဆရာမ”

“မကြည့်လို့ မရဘူး ဝင်နီရယ်၊ စာမေးပွဲက သုံးပတ်လောက်ပဲ လိုတော့တဲ့ဟာ”

“မကြည့်ဘူး၊ ကျချင် ကျပေစေ”

ဝင်နီသည် ကျားနာတစ်ကောင်လို ရန်လိုသည့် ရုပ်သွင်နှင့် ဖြစ်သည်။ မျက်လုံးအစုံကလည်း စူးလက်တင်းမာလျက်။ ပန်းဖူးကလေးနှင့် တူသော နှုတ်ခမ်းတို့ကို တင်းတင်းစေ့စေ့ ခုတင်ပေါ် ဘုတ်ခနဲ ထိုင်ချလိုက်ပါသည်။ ငြိမ်းသည် မတ်မတ်ရပ်ကာ မိန်းကလေးကို ငုံ့မိုးကြည့်နေသည်။

“ဝင်နီ စာမကြည့်တော့ စာမေးပွဲကျရော ဆိုတာ ပြောတော့ အလွယ်လေးပဲ။ ဆရာမဘက်ကိုလည်း ထည့်တွက်ပါဦး။ ဆရာမ တစ်နှစ်လုံး စာလာသင်ခဲ့တာ ဘာလုပ်ဖို့လဲ။ ဝင်နီ ဖေဖေ၊ မေမေက ဆရာမကို အပြစ်တင်မှာ စိုးလို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ ကိုယ် စာသင်လိုက်တဲ့ တပည့်တိုင်းကို ဆရာတိုင်းက အောင်စေချင်တဲ့ စိတ်ကြောင့် ပြောနေတာ။ ဝင်နီ စာမေးပွဲကျရင် ဆရာမ စိတ်ချမ်းသာမယ် ထင်လို့လား။”

ဝင်နီသည် ငြိမ်းအား တစ်ချက် မော့ကြည့်လာသည်။

“ဆရာမသာ စိတ်မချမ်းသာမှာ၊ စိတ်ချမ်းသာမယ့်သူတွေ ရှိပါတယ်။ ဝင်နီ သိတယ်”

“စာမေးပွဲကျတာ ဘယ်သူက စိတ်ချမ်းသာမှာမို့လဲ ဝင်နီရယ်”

“ဖေဖေနဲ့ မေမေ ဖြစ်မှာပေါ့။ သူတို့အတွက် ဝင်နီဟာ ဘယ်နေရာမဆို ညံ့တဲ့ သမီးတစ်ယောက်ပဲ။ ညံ့နေမှပဲ သူတို့မှာ ပြောစရာ ရမှာပေါ့။ ဆူစရာ ရမှာပေါ့။ သူတို့ ပျော်မှာပေါ့။ ဝင်နီက မမဟန်နီလို ဆယ်တန်းကို ဘာသာစုံ ဂုဏ်ထူးနဲ့ အောင်မှာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဖိုးသားလို သူငယ်တန်းကတည်းက အတန်းတိုင်း ပထမ ရလာတဲ့သူလည်း မဟုတ်ဘူး။ အောင်ရုံတင်ပဲ အောင်လာတာ။ ခုလည်း ကိုးတန်းအောင်ရင် ကံကောင်းတဲ့ ဝင်နီကို”

“အို- ဘယ်သူ ပြောလို့လဲ”

“မေမေက... မေမေက ဝင်နီကို-”

ဝင်နီသည် ခုပင် အပြောခံလိုက်ရသူလို မျက်နှာလေး မွဲသွားသည်။ ငြိမ်းသည် ‘ဟင်’ ဟု ခပ်တိုးတိုး ရွတ်မိပါသည်။

“ဝင်နီ ဉာဏ်မကောင်းဘူး။ ဝင်နီ ညံ့တယ်။ သူများထက် ပိုလုပ်မှ စာရတယ်။ ဝင်နီဘာသာ ဝင်နီ သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဝင်နီကို ဟိုလူချေး ကျွေးရမယ်။ ဒီလူချေး ကျွေးရမယ် လာမပြောနဲ့။ ဝင်နီ သိပ်မုန်းတယ်”

စေတနာအပြည့် ရှိသော်ငြား အပြောမတတ်သော မိခင်ကို ပြပါဆိုလျှင် ဝင်နီမိခင်ကိုသာ ပြဖို့ရှိသည်။ နှစ်နှစ်အတွင်း ငြိမ်းကိုယ်တိုင် အခါခါ ကြိုးပူးပြီ။ ခုလည်း စိတ်နုနယ်သေးသော သမီးလုပ်သူအပေါ် သူကိုယ်တိုင်ပင် သတိမမူမိဘဲ ဒဏ်ရာတစ်ခု ထပ်ပေးခဲ့မိပြီ ထင်ပါသည်။

တစ်ခါတုန်းကတော့ သည်လိုပဲ သမီးနှင့် မိခင်ကြား ပြဿနာပေါ်ပေါက်လျှင် ငြိမ်းသည် တတ်သလောက် မှတ်သလောက် အပြောအဟောလေး

နှင့် မိန်းကလေးကို နှစ်သိမ့်မိပါသည်။ ဖြစ်လိုက်သော ပြဿနာတိုင်းသည် အစ်မ၊ မောင်တို့နှင့်သာ ပတ်သက်လေတာမို့ မိဘမည်သည့် သားသမီးတိုင်းကို ထပ်တူ ချစ်တာ ဖြစ်ကြောင်း စသဖြင့် နှစ်သိမ့်စကား ဆိုခဲ့မိပါသည်။

ထိုစဉ်က ဝင်နီ ခွန်းတုံပြန်ခဲ့ပုံကို ငြိမ်း ဘယ်ကျော့မှ မမေ့ပါ။ ဆယ်ကျော်သက်မလေး၏ အမှန်တရားကို ချစ်သေး၊ ချက်လုံးတို့သည် လက်ကနဲ တောက်ကာ ငြိမ်း၏ ချက်လုံးများထဲ စိုက်ကြည့်နေခဲ့ဖူးသည်။ နောက်တော့ စိတ်အတွင်းက စိမ့်ကျလာပုံရသော စကားလုံးများ။

‘အတူတူ ချစ်တယ်ဆိုတာ စာအုပ်တွေထဲက စကားပါ ဆရာမရယ်၊ အပြင်မှာ တကယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ ဝင်နီက အလတ်ပါ၊ အမြဲတမ်း လပ်နေတာပါ’
အငယ်လည်း လပ်တဲ့အခါ လပ်ပါတယ် ဝင်နီရယ်...။
သည်စကားကိုတော့ ငြိမ်း၏ စိတ်ထဲမှသာ တီးတိုးဆိုခဲ့မိပေသည်။

စိမ်းမြသော ပန်းပင်ရုံကို နောက်ခံပြုကာ ကင်မရာ ရှိရာဆီ တည့်တည့် ကြည့်နေဟန်ရှိသည့် မိန်းကလေးငယ်သည် အသက်အရွယ်အားဖြင့် အလွန်ဆုံးရှိလှမှ ၁၁ နှစ်လောက်သာ ဖြစ်လိမ့်မည်။ မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်း၊ ဆံပင်ကုပ်ဝဲ။ ကလေးပီပီ ဖြူစင်ဆဲ ဖြစ်သော မျက်ဝန်းလေးများထဲ အားငယ်ရိပ်လေး စွက်နေပုံမှာ ပရိုဂျက်တာထက် မြင်နေရပုံနှင့် မတူပါ။ တကယ့်ပြင်ပတွင် မြင်ရသည့်ပမာ သက်ဝင်လှုပ်ခတ်လှပါသည်။

ထိုမျက်ဝန်းလေးများတွင် မျက်ရည်တလဲ့လဲ့။ နှုတ်ခမ်းလေး တဆတ်ဆတ် တုန်နေပုံ။ လက်ချောင်းလေးများ အချင်းချင်း ဆုပ်ခြေလျက် မျက်တောင်ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ် ပြုနေပုံ။ ကလေးသည် ကင်မရာကို တစ်ချက် အကြည့်လွှဲကာ နောက်တော့လည်း တေ့တေ့ဆိုင်ဆိုင် စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြန်ပါသည်။

ဘာတဲ့... ပထမဆုံး တိုးထွက်ပေါ်လာတဲ့ စကားသံဟာဖြင့် ‘ဒီမှာလည်း သမီး ပျော်ပါတယ်’ ဆိုပါ့လား...။

ငြိမ်းသည် ‘ပျော်ပါတယ်’ ဆိုသော စကားသံနှင့် ဆန့်ကျင်စွာ မျက်ရည်ရိပ် သန်းသော မျက်နှာနုနုလေးကို နှုတ်ဆွဲငေးမောနေမိပါသည်။

“ဒီကို မရောက်ခင်ကတော့ သမီး အိမ်မှာ နေတာပေါ့၊ အိမ်ဆိုတာ ကလေး သမီးတို့ရွာက အိမ်ကို ပြောတာ၊ အမေနဲ့ နေခဲ့တဲ့ အိမ်လေ”

mgyoe.com

ကလေး၏ အသံမှာ ခပ်ဝဲဝဲ။ မျက်လုံးတို့သည် ကင်မရာထံက လွဲဖယ်
ကာ တစ်ခုသော နေရာသို့ ငေးမျှော်ဟန် ပြုလျက်။ အိမ်ရှိရာ အရပ်ဆီ မှန်းမျှော်
လိုက်တာများလား...။ နောက်တော့လည်း မျက်လုံးအကြည့်ကို အောက်သို့
စိုက်ချလိုက်ပါသည်။

“အိမ်မှာ နေရတုန်းက သမီး တအားပျော်တာပဲ၊ အမေရယ် သမီးရယ်
နေကြတယ်၊ သမီးမှာ အဖေ မရှိတော့ဘူးလေ၊ သမီးငယ်ငယ်လေးကတည်းက
သေသွားတာပဲတဲ့၊ အဖေကိုလည်း သမီး မမှတ်မိတော့ပါဘူး၊ သမီးတော့
အမေနဲ့ နေရတာ ပျော်တာပဲ၊ အမေက သမီးကို တအားချစ်တာပဲ၊ သမီးလည်း
အမေ့ကို ချစ်တာပေါ့၊ သူဌေးတွေ နင့်ကို မွေးစားမယ် သွားမလားလို့ သူများတွေ
စရင် မသွားဘူးလို့ပဲ သမီး ဖြေတာ၊ သမီး အမေနဲ့ပဲ နေချင်တာပေါ့၊ ကျောင်း
ဖွင့်ချိန်ဆို သမီး ကျောင်းသွားတယ်၊ အမေက လယ်ထဲ သွားတယ်၊ သမီးတို့
လယ်တော့ မဟုတ်ဘူး၊ သူများလယ်လေ၊ အမေက လူငှားတဲ့၊ အမေ ပြန်လာ
ပြီဆို ချွေးတွေနဲ့၊ အနားမကပ်နဲ့လို့ အမေက ပြောတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သမီး
ကပ်တာပဲ၊ ညဆိုရင်လည်း သမီး ကပ်အိပ်တာပဲ၊ အမေ့ကို ဖက်အိပ်တာပဲ၊
အခုလည်း အိမ်မှာ အမေ့ကို ဖက်အိပ်ချင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သမီးတို့အိမ်မှာ သူများ
တွေ ရောက်နေကြပြီ၊ အမေလည်း မရှိတော့ဘူး သေပြီ၊ ဖျားတာပေါ့၊ ဖျားလို့
သေတာပေါ့”

စကားဆိုနေစဉ် တစ်လျှောက်လုံး ခေါင်းကလေး ငဲ့စောင်းငေးလိုက်၊
မျက်လုံး အောက်စိုက်လိုက် ပြုကာ ကင်မရာနှင့် အကြည့်ချင်း ရှောင်လွှဲနေခဲ့
သော ကလေးသည် အဆုံးသတ် စကားလုံးကို ခပ်တိမ်တိမ် ဆိုပြီးချိန်မှာတော့
ကင်မရာဆီသို့ အကြည့် ရွှေ့လိုက်ပြန်ပါသည်။ ဘုရား...။ နေခြည်နုနု ဖျန်းပက်
သော မျက်နှာထက်က မျက်လုံးအစုံသည် မျက်ရည်စတို့ ဝေ့သီအိုင်လျက်။
ငိုတော့မလား...။ သူကလေး ငိုချလိုက်တော့မလား...။

သို့သော် ကလေးသည် မငိုပါ။ ကင်မရာကိုပင် ကြည့်မြဲကြည့်ကာ-
“ဒီမှာ နေရတာလည်း သမီး ပျော်ပါတယ်၊ တကယ်ပျော်တာပါ၊
ဘာလို့လဲ ဆိုတော့ သမီး စာသင်ရတယ်လေ၊ အမေက သမီးကို စာတတ်အောင်
သင်ရမယ်လို့ မှာခဲ့တယ် ဦးဦးရဲ့”

ငြိမ်းသည် ဘယ်အချိန်ကတည်းက အောင့်ထားမှန်း မသိသော သက်မ
ကို လေးလေးပင်ပင် လွှတ်ချလိုက်သည်။ တောတန်းတစ်ခုမက ဖြတ်လာခဲ့ရ

သူလို ပန်းလျလျက်။ ‘အမေ..အမေ’ဆိုသော စကားလုံးသည် ရင်၌ လှိုင်းခတ် နေပေသည်။

‘အမေသာ ရှိရင်’ဟု အခါခါ တွေးတတ်ချိန်၊ မထင်မှတ်ခဲ့ဖူးသော ဘဝအခန်းစဉ်အတွက် ပြုလဲအားငယ်ရချိန်မျိုးမှာမှ သည်ရပ်ပုံ၊ စကားသံတို့နှင့် ထိတွေ့ရ ဆုံရသည်။ ဖြစ်ရလေ...။

အပြုံးယဲ့ယဲ့ ထင်သော ရုပ်ပုံလေး တရားရေး ကွယ်ပျောက်ကာ မိဘမဲ့ကလေးများ စောင့်ရှောက်ရေးစင်တာ၏ ပုံရိပ်များနှင့် နောက်ခံစကားပြော သံများ တဖျပ်ဖျပ် ပေါ်ပေါက်သော်လည်း မျက်ရည်စိုသော ငြိမ်း၏ အမြင်၌ ဘယ်အရာမျှ မပီပြင်တော့ချေ။

ရုပ်ရှင်က အလင်းမျှင်သာ အခန်းထဲ လွှမ်းထားချိန် ဖြစ်တာအပြင် နောက်ဆုံးခုံတန်းမှာ နေရာယူထားတာမို့ ကျဆင်းသော မျက်ရည်များအား တားလိုစိတ် မရှိ။ ပခုံးကျော်ကာ ဝဲကျနေသော ဆံပင်ရှည်တို့ကို ခပ်ကွယ်ကွယ် ပြုကာ၊ ခေါင်းငုံ့ကာ ငြိမ်း ကျိတ်၍ ရှိကိမ်သည်။

ရင်၌နာသော အနာသည် မျက်ရည်များနှင့် ရောနှောပါသွားလျှင် ဘယ်လောက် ကောင်းမည်နည်း။

အမေ့ကို ပြန်တွေ့လိုစိတ်သည် တားမရ ဆီးမရပင် ရန်းကြွလာပြန် သည်။ ခုပင် ပြေးတွေ့ကာ ဖြစ်သမျှ အကြောင်းစုံ ရင်ဖွင့် ပြောပြလိုက်ချင် သည်။ အတူရှိဖို့ရာ ဆွဲထားလိုက်ချင်သည်။ အနာက ဆက်သော အတွေးမို့ သူရူးပမာ။

အတန်ကြာလျှင်တော့ အိပ်မက်၌ မျောသူလို မျက်ရည်တွေတွေ ကျဆင်းရာက ငြိမ်း အသိဝင်လာပြန်ပါသည်။ မျက်ရည်တို့လည်း စဲစပြုခဲ့ပြီ။ လက်ခုံနှင့် တို့သုတ်ရသည်။ အိတ်အတွင်းက တစ်ရှူး ထုတ်ကာ မျက်နှာကို သွေ့ခြောက်အောင် ပြုရသည်။ ခဏကြာလျှင် မှတ်တမ်းရုပ်ရှင် ပြီးတော့မည်။ အခန်းတွင်း မီးပြန်ဖွင့်လိမ့်မည်။

အခန်းအရှေ့ဘက်မှာ တာဝန်နှင့် နေရာယူထားရသည့် ရည်မွန်သည် လင်းသော မြင်ကွင်းဝယ် ငြိမ်း၏မျက်နှာပျက်ယွင်းပုံကို မြင်လျှင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်လိမ့်မည်။ သူ့အလုပ်နှင့် ဆက်စပ်ရာ မှတ်တမ်းရုပ်ရှင်ကို အတူကြည့်ဖို့ ဖိတ်ခေါ်ခဲ့သော ရည်မွန်တစ်ယောက် သည်အဖြစ်မျိုးကို မျှော်လင့်ခဲ့မှာ မဟုတ်ပါ။

ငြိမ်းသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ခုမှပင် သတိရကာ တစ်ချက်မျှ ဝေ့ဝဲ ကြည့်လိုက်ပါသည်။

မကျယ်ဝန်းလှသော အခန်းထဲ ခုံတန်း ငါးတန်းမျှသာ ချခင်းထားပါ သည်။ အရှေ့လေးတန်းမှာတော့ လူအပြည့်နီးပါး။ ဂေဟာက ဝန်ထမ်းများ၊ ဆရာမများလည်း ပါသည်။ ငြိမ်းလိုပင် ဧည့်သည်အချို့လည်း ပါပါသည်။ အရှေ့ဘက် ခုံတန်းများဆီ ဝေ့ဝဲအကဲခတ်ရသမျှ အားလုံး၏ အာရုံသည် ရုပ်ရှင်ထံမှာ။

နောက်ဆုံးခုံတန်းမှာတော့ ငြိမ်း၏ ညာဘက်တွင် နှစ်ဦး၊ သုံးဦးမျှ သာ။ မျက်ရည်တွေတွေကျခဲ့သူရယ်လို့ သက်ပြု ကြည့်ဟန် တစ်ချက်တလေ ပင် ရောက်မနေတာမို့ သက်ပြင်းချ စိတ်အေးမိသော ငြိမ်းသည် အကြည့်အား ဘယ်ဘက်သို့ ဖျတ်ခနဲ ရွှေ့လိုက်လျှင်တော့ ဘယ်အချိန်ကတည်းက ငေးနေ မှန်း မသိရသော မျက်ဝန်းတစ်စုံနှင့် တည့်တည့်ပင် ရင်ဆိုင်တိုးမိပါသည်။

ထိုမျက်ဝန်းတို့သည် အလင်းမျှင်စ တရေးရေး အောက်မှာ လက်ပ လျက်။ မျက်မှန် ဖုံးထားလျက်က နူးညံ့ရိပ် မသိမသာ စွက်ပုံကို မြင်သာသော မျက်ဝန်းများ။ နှစ်သိမ့်ခြင်း ရောင်စဉ်တို့သည် မျက်မှန် အကာအရံကို ထွင်းကာ ငြိမ်းထံ လွင့်လာသည့်ပမာ။ စောစောတုန်းက မျက်ရည်ကျစဉ်တုန်းကလည်း သူ ဒီလိုပဲ ငေးနေခဲ့ပါသလား။

ဘုရား...။

ငြိမ်းသည် စက္ကန့်ပိုင်းမျှ ငေးကြောင် စိုက်ဆုံမိသည့် မျက်ဝန်းတို့ကို အထိတ်တလန့် လွှဲဖယ်မိပါသည်။ ပူနွေးသော မျက်နှာပြင်ကို လက်ဝါးနှစ်ဖက် နှင့် ယောင်ယမ်းအုပ်မိတော့မလို။ နောက်တော့ လက်ထဲက တစ်ရှူးစလေး ကိုပင် တစ်ချက်မျှ ဆုပ်ခြေလိုက်ပါသည်။

ကြည့်စမ်း...။ ရှက်စရာ ကောင်းလိုက်တာ...။ ဘာလို့များ ပတ်ဝန်း ကျင်ကို အမေ့မေ့ အလျော့လျော့ ငိုမိပါလိမ့်...။

အင်းလေ... တကယ်တော့လည်း ဒါ ရှက်စရာ မဟုတ်ပါဘူးနော်...။ အနုပညာဟာ သိပ်သိမ်မွေ့လွန်းရင် တကယ့်ပြင်ပမှာ ဖြစ်ပျက်သလို၊ ဇာတ် ဆောင်နေရာမှာ ကိုယ်တိုင် ဝင်ခံစားရသလို ဖြစ်တတ်တာပဲ မဟုတ်လား...။

ဝေ့ဝေ့လည်သော စိတ်၏ ရုန်းအားကို ရင်ဆိုင်ကာ၊ မျက်လုံးအိမ်ကို တစ်ရှူးစနှင့် ဖိကာ ငြိမ်နေဆဲမှာပင် အခန်းတွင်း မီးရောင် လင်းလက်ပုံကို

သိလိုက်သည်။ မှတ်တမ်းရုပ်ရှင် ပြီးပြီ။ ဝေါခနဲ လျှံသော လက်ခုပ်သံများ။
စောစောက ငေးသူ သူ့နေရာမှာ ရှိနေဆဲ ဆိုတာကို မျက်လုံးထောင့်က မြင်သည်။
သို့သော် ငြိမ်းသည် အကြည့်တစ်ချက်ပင် မရွေ့တော့ပြီ။ မိုက်ခရို
ဖုန်း ကိုင်ကာ ရှေ့ထွက်လာသည့် ရည်မွန်သည် ငြိမ်းထံ လှမ်းကြည့် ပြုံးပြနေ
ပေသည်။

ရည်မွန်ထံက ထွက်ကျသော ကျေးဇူးတင်စကားသံသည် စိတ်လှုပ်
ရှားမှု ငွေ့ငွေ့ကျန်ဆဲဖြစ်သည့် ငြိမ်း၏နားထံ မဝင်တစ်ချက် ဝင်တစ်ချက်။

‘မှတ်တမ်း ရုပ်ရှင် ရိုက်ကူးဖြစ်တဲ့အကြောင်း ရှင်းလင်း ပြောပြပေးဖို့
ဒါရိုက်တာ ကိုမိုးညာဏ်ကို ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်’ ဆိုသော အဆုံးသတ်စကားသံ
ကိုသာ မှတ်မှတ်ထင်ထင် ကြားလိုက်တော့သည်။

အများနှင့် ရောနှောကာ လက်ခုပ်တီးလိုက်မိသော ငြိမ်းသည် ဆတ်
ခနဲ မတ်မတ်ရပ်လိုက်သူကို မြင်လျှင်တော့ ပါးစပ် အဟောင်းသား ပွင့်ဟရပါ
သည်။ စောစောက လူ...။ သူသည် ခုံတန်းများဘေးမှ ဖြတ်ကာ ရည်မွန်
အနီးမှာ ရပ်လိုက်သည်။ ရည်မွန် ကမ်းပေးသည့် မိုက်ခရိုဖုန်းကို လှမ်းယူ
လိုက်ပါသည်။

သူ့မျက်နှာတွင် မျက်ဝန်းများနှင့်အပြိုင် နူးညံ့သော အပြုံးတစ်စ
ခိုတွယ်လျက်။

‘အချိန်ပေးပြီး ကြည့်ရှုခဲ့ကြတဲ့အတွက် အဖွဲ့ကိုယ်စား အားလုံးကို
ကျွန်တော် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’ ဟု အစချီကာ မှတ်တမ်းရုပ်ရှင်အကြောင်း
မပြောမီ အားယူသည့်သဖွယ် အများထံ ဝေဝဲကြည့်လိုက်သော မျက်လုံးအစုံ
သည် ငြိမ်းထံ အရောက်မှာတော့ စက္ကန့်ပိုင်းမျှ တန့်သွားသလိုပင် စိတ်က
အလိုလို ထင်လိုက်သေးသည်။ တကယ့်ကို ခဏငယ်မျှပါပဲ...။

နောက်တော့လည်း အကြည့်နှင့် အပြုံးသည် တစ်ခန်းလုံးသို့ ဝေ့ကာ
ဝဲကာ။ စကားသံသည်လည်း လေအေးတုတွင် စီးမျောကာ။

*

ပြီးခဲ့သောလအတွင်း ငြိမ်း၏ စိတ်အစုံသည် အိမ်မှာ ရှိနေချိန်များ၌
ဆောက်တည်ရာ မရသလောက်ပင်တည်း။ ပြင်ပလောကမှာ ကျင်လည်ရပြန်
တော့ တစ်ခဏ မေ့သလို ရှိရသည်။ သို့သော် သံပန်းတံခါး သော့ဖွင့်လျှင်

ဖွင့်ချင်း၊ အိမ်၏ အငွေအသက်ကို ရလျှင်ရချင်း မေ့ထားသမျှ အာရုံတို့သည် ငြိမ်းအား တစ်ဖန် လှုပ်နှိုးတတ်လေသည်။

အဖေသည် အိမ်ဧည့်ခန်းမှာ တီဗွီကြည့်ရင်း ရှိမြဲလို ရှိတတ်သည်။ သတင်းစာဖတ်၍ ဖြစ်စေ၊ မိတ်ဆွေတစ်ဦး၊ နှစ်ဦးနှင့် စကားစမြည် ဆို၍ ဖြစ်စေ ရှိတတ်သည်။ အဖေ့ကို မြင်တိုင်း ပုန်းကွယ်နေသော ပူပန်မှုက တစ်ကျော့ပြန် ကိုယ်ထင်ပြသလို လှုပ်ခနဲ ဖြစ်ရမြဲ။ သည်နေ့အထိ အဖေ့ကို ပြောမထွက်၊ မမေးရက်ခဲ့သော စကားလုံးတို့သည် ငြိမ်း၏ ဝန်းကျင်ဝယ် ဗုံသံစည်းချက် နှင့်အပြိုင် ခုန်ပေါက်ကတတ်သည့် အကမယ်တို့လို ဝိုင်းပတ်ကခုန်မြဲပင်။

တစ်ကြိမ်မှာတော့ဖြင့် ကြီးကြီးကို အားတင်း မေးဖူးပါရဲ့။ ကြီးကြီး၏ ထိတ်လန့်သော မျက်ဝန်းတို့ကို မြင်ခိုက် ‘ဘာများ ကြားရတော့မှာပါလိမ့်’ ဟု စိုးရိမ်ကြောင့်ကြ ရှိခဲ့ရပုံကိုလည်း ခုချိန်အထိ မှတ်မှတ်ထင်ထင် ရှိပါရဲ့...။

“သမီးကို ဘယ်သူ ပြောလဲ”

‘မဟုတ်ဘူး’ ဟု အရှင်းပြတ်ဆုံး စကားလုံးနှင့် ကြီးကြီး မတုံ့ပြန်ပါ။ ဘယ်သူ ပြောသလဲ ဆိုတာ ‘ဟုတ်ပါတယ်’ လို့များ ဝန်ခံလိုက်သလား။ ငြိမ်း မေးခဲ့သော မေးခွန်းမှာ ‘အဖေ ရွာမှာတုန်းက အမှုဖြစ်ဖူးတယ်ဆို’ ...။ လူသတ် မှုဟု ငြိမ်း မသုံးနှုန်းရက်၊ မပြောရက်ပါ။

“မကြည်ပြာ ပြောတာ၊ မကြည်ပြာ ဆိုတာ သမီးတို့ ညောင်ပင်သာ ကပဲတဲ့၊ သမီးထက်တော့ ဆယ်နှစ်လောက် ကြီးတယ်”

“ကြည်ပြာ... ဪ- ကြည်ပြာဆိုတာ သိပြီ၊ သိပြီ၊ သက်ဆွေ သမီး အကြီးမကိုး”

“သက်ဆွေ”

ငြိမ်းသည် စိမ်းသက်သော အမည်တစ်ခုကို သံယောင်လိုက်ရင်း ကြီးကြီး၏ မျက်နှာဆီ စိုက်ကြည့်နေသည်။ ကြီးကြီးတွင် ထိတ်လန့်သော မျက်ဝန်းများ မြင်တွေ့ခဲ့ရသည်ကလွဲ၍ တုန်တုန်လှုပ်လှုပ် အမှုအရာ ထပ်မတွေ့ ရချေ။ ခုတင်ထက်ဝယ် ပုံပုံ ထိုင်ရာက ငြိမ်းကို မော့ကြည့်နေပါသည်။

“သက်ဆွေဆိုတာကွယ် သမီးအဖေကို အမှုဆင်ခဲ့တဲ့သူပေါ့၊ သူ့သား တာရာကို-”

ကြီးကြီးသည် စေ့ပိတ်ထားသော တံခါးကိုပင် စိတ်မချသလို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ကာ အသံကို နှိမ့်လိုက်ပေသည်။

“သူ့သား တာရာကို မောင်ပြေ သတ်တယ်လို့ အမှုဆင်ခဲ့တဲ့သူပေါ့”
ငြိမ်းသည် ရင်တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လာသည်။ ဆက်၍ ရပ်တည်မနေနိုင်
တော့သလို ခုတင်ပေါ် ကတုန်ကယင် ထိုင်ချလိုက်ရသည်။

“အဖေ.. အဖေ တကယ် မသတ်ခဲ့ပါဘူးနော် ကြီးကြီး”

“အိုကွယ်- ရန်ငြိုးရန်စ ရှိလို့ သက်သက်လုပ်တာပါ။ ခရိုင်ရုံးက
အပြစ်ချလိုက်သေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်မှ အပြစ်မရှိတာကွယ်၊ ပြည်နယ်ကို
အယူခံဝင်တော့ မောင်ပြေ ကွင်းလုံးကျွတ် လွတ်တာပဲဟာ၊ ရွာမှာကတော့
ကိုယ့်မလိုတဲ့သူက ပြောချင်ရာ ပြောကျန်ရစ်မှာပေါ့၊ သူတို့မိသားစုကတော့
ပိုပြောပြီး ကျန်နေမှာပေါ့ ဘာဆန်းလဲ”

ငြိမ်းသည် ကြီးကြီးကို စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ စကားလုံးမှာတော့
အဖြေရပြီ။ မျက်နှာမှာ ဘာအဖြေ တွေ့ရမည်နည်း။

ကြီးကြီး၏ မျက်နှာမှာ အမှန်ကို ပြောနေသူ၏ မျက်နှာရိပ်သာတည်း။
ကြီးကြီးသည် ဟန်ဆောင်ကောင်းသူ မဟုတ်။ လိမ်ညာတတ်သူ မဟုတ်ပါ။
သည်လိုဆို မကြည်ပြာ စွပ်စွဲသမျှ တကယ် မဟုတ်ခဲ့ဘူးပေါ့..။

“နေပါဦး၊ ကြည်ပြာနဲ့ သမီးက ဘယ်မှာ တွေ့တာမို့လဲ”

“မမသက်တို့အိမ်က အလှူမှာ တွေ့တာ ကြီးကြီးရဲ့၊ သူက မမသက်
သူငယ်ချင်းတဲ့၊ မြိုင်သာယာက လာတာတဲ့၊ ခုတော့ ပြန်သွားပါပြီ”

“သက်သက် သူငယ်ချင်း ဟုတ်လား”

ကြီးကြီး၏ မျက်နှာဝယ် ထိတ်လန့်ဟန် ပေါ်လာပြန်ပေသည်။

“ဒုက္ခပါပဲ”

“ဟင်- ဘာဖြစ်လို့လဲ ကြီးကြီးရဲ့”

“ဒီအကြောင်းတွေ သူ သက်သက်ကို ပြောရင် ပြောနေမှာပေါ့”

“အို- ပြောလည်း အဖေမှ တကယ် မလုပ်ခဲ့တဲ့ဟာ၊ ဘာဂရုစိုက်ရ
မလဲ ကြီးကြီးရယ်”

ကြီးကြီးက သက်ပြင်းတစ်ချက် လေးလေးပင်ပင် ချလိုက်လေသည်။

“သမီး မသိဘူးနော်၊ လူစိတ်ဆိုတာဟာ မှန်းလို့ရတာမျိုး မဟုတ်ဘူး၊
ကိုယ်မလုပ်ခဲ့ဘူးပဲဆိုဆို အမှုတော့ ဖြစ်ခဲ့တာပဲ၊ သိက္ခာတော့ကျခဲ့တာပဲ သမီးရဲ့၊
တော်ကြာ အပြစ်ကနေသာ လွတ်တာ၊ တကယ် လုပ်ခဲ့တာ ဟုတ်ချင်ဟုတ်

နေမှာ၊ ငွေများ တရားနိုင် ဖြစ်ရင် ဖြစ်မှာ ဆိုပြီး အထင်အမြင်သေးသွားရင် ဘယ်လို လုပ်မလဲ ကဲ”

ငြိမ်းသည် တစ်ချက်မျှ တွေခနဲ ဖြစ်ရပါသည်။ မကြည်ပြာ ပြန်ချိန် အထိ မမသက်ထံကတော့ စကားအဆန်း မကြားရသေးပါ။ သည်ကြားထဲ တစ်ကြိမ်ပင် မဆုံကြသေးတာကြောင့်လည်း ပါပါလိမ့်မည်။ ငြိမ်းမှာလည်း အနီးကပ် စာသင်ချိန်တို့က ဆက်နေဆဲ။

ကြီးကြီး ပြောတော့လည်း ဟုတ်သလိုလိုပါပဲ။ မမသက် မသိဘူး မပြောနိုင်။ သို့သော် ထုတ်မပြောပါဘဲ ငြိမ်း ဘယ်လို မေးရပါ့မလဲ။ လက်ချိုး ရေ၍ ရသော ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သူထဲ သူတို့မောင်နှမက ထိပ်ဆုံးက ပါလေတာမို့ သည်တစ်ခုအတွက်နှင့် လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရမှာ ငြိမ်း ကြောက်လှပါသည်။

အမှန်ကို မသိရသေးခင်ကတော့ အဖေ့အတွက် ပဟောဠိ၊ သံသယတို့ နှင့် ငြိမ်း ပူပန်ခဲ့ရသည်။ အမှန်ကို သိရချိန်မှာတော့ ချစ်ခင်သူတို့ သည်ကိစ္စ သိကြတော့မှာ ထပ်ဆင့် ပူရလေမလား။

အို...သည်အပူလောက်ကတော့ ငြိမ်း ရင်ဆိုင်နိုင်မှာပါ။ သေချာ ပေါက် ရင်ဆိုင်နိုင်မှာပါ...။

*

ငြိမ်းသည် ပုဇွန်တောင်ဈေး ကားမှတ်တိုင်တွင် ဘတ်စ်ကား ထိုးဆိုက် ခိုက် ခပ်သွက်သွက် တိုးဆင်းလိုက်လေသည်။ မသွက်လို့လည်း မရ။ နှေးနေ လျှင် စပယ်ယာတို့၏ မေတ္တာတေးသံကို နာခံရလိမ့်မည်။

ရန်ကုန်ဝယ် ဘတ်စ်ကားနှင့် တွဲဖက်ကာ ကျင်လည်နေရသူအပေါင်း သည် အတက်မှာ ဆွဲတင်၍ အဆင်းမှာ တွန်းချတတ်ပုံ၊ မှတ်တိုင်ကျော် ရပ် တတ်ပုံ၊ ခရီးသည်ကို ထည့်မတွက်ဘဲ ကားချင်းပြိုင်မောင်းရေးသာ အာရုံရှိကြ ပုံတို့ကို စကားထဲ ထည့်မပြောလိုတော့သည်အထိ ရိုးခဲ့ကြပေပြီ။

အောက်မြေပြင်မှာ ခြေခိုင်ခိုင် ရပ်မိတော့ တိုးတက်ရန် ပြင်သူတို့ကို ရှောင်ကွင်းရသည်။ လက်ညှိုးတစ်ချောင်း လှမ်းထောင်ကာ ခရီးသည်ခေါ်တတ် သော ဆိုက်ကားတို့ကို ကျော်ဖြတ်လျက် ပလက်ဖောင်းပေါ် တက်လိုက်သည်။ ထီးတော့ ဖွင့်ဆောင်းရန် မလို။ ညနေစောင်းနေခြင်းမို့ မစူးလှတော့ပေ။

ငြိမ်း ဖြတ်လျှောက်နေရာ ဈေးလမ်းလေးသည် ညနေခင်းအချိန်မို့ ဝယ်သူ အနည်းငယ်သာ ရှိလေသည်။ ဟင်းရွက်ရောင်းသူသည် အရွက်များ ပေါ် ရေစက်လက်ကျအောင် ပက်ဖျန်းလျက် ရှိသည်။ ပန်းသည်ကတော့ ဈေးဝယ်အား ပန်းတစ်မျိုးပြီး တစ်မျိုး ပြသလျက်။

ဟော... ရှေ့မှာတော့ ငြိမ်းအကြိုက် မြန်မာမုန့်တို့သည် သင်းပျံသော ရနံ့နှင့် ကြိုနေပေပြီ။ မလှမ်းမကမ်းက မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်ကိုတော့ သည်ညနေ မျက်စောင်းမထိုးတော့ပြီ။ မုန့်ပျားသလက် ပူပူနွေးနွေး ငါးခု ဝယ်ကာ အိမ်သို့ပင် တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်လာသည်။

ငြိမ်းတို့တိုက်ခန်းသည် သုံးလွှာမှာ တည်ရှိတာမို့ လှေကားထစ် များစွာ ဖြတ်သန်းရန် မလို။ ငြိမ်းတို့အရွယ်အတွက်ကတော့ သည်လောက်အလွှာက စာဖွဲ့စရာ မဟုတ်ပါ။ သို့သော် ကြီးကြီးကတော့ ဈေးဆင်းဝယ်တိုင်း ညည်းတတ် သည်။ ‘ဈေးမသွားဘဲ နေပါလား၊ ငြိမ်း ဝယ်လာပေးပါ့မယ်’ ဆိုတော့လည်း နေနိုင်သူမဟုတ်။ အချိန်တန်လျှင် ဆွဲခြင်းလေး လက်က ဆွဲကာ တအိအိ ဆင်းသွားတတ်သူပေ။

ငြိမ်းသည် စိတ်အလျဉ် တဖျပ်ဖျပ် ရွှေရင်း အခန်းရှေ့ ရောက် လာသည်။ အိတ်ထဲက သော့ထုတ်သည်။ သံပန်းတံခါးမှာ အပြင်ဘက်က ခတ်ထား၏။ သည်လိုဆိုရင်ဖြင့် အဖေ အပြင်သွားနေတာ ဖြစ်လိမ့်မည်။

ထင်သည့်အတိုင်းပင် တံခါးပွင့်တော့ အဖေ့ကို မတွေ့ရ။ သူ့အိပ်ခန်း တံခါးမှာလည်း စေ့လျက်။

ကြီးကြီးကတော့ တံခါးဖွင့်သံ ကြားသည်နှင့်ပင် အခန်းထဲက ထွက် လာပေသည်။

“သမီးရေ၊ ခုနကပဲ စိုးစိုး ဖုန်းဆက်တယ်”

“ဘာတဲ့လဲဟင်”

“သမီး ကိုကိုက ညနေ အင်တာနက် သုံးရင် သူ့ဆီ ဖုန်းခေါ်ပါတဲ့၊ ဒီဘက်က ငါးနာရီလောက်ဆို ဆက်လို့ ရတယ်တဲ့”

“ထူးထူးဆန်းဆန်းပါလား၊ အင်းပါ...သမီး ဆက်လိုက်ပါ့မယ်”

ငြိမ်းသည် အခန်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်ကာ အိတ်ကို ခုတင်ပေါ် ပစ်ချ လိုက်သည်။ အိမ်နေရင်း အဝတ်တစ်စုံ လဲသည်။ ဖေဖော်ဝါရီလဆန်းပေမယ့်

ရန်ကုန်သည် နေ့ခင်းဆို ပူနွေးခဲ့ပြီ။ ညနေခင်းမှာသာ ခပ်အေးအေးနှင့် နေရ ထိုင်ရ ကောင်းတော့သည်။

ခုလို အိမ်ပြန်ရောက်ချိန် အိမ်နေရင်းအဝတ်ဟောင်းများ လဲဝတ်လိုက် ရချိန်လောက် စိတ်သက်သာရာရတာမရှိပါ။ ကြည့်မှန်ရှေ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ကာ ဆံပင် ဖြီးသင်သည်။ သားရေကွင်းအပျော့လေးနှင့် ခပ်လျော့လျော့စည်း လိုက်သည်။ ခုတစ်လောလေးတွင်မှ မျက်နှာ ပြန်ပြည့်လာသလို ကြည်ကြည် လင်လင်လည်း ရှိလာသည်။ ငြိမ်းသည် စိတ်ကျလျှင် ရုပ်ကပါ နွမ်းတတ်သူ။

နံရံထက်က နာရီကို မော့ကြည့်တော့ ၄ နာရီမခွဲသေး။ အင်း...ခဏ တော့ အိပ်လို့ရသားပဲ။

ငြိမ်းသည် မှန်တင်ခုံအနီးမှ ဆတ်ကနဲ ထကာ ခုတင်သို့ တိုးကပ်လာ သည်။ ပျော့ပျောင်းနူးညံ့သော ခေါင်းအုံးထက် ခေါင်းချလိုက်သည်။ အသက် ကို ဖြည်းညင်းစွာ ရှူရှိုက်သည်။ အာရုံသည် တဖြည်းဖြည်း ဝေဝါးစပြုသည်။ နောက်တော့ အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်လေသည်။

*

အိပ်မက်ပင် မရှိလိုက်ဘဲ ငြိမ်း ပေါ့ပါးစွာ နိုးထတော့ ညနေ ၅ နာရီပင် ထိုးတော့မည်။ ဖုန်း ယူကာ အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ ထွက်လာသည်။ ဧည့်ခန်းမှာ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ဝင်ထိုင်သည်။ အိမ်သည် ညနေခင်းများစွာလို တိတ်မြဲ ငြိမ်မြဲ။ ကြီးကြီးကတော့ သူ့အခန်းထဲ တရားထိုင်နေရော့မည်။ အဖေရော... အင်း... ပြန်မရောက်လောက်သေးဘူး ထင်ပါရဲ့။

ငြိမ်းသည် တစ်ဖက်က ဖုန်းအကိုင်ကို စောင့်ခိုက် စားပွဲခင်း တက်တင်းဇာစကို လက်သည်းဖျားနှင့် ဖွဖွခြစ်နေသည်။ သည်နေ့ ကိုကို ဘာကြောင့် ဖုန်းအဆက်ခိုင်းပါသနည်း။ ဟော...။

‘ငါလည်း အခုပဲ နင့်ဖုန်းစောင့်နေတာ’ဟု ကိုကိုအသံကို စကြားရ တော့ စိတ်အတွင်းက သတိဆွဲသလို လူကလည်း မတ်ခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။

“ကိုကို ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ ပြော”

“နင် ဟိုတစ်လောက မေးတာလေ၊ မကြည်ပြာဆိုတာလေ”

“အင်း... ကိုကိုကလည်း ကြာပဲ ကြာလှပြီ၊ အခုမှ ပြန်မေးဖော် ရတယ်၊ ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ”

“ငါ ဟိုတစ်နေ့ကမှ ပြန်စဉ်းစားမိတယ်ဟ”

“ဘာလဲဟင်၊ ဘာစဉ်းစားမိတာလဲ”

ငြိမ်းသည် စာအုပ်စင်ပေါ် စိစိရီရီ တင်ထားသော စာအုပ်များထံ စိတ်မှတ်မဲ့ ငေးနေသည်။ အသက်ရှူပုံမှာ မသိမသာ မြန်လာပေသည်။

“အေး- ငြိမ်းရေ၊ ငါ ဘာစဉ်းစားမိတုံး ဆိုတော့ အဲဒီ မကြည်ပြာဆို တာ ရွာမှာတုန်းက ငါ တွေ့ဖူးသားပဲဟ၊ ရွာအရှေ့ဘက်မှာနေတာ၊ နင်ကတော့ အိမ်နားမှာပဲ ကစားတော့ ဘယ်သိမလဲ၊ ငါတို့က ရွာရိုးကိုးပေါက် လျှောက် သွားတာကိုး၊ ငါနဲ့တော့ မခင်ပါဘူး၊ မြင်ဖူးရုံပဲ၊ အဲ.. သူလည်း ငါတို့လိုပဲ မြိုင်သာယာမှာ ကျောင်းတက်တာ၊ ကျောင်းကြီးကပေါ့ဟာ”

ငြိမ်းသည် ‘အင်း’ဟု စကားထောက်ကာ ငြိမ်မြဲငြိမ်လျက်။

“တစ်နှစ် နွေကျတော့ ကျောင်းဖွင့်ခါနီး ထင်တာပဲ၊ မကြည်ပြာရဲ့ မောင်လေး သေရော၊ မြိုင်သာယာမှာပဲ သေတာတဲ့၊ ငါတို့နဲ့ကစားနေကျကောင် တွေ ပြောပြတာပေါ့ကွာ၊ နောက် ဘာကြာလို့လဲ၊ ငါတို့လည်း မြိုင်သာယာ ပြန်ရတာပဲ မဟုတ်လား”

“နောက်နှစ် နွေကျတော့ ငါတို့ ရွာမပြန်ရဘူး မဟုတ်လား ကိုကို၊ ပြောင်းမယ့်နှစ်ကျတော့မှ ခဏ ပြန်ကြတာ မဟုတ်လား”

“အေးလေ၊ နေပါဦး၊ မကြည်ပြာအကြောင်း နင်က ဘာဖြစ်လို့ သိချင်တာတုံး”

ငြိမ်းသည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ဖွဖွ ရှိုက်လိုက်မိသည်။

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီအတိုင်း ကြုံလို့ မေးကြည့်တာ၊ ကိုကို တခြား ဘာပြောဦးမလဲ၊ ကြီးကြီးနဲ့ ပြောဦးမလား”

“ကြီးကြီးတို့၊ အဖေတို့နဲ့တော့ မနေကပဲ ပြောပြီးပြီ၊ တခြား အထွေ အထူး မရှိပါဘူး မိငြိမ်းရာ၊ ငါ ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်လေ”

“နေဦး..”

နှုတ်က လွှတ်ခနဲ ဆိုကာ ဖုန်းကို တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်ထားမိပါသည်။ ကိုကို သိတာ ဒီလောက်ပဲဟု ငြိမ်း မထင်ပါ။ တစ်စုံတစ်ရာသော မြှုပ်ကွက် ရှိဦးမည်ဟု စိတ်မှာ အလိုလို ခံစားသိနေပါသည်။

“ကိုကို၊ ငါ မေးစရာ ရှိသေးတယ်”

“မေးဟာ မေး”

“ဟိုလေ.. ဟို.. အဖေ.. အဖေက မြိုင်သာယာမှာတုန်းက အမှု ဖြစ်ဖူးတယ်ဆို၊ မကြည်ပြာရဲ့ မောင်လေးကို သတ်လို့ဆို”

“ထင်သားပဲ၊ နင် ဒါကြောင့် လျှောက်မေးနေတာလို့၊ နင် ဘယ်က သိတာလဲတွေ ဘာတွေ ငါ မမေးတော့ဘူး၊ ထားတော့၊ ဒီမယ် ငါ တစ်ခုပဲ ပြောမယ် ငြိမ်း၊ အဖေဟာ ဘယ်တုန်းကမှ သူတစ်ပါးအပေါ် မတရား မလုပ် ခဲ့ဖူးဘူး၊ စီးပွားရေးအရ လည်လည်ပတ်ပတ် ကျော်လွှားခဲ့တာ ရှိရင်ရှိမယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူများ အသက်သတ်တဲ့အထိ မတရား မလုပ်ခဲ့ဖူးဘူး၊ ဒီအမှုဆိုတာ သက်သက်အဆင်ခံရတာပါ၊ ငါ ငယ်တုန်းကတော့ မသိခဲ့ဘူး၊ ကြီးလာတော့ မှ လူကြီးတွေ အမှတ်တမဲ့ ပြောတာ ကြားဖူးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အမှုဆင်ခံရ တာလို့ ငါ့ကို ကြီးကြီး ပြောပြတယ်၊ ဦးဦးမျိုးတင် လာတုန်းက ငါ ကပ်မေး တော့လည်း အဲဒီလိုပဲ ပြောပြတယ်၊ ဒီမယ် ငြိမ်း၊ ငါ အဖေ့ကို ယုံတယ်၊ နင်လည်း ယုံပါ”

ငြိမ်းသည် စိတ်သက်သာရ လွတ်မြောက်သူလို ‘ဟုတ်’ဟု ကြည်ရွှင် စွာ ဆိုမိပါသည်။ နောက်တော့ ဖုန်းချကာ၊ ဆိုဖာနောက်မှီပေါ် ခေါင်းမှီကာ နှုတ်ခမ်းထက်မှာပင် အပြုံးတစ်စ ရေးရေး ချိတ်မိသည်။

သည်အခိုက်မှာပင် သဲ့သဲ့မျှသော လှုပ်ရှားသံသည် ငြိမ်း၏ နောက် ကျောဘက်ဆီမှ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ကြီးကြီးလား..။

ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ထောင်ကာ လည်ပြန် ငဲ့လျှင်ငဲ့ချင်း မြင်လိုက်ရ သူကြောင့် ငြိမ်း ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်ရသည်။ မျက်လုံးအစုံ ပြူးကျယ် ဝိုင်းစက်ရသည်။

အဖေ.. အဖေ ပါလား..။ ဘယ်အချိန်ကတည်းကများ အိမ်ပြန် ရောက်နေပါသနည်း။ ငြိမ်း ပြောလိုက်သော စကားတို့ကိုရော တိတိပပ ကြား ခဲ့ပါသလား။

မြိုင်သာယာမှာတုန်းက အမှုဖြစ်ဖူးတယ်ဆို၊ မကြည်ပြာရဲ့ မောင်လေး ကို သတ်လို့ဆို..။

ငြိမ်းသည် သူ့ထံ စူးစိုက်ငေးမောနေသော အဖေမျက်ဝန်းများထဲက နာကျင်မှုကို မြင်သည်။ ပြိုကျ ပျက်ယွင်းနေသော မျက်နှာကို မြင်သည်။

မေးခွန်းများ စိကာတန်းကာ မေးရန် မလိုအပ်တော့လောက်အောင်ပင် အဖေ မျက်ဝန်းများနှင့် မျက်နှာရိပ်တို့သည် ငြိမ်းအား အဖြေပေးလျက် ရှိလေပြီ။

“မြိုင်သာယာမှာတုန်းက အမှုဖြစ်ခဲ့တယ်လို့ နင့်ကို ဘယ်သူ ပြောလဲ”

အဖေအသံမှာ ငြိမ်း စိတ်ထင်၍ပေလား။ အဖျားဝယ် လှိုက်ခတ် တုန်ရီနေသည်။ ‘သမီး’ဟု မသုံးနှုန်း။ ‘နင်’ဟု ဒေါသနှင့် သုံးနှုန်းခဲ့ပြီ။

ငြိမ်းသည် အတုန်တုန် အလှုပ်လှုပ်နှင့်-

“မကြည်ပြာ ပြောတာပါ အဖေ”

အဖေမျက်နှာမှာ တစ်စုံတစ်ရာနှင့် အရိုက်ခံလိုက်ရသူလို ဆတ်ခနဲ နာကျင်ဟန်။ မျက်လုံးများမှာ စူးစူးလက်လက် နင့်သီးပြိုကွဲလျက်။ ငြိမ်းသည် အဖေမျက်လုံးများကို ရင်မဆိုင်ရဲသလို မျက်နှာအောက်ချလိုက်ပါသည်။

“ဪ... လက်စသတ်တော့ သက်ဆွေသမီးနဲ့ တွေ့ခဲ့တာကိုး”

ငြိမ်းသည် ခေါင်းဟစ်ချက် ညိတ်လိုက်သည်။ ‘သက်ဆွေ သမီး’ဆို သော အသံမှာပင် မုန်းတီးခြင်းကို ခံစားသိသည်။ ကျောရိုးထဲကပင် စိမ့်ခနဲ နေအောင် အဖေအသံက အေးစိမ့်ခါးသီးနေပေသည်။

“သူနဲ့ ဘယ်မှာ တွေ့လို့လဲ”

“ရန်ကုန် လာသွားသေးတယ် အဖေ၊ မမသက်တို့ အိမ်မှာ တွေ့တော့ စကားစပ်မိရင်း ပြောသွားတာ”

“သူ အဲဒီလို ပြောတော့ နင် ယုံသလား”

“ဟို... ငြိမ်း... ငြိမ်း သူ့ကို မယုံပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်ခဲ့တာလဲ ဆိုတာပဲ သိချင်တာပါ”

“နင့်ကိုကိုကို နင် ခုနက မေးတယ် မဟုတ်လား၊ သူ ဘာပြောလဲ”

ငြိမ်းသည် အဖေကို ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်သည်။ အဖေသည် ငြိမ်း နှစ်များစွာ တွေ့ခဲ့ဖူးသလိုပင် မျက်မှောင် တွန့်ချိုးလျက်။ နှုတ်ခမ်းပါးတို့ကို တင်းတင်းစေ့လျက်။ မျက်နှာက မှုန်မှိုင်းမှိုင်း။ မိမိကိုယ်ကိုယ် အားတင်းခြင်း လေလား ဝေခွဲမရသော အမှုအရာတစ်မျိုးမှာ အဖေမျက်နှာထက်ဝယ် ချိတ်ခို၍ နေသည်။

“အမှုအဆင်ခံရတယ်လို့ ပြောပါတယ်”

အဖေသည် ကျေကျေနပ်နပ်ဟန်နှင့် တစ်ချက် ပြုံး၏။
 “အေး- အဲဒါ အမှန်ပဲလေ၊ ဘာထပ်မေးစရာ ရှိဦးမလဲ၊ နင် တခြား ဘယ်သူ့ကို မေးသေးလဲ”

ငြိမ်းသည် ကြီးကြီးအခန်းသို့ လှမ်းကြည့်၏။ တံခါးစေ့ပိတ်ထားမြဲ။ ဧည့်ခန်းက အသံတို့ကို အသေအချာ နားစွင့်မှသာ တစ်စွန်းတစ်စ ကြားနိုင် မည်။ ကြီးကြီး မကြားဖို့ကတော့ သေချာသလောက်ပါပဲ။ သို့သော် ပြောရ မလား၊ မပြောရဘူးလား မဝေခွဲနိုင်။

‘ငါ မေးနေတယ်လေ’ဟု စိတ်လက်မရှည်ပုံ ပေါက်သည့် အဖေ စကားသံကို ကြားတော့ လူက ဆတ်ခနဲ တုန်ရသည်။

“ကြီးကြီးကို မေးပါတယ်”

“အဲဒီတော့-”

“အမှုအဆင်ခံရတယ်လို့ပဲ ပြောပါတယ်၊ ဟို.. ဟို ရန်ငြိုးရှိလို့ အဖေ့ကို အမှုဆင်တာတဲ့”

“အေး- အဲဒါပဲ၊ အဲဒါအမှန်ပဲ”ဟု စောစောက စကားကိုပင် အဖေ ထပ်ကျော့သည်။ စကားသံနှင့် တစ်ပြိုင်တည်းလိုပင် လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ဆတ်ခနဲ တီးခတ်လိုက်သည်။

“ငါ့မှာ ခရိုင်ရုံးက စီရင်ချက်လည်း ရှိတယ်၊ ပြည်နယ်ရုံးက စီရင် ချက်လည်း ရှိတယ်၊ အယူခံဝင်တော့ ကွင်းလုံးကျွတ်လွတ်တဲ့အခါ စီရင်ချက် မှာ ဘာရေးထားလဲ သိလား၊ မှားယွင်းမှုဟု သတ်မှတ်သည်တဲ့၊ ပြီးပြီလေ”

အဖေသည် ငြိမ်းရှေ့ဝယ် လျှောက်လဲချက် ပေးသည့်ပမာ စကားလုံး တိုင်းကို တစ်လုံးချင်း သတိထား ပြောကာ ထပ်ပြုံးလိုက်သည်။ အဖေ့အပြုံးက ငြိမ်းထံ ကူးစက်လာသည်။ စောစောတုန်းက ကိုကိုနှင့် ဖုန်းပြောရသလိုပင် စိတ်လွတ်မြောက်သည့်သဖွယ် ငြိမ်း ပြုံးလိုက်ပါသည်။

ငြိမ်း၏ အပြုံးမျက်နှာကို အဖေ တစ်ချက် လှမ်းကြည့်သည်။ နူးညံ့ သော အရိပ်သည် အဖေမျက်နှာပေါ်ဝယ် ရိပ်ရိပ် ပြေး၏။ တကယ့်ကို ရိပ်ရိပ်ကလေးပါပဲ။ နောက်တော့ မာကျောကျော အလွှာတစ်ခု ဖုံးမြဲ ဖုံးလျက်။ တွေ့မြင်နေကျမို့ ထိုမျက်နှာသည် ငြိမ်းအတွက် မဆန်းတော့။

သည်ခဏဝယ် ခံစားမှုတစ်ခုချင်းကိုသာ အမည်တပ်ရလျှင်တော့ စုံလှပါရဲ့။ အဖေနှင့် အမှုအကြောင်း အမှတ်မထင် စကားဆိုရတာ တုန်လှုပ်ခြင်း

ဖြစ်ရသည်။ နောက်တော့ အဖြစ်မှန်ကို သိခွင့်ရသည့်အခါ ကျေနပ်လွတ်မြောက်ခြင်း ဖြစ်ရသည်။ အင်း... မတတ်သာ၍ ဖွင့်ဟပြောရသော အဖေအပေါ်မှာတော့ သနားခြင်း ဖြစ်ရသည်။ မကြည်ပြာ... မကြည်ပြာ အပေါ်မှာရော...။

ငြိမ်းသည် နှုတ်ခမ်းအစုံကို ဆတ်ခနဲ မဲ့လိုက်သည်။ ပြောရက်လေခြင်း... တစ်ပါးသူမိသားစုကိုမှ စိတ်အနှောင့်အယှက် ပေးရက်လေခြင်း။

“နေပါဦး၊ အဲဒီ ကြည်ပြာက ဘာထပ်ပြောသေးလဲ”

အဖေသည် ငြိမ်း၏ စိတ်အတွေးကို သိသူပမာ လှမ်းမေးလိုက်ပြန်ပါသည်။

“ဘာပြောသေးလဲဆိုတော့... ဪ... သိပြီ၊ ငြိမ်းတို့က...ငြိမ်းတို့က ပြောင်းပြေးတာတဲ့”

“ပြောင်းပြေးတာ...”

အဖေသည် ငြိမ်း၏ စကားကို သံယောင်လိုက်လိုက်သည်။ နောက်ဟက်ဟက်ပက်ပက်ပင် ရယ်မောလိုက်သည်။ အဖေ သည်လို ရယ်ပုံကို မမြင်ဖူးသည် ဖြစ်၍ ကြုံနေရသော လတ်တလော အဖြစ်ကိုပင် မေ့လျော့ကာ ငြိမ်း ပြုံးမိပေသည်။

“ပြောင်းပြေးတယ်ဆိုတာ ဒီအပြစ်ကို ငါ ကျူးလွန်ခဲ့လို့၊ ကြောက်လို့ မဟုတ်ဘူးကွ၊ မလိုတဲ့သူတွေ လျှောက်လျှောက်ပြောတဲ့ စကားတွေကြားမှာ ငါ့သားသမီးတွေ မျက်နှာငယ်ငယ်နဲ့ ကြီးမလာစေချင်လို့၊ အဆက်ဖြတ်ချင်လို့ ပြောင်းခဲ့ရတာ”

ငြိမ်းသည် ရင်၌ လှိုက်ခနဲ ဖြစ်ကာ အဖေကို ငေးနေပါသည်။ အဖေ မျက်နှာပေါ်ဝယ် အထင်းသား ပေါ်သော ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို မြင်ရပြီ။ သားသမီးများအပေါ် ထားသည့် ချစ်ခြင်းကို တစ်သက်နှင့် တစ်ကိုယ် ပထမဆုံး အကြိမ်အဖြစ် အဖေနှုတ်က ဖွင့်ဟပြောတာ ကြုံဖူးရပြီ။

ငြိမ်း၏ နှုတ်ခမ်းများက ပြုံးမြဲမြဲ။ မျက်လုံးအစုံမှာတော့ ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ ခံစားမှုက စိမ့်လာသည့် မျက်ရည်တို့ တရိပ်ရိပ် ရစ်၍နေပေသည်။

*

လူတစ်ယောက်ထံ သောက ဆိုက်ရောက်ချိန်များ၌ နောက်ထပ် နောက်ထပ် ကျရောက်လာသမျှသော ဖြစ်ရပ်တို့သည် ဘာကြောင့်များ သောက နှယ်ရပါသနည်း။ ဝမ်းသာစရာ ကြုံရတတ်ချိန်မျိုးမှာလည်း နောက်ထပ်သော ကြုံရသမျှ အရာရာသည် ဘာကြောင့်များ ရွှင်မြူး ကြည်နူးစရာသာ ဖြစ်ရပါ သနည်း။

ငြိမ်းတွင် ပူပင်သောက ကြုံရချိန်၌ ဝန်းကျင်ဝယ် ဝမ်းနည်းစရာ၊ နာကျင်စရာများသာ ပြည့်နေသည့်ပမာ ထွက်ပေါက်ပင် မရှိခဲ့ချေ။ ဟော... ခုတော့လည်း အဖေနှင့် သမီးအကြားက သံသယမြူခိုးများ ကင်းစင်ချိန်မှာ စိတ်လက်ပေါ့ပါး ရွှင်လန်းစရာ ဖြစ်ရပ်တို့သည် အဖော်တစ်သင်းနှင့်ပင် ဆိုက် ရောက်လာတော့သလိုတည်း။

အခြားသူငါ လူများစွာလိုပင် နိစ္စရူဝ ကျင်လည်ရသည့် ငြိမ်း၏ ဘဝဇာတ်ကွက်တို့တွင် မျှော်လင့်ရာ အခန်းတို့က အတော်အတန် နောက်ကျ တော့မှ မရောက်ချင့် ရောက်ချင် ရောက်လာတတ်သလို မမျှော်စဉ်မှာ ပြုန်းခနဲ ဆိုက်ရောက်သော ဘဝအခန်းစဉ်လည်း ရှိတတ်ခဲ့ပါသည်။ ကံကြမ္မာအလိုအရ တော့ စိကာစဉ်ကာပေါ့။

သို့သော် ငြိမ်းအဖို့တော့ အနည်းငယ် မြန်ဆန်စွာ။

ငြိမ်းသည် ထိုတစ်နေ့က ဥက္ကာနှင့်အတူ ဓာတ်ပုံပြပွဲတစ်ခုမှာ ရှိနေ ခဲ့ပါသည်။ ခုတစ်လောတော့ ဥက္ကာ စိတ်ဝင်စားနေပြန်သည့် မိန်းကလေးငယ် မှာ ဓာတ်ပုံပညာဘက် စိတ်အားထက်သန်သူမို့ ဥက္ကာတစ်ယောက်လည်း

ထုံးစံအတိုင်း ဓာတ်ပုံနောက် ကောက်ကောက်ပါနေပြန်သည်။ ဓာတ်ပုံပညာ အကြောင်း ရေးသော စာအုပ်များ ဖတ်ရသည်။ ဝက်ဘ်ဆိုက်များ လေ့လာ ရသည်။ သူ့ခမျာ အားပဲ မအားလပ်နိုင်။ ‘ဘာလုပ်ဖို့တုံး’ဟု ငြိမ်း မေးတော့ ‘ဟ- သူ စိတ်ဝင်စားတဲ့ဟာတွေ ပြောလို့မှ ငါ လိုက်မပြောနိုင်ရင် ငါ့ကို ဘယ်စိတ်ဝင်စားမလဲ မိငြိမ်းရဲ့တဲ့။’

ငြိမ်းက တဟားဟား ရယ်လျှင် သူ့မှာ အနေခက်ပုံ ပြရသေးသည်။ ဒါလည်း ခဏပါပဲ။ အတန်ငယ် ကြာလျှင်တော့ ထုံးစံအတိုင်း ပေါ့ပါးဟန် ရှိနေပြန်ပါသည်။

“ဒီတစ်ပတ် တနင်္ဂနွေတောင် ပြပွဲတစ်ခု ရှိတယ်ဟ၊ သူ ညွှန်းလွန်း လို့၊ စစ်ဘေးဒုက္ခသည်စခန်းတွေက ဓာတ်ပုံတွေ ပြတာတဲ့၊ သိပ်ကောင်းတာ ပဲ၊ သွားကြည့်သင့်တယ်တဲ့၊ သူကတော့ သူ့အိမ်က မန္တလေး သွားလို့ ပါသွား တယ်တဲ့၊ သူ ပြောတဲ့ပွဲကို ငါ သွားကြည့်မလို့ နင် လိုက်ခဲ့ပါလား မိငြိမ်းရာ”

“တစ်ယောက်တည်း သွားပေါ့ဟ ဘာလို့ လိုက်ရမှာလဲ”

“လိုက်ခဲ့ပါ မိငြိမ်းရာ၊ ငါ နင့်ကို ကြည့်စေချင်လို့ပါ၊ ဒီမှာ- ဓာတ်ပုံဆိုတာ အတိုဆုံးနဲ့ အထိရောက်ဆုံး ပြောနိုင်တဲ့ ဘာသာစကား၊ တစ်ကမ္ဘာ လုံး နားလည်တဲ့ ဘာသာစကားပါဟာ၊ နင် ကြည့်သင့်ပါတယ်”

ငြိမ်းသည် အတည်အခံဟန် ဖမ်းကာ စကားဆိုနေသူကိုမှ အားမနာ သည့်သဖွယ် ရယ်မောမိသည်။ နောက်တော့လည်း ဥက္ကာ ကြည့်စေချင်သည် ဆိုသော ပြပွဲသို့ လိုက်ခဲ့ရပါသည်။

အညိုနုရောင်၊ အဝါရောင်ပြေပြေ လွှမ်းသော အခန်းငယ်ထဲက နံရံ များထက်မှာ ချိတ်ဆွဲထားသည့် ဓာတ်ပုံများကို မြင်တွေ့ခွင့်ရလျှင်တော့ သည်ပွဲ ရောက်အောင် ခေါ်ယူခဲ့သော ဥက္ကာကိုပင် ကျေးဇူးတင်စိတ်ဝင်လာရပါသည်။

နှစ်များစွာ ဝေးကွာခဲ့သော ဇာတိမြေက မြင်ကွင်းတို့သည် ငြိမ်း အတွက် လွမ်းစဖွယ်။ ပြီးတော့ ရင်နင့်နာစဖွယ်။

ငြိမ်းသည် ငွေငွေဝေသည့် ယမ်းခိုးများနှင့် ချစ်သောမြေကို ပြင်ပမှာ ယှဉ်တွဲ၍ မမြင်စဖူး။ တဲသာသာ ဒုက္ခသည်စခန်းများကို မမြင်စဖူး။ ဒုက္ခသည် စခန်းများမှာ ခိုလှုံကြသော၊ အခက်ခဲဆုံး အခြေအနေမှာပင် ပြုံးမြဲနိုင်သော ကလေးများကို မတွေ့စဖူး။ ခုတော့ ဓာတ်ပုံများထဲမှာ မြင်ရတွေ့ရပြီ။ ဥက္ကာ ပြောခဲ့သလိုဖြင့် ဓာတ်ပုံများထဲက ဘာသာစကား။

ထိုဘာသာစကားတို့သည် ငြိမ်း၏ ဝန်းကျင်တစ်ခုမှာ ဝေလည်ခတ်နေ ပါသည်။ စကားသံများတွင် နာကျင်မှုများ ပါဝင်သည်။ အိမ်ကို လွမ်းတသော စိတ်ခံစားမှုများ ပါဝင်သည်။ ချစ်ခင်သူတို့နှင့် သေကွဲ၊ ရှင်ကွဲ ကွဲခဲ့ရသော မျက်ရည်စက်များလည်း ပါဝင်ပါသည်။

ငြိမ်းသည် နံရံတစ်လျှောက်က ဓာတ်ပုံများကို မော့ငေးကာ ခပ် ဖြည်းဖြည်းချင်း ရွှေလာပါသည်။ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နှင့်တွေ့နေ၍ နောက် နားမကျတကျဆီမှာ ဥက္ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပုံကို သိသည်။ သို့သော် လှည့်မကြည့် ဖြစ်။ အိပ်မက်ထဲ လွင့်နေသူလို ငေးရင်း လျှောက်ရင်း ပြုနေရာက တစ်နေရာ အရောက်တွင်တော့ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံသည် ငြိမ်း၏ အာရုံကို ဆွဲဆုပ်ညှိယူလိုက် ပါသည်။

သည်လို ညှိငင်ခြင်းသည် ဓာတ်ပုံ၏ သက်ဝင်သော ဘာသာစကား ကြောင့်လည်း ဖြစ်သည်။ စာရွက်ဖြူကလေးမှာ ကပ်ထားသည့် နာမည်တစ်ခု ကြောင့်လည်း ဖြစ်ပါသည်။ မိုးဉာဏ်တဲ့...။

နာမည်တူသာ မရှိဘူး ဆိုလျှင်တော့ တစ်ရက်တုန်းဆီက တွေ့ခဲ့ဖူး သည့် ဒါရိုက်တာပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။ ဖြစ်မည်ဟုပင် ငြိမ်း၏ စိတ်က အလိုလို သိထင်နေပါသည်။ ဝါးလုံးတိုင်ကို ဖက်တွယ်ကာ၊ ကင်မရာဆီ မော့ကြည့်ကာ အပြစ်ကင်းစင်စွာ ရယ်ပြနေကြသော ကလေးသုံးဦးကလည်း ငြိမ်း၏ အထင် အမြင်ကို ဖြည့်စွက် သက်သေခံနေသလို။

ငြိမ်းသည် နောက်ကျောဘက်သို့ ဝေ့ဝဲကြည့်လိုက်ပါသည်။ အခန်း ထောင့်တစ်နေရာမှာ စကားဆိုသည့် လူစုစုအနီး ရှိနေသူကို မြင်လျှင်တော့ ခေါင်းကို ချာခနဲ လှည့်လိုက်ပြန်သည်။ သေချာတာပေါ့...။ သူမှ သူပါပဲ...။

လေအေးကလေး လွင့်နေသော အခန်းထဲဝယ် ငြိမ်း၏ မျက်နှာမှာ ဖြန်းကနဲ ပူနွေးလာပြန်ပါသည်။ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို မေ့လျော့ ရှိုက်ငင်မိ သော အချိန်ကာလသည် မျက်စိရှေ့မှောက် တစ်ကျော့ပြန် ကိုယ်ထင်ပြုလာ သလို။ ငြိမ်းကို တွေ့ရင် သူ မှတ်မိမှာပါပဲ...။ ထိုတစ်နေ့က ပွဲပြီးချိန်မှာ ရည်မွန်က မိတ်ဆက်ပေးလိုက်တာမို့ ပိုပြီး မှတ်မှတ်မိမိ ရှိလိမ့်မည်။ ငြိမ်း၏ နာမည်ကိုတော့ သိနေသေးသလား မရေရာ။

ထိုစဉ်ခဏတုန်းက ရင်းနှီးဟန်ပြခဲ့သော မျက်ဝန်းညှိတို့ကို ငြိမ်း ခုပင် မြင်ယောင်မိပါသည်။ သူသည် ငြိမ်းတို့ထက်တော့ အသက် အနည်းငယ်

ကြီးလိမ့်မည်။ အသက်ထက် ပို၍ ရင့်ကျက်ဟန်ကို သူ့လှုပ်ရှားမှုမှာ၊ သူ့အမူအရာမှာ မြင်ရသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်စိတ်ချသူတို့၏ သရုပ်သည် သူ့လေသံမှာ၊ အပြုံးမှာပင် ချိတ်တွယ်လျက်။ အထူးသဖြင့် သူ့မျက်ဝန်းအစုံသည် တစ်ဖက်သားအပေါ် စာနာသိတတ်သူတို့၏ မျက်လုံးမျိုး ဖြစ်သည်။

သူ ကျောခိုင်းချိန်၊ နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ချိန်မှာပင် ရည်မွန်သည် သူ့အကြောင်း စကားဆက်ဆဲ။

‘ကိုမိုးဉာဏ်တို့က မိတ်ဆွေတွေပေါင်းပြီး အလုပ်လုပ်ကြတာပေါ့ ငြိမ်းရဲ့၊ မှတ်တမ်းရုပ်ရှင် ရိုက်တယ်၊ ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်းတို ရိုက်တယ်၊ တခြား မှတ်တမ်းတွေ၊ သီချင်းတွေလည်း ရိုက်တာပေါ့လေ၊ ငါတို့အဖွဲ့နဲ့တော့ ချိတ်မိတာ၊ အလုပ်အပ်တာ ဒါပါနဲ့ဆို နှစ်ခါရှိပြီ၊ သူတို့ဆီက ထွက်လာတာလေးတွေကို ငါတော့ သဘောကျတယ်၊ ကိုယ့်လှုပ်ရှားမှုကို မှတ်တမ်းတင်တာ၊ ကိုယ့်ရည်ရွယ်ချက်ကို ရိုက်ပြတာ သက်သက်ချည်းလည်း မဟုတ်ဘူးဟယ်၊ အနုပညာပါတယ်၊ လူကို ထိတယ် အဲဒါမျိုး’

‘ငါတောင် မျက်ရည်ကျလိုက်သေးတယ်’ဟု ရည်မွန်ရှေ့ လွှတ်ခနဲ ပြောမိတော့မလို ဖြစ်ပြီးခါမှ မျိုသိပ်လိုက်ရပုံကိုပင် ပြန်လည်အမှတ်ရသည်။

ငြိမ်းသည် ကလေးတို့၏ ချစ်ခင်စာနာဖွယ် ပုံရိပ်ရှေ့က ခွာလာသည်။ နောက် နံရံတစ်ဖက်ဆီသို့ မော့မော့ငေးငေး ရောက်လာပါသည်။

သည်နံရံထက်က ဓာတ်ပုံတွေဟာလည်း ထူးမခြားနားပါပဲ။ မလုံတလုံ အမိုးအကာနှင့် အခန်းငယ်များ၊ သက်ကြီးရွယ်အိုများ၊ အမျိုးသမီးများ၊ ကလေးငယ်များ။ အဝေးမြင်ကွင်းမှာ လှသည် ဆိုရမလောက် တောင်တန်းရိပ်နောက်ခံသော တဲတန်းလျားများ။ လှပါရဲ့.. လှသော သဘာဝ ဝန်းကျင်ပါပဲ။ သို့သော် အလှတရားသည် ထိုဒေသမှာ ရက်ပေါင်းများစွာ ကွယ်ပျောက်ခဲ့ပြီ။

တစ်ခုသော ဓာတ်ပုံကတော့ အခြားဓာတ်ပုံများနှင့်စာလျှင် ငြိမ်းထံ စကားလုံးပေါင်းများစွာ လှမ်းဆိုနေသလို ရှိပါသည်။ တောင်တန်းသို့ ငေးမျှော်နေသော မိန်းကလေးငယ်၊ သူ့ကျောပေါ်က အခါလည်သားလေး။ ကလေးမလေးသည် ကင်မရာ ချိန်ရွယ်ထားပုံကို သတိပြုမိဟန် မရှိပါ။ ဘယ်အရပ်ဆီ ငေးမျှော်မှန်း မသိသော မျက်လုံးလေးများမှာ မှိုင်းမှုန်လျက်။ ကျောပေါ်က ကလေးကမူ သွားကျိုးလေးများ ပေါ်အောင်ပင် ကင်မရာထံ လှမ်းကြည့်ရယ်မောနေပါသည်။

သူတို့တွင် အမေ ရှိသလား၊ မရှိဘူးလား။ အမေလုပ်သူ အိမ်အပြန်ကို မျှော်နေတာသာ ဖြစ်ပါစေ။ ပြန်မလာနိုင်တော့သော အမေကို ယောင်ယမ်း မျှော်နေသူများ မဖြစ်ပါစေနှင့်...။

‘ခင်ငြိမ်းချမ်းလား မသိဘူး’ ဆိုသော စကားသံ နောက်ကျောဘက် ဆီက ထွက်ပေါ်ချိန်မှာ ငြိမ်းသည် အမေ့အကြောင်း ခေါင်းထဲ ထည့်၍၊ ဓာတ်ပုံ ထဲက ကလေးတို့ကို စာနာမဆုံး ရှိ၍ လူက တစ်ခဏမျှ သတိလက်လွတ် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချနေမိချိန်တည်း။ ခေါ်သံ ကြားတော့မှသာ ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ မော့ကာ လည်ပြန် ငဲ့ကြည့်မိသည်။

“ကိုမိုးဉာဏ်”

ငြိမ်း၏ အသံမှာ အံ့ဩဟန် ရိပ်ရိပ်စွက်လျက်။ မျက်လုံးအိမ်ထဲ ဝဲတဲတဲ ရှိနေမည့် မျက်ရည်စတို့အတွက် အနေခက်စွာ။

“ခုနကတည်းက၊ ကျွန်တော့်ပုံရေ့မှာ လှမ်းတွေ့ကတည်းက ခင်ငြိမ်းချမ်း ပါလို့ ဝ ငါ့နေတာ၊ ခု ဒီဘက်ကို ရောက်လာတော့မှ ပိုသေချာသွားလို့ လာ နှုတ်ဆက်တာပါ”

“ဟုတ်၊ သူငယ်ချင်းက ကြည့်သင့်တယ် ဘာညာပြောပြီး ခေါ်ခေါ် နေတာနဲ့ လိုက်လာတာ”

ဥက္ကာ ရှိရာဆီ တစ်ချက် ညွှန်ကာ၊ မျက်တောင် တဖျပ်ဖျပ် ခတ်ကာ ငြိမ်း ဆိုမိပါသည်။

သူသည် ပထမတစ်ကြိမ် တွေ့စဉ်တုန်းကထက် လူငယ်ဆန်ဆန် ပေါ့ပါးသော ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံနှင့်၊ ရင်းနှီးသော အပြုံးနှင့်။ ငြိမ်း၏စကားကို ပြုံးမြဲမြဲပင် နားစိုက်ထောင်နေပါသည်။

“ကိုမိုးဉာဏ်က ဓာတ်ပုံလည်း ရိုက်တယ်ပေါ့လေ”

“ဝါသနာပေါ့ဗျာ၊ ခရီးသွားရင်း လာရင်း ဓာတ်ပုံ ရိုက်ချင်စရာ နေရာလေးတွေများ တွေ့ရင် ရိုက်လိုက်ရမှ စိတ်ကျေနပ်တာ၊ ကျွန်တော်တို့ အလုပ်က အဓိကက မှတ်တမ်းတင်ရုပ်ရှင်တို့ ဘာတို့ ဆိုတော့ ဒီဘက်ကို သိပ် တော့ အားမစိုက်ဖြစ်ဘူးပေါ့လေ၊ ကိုယ့်မှာ သိမ်းထားရုံပါပဲ၊ ဒီပြပွဲလေးတစ်ခုပဲ ရန်ပုံငွေပွဲလေးလည်း ဖြစ်၊ သူငယ်ချင်းတွေ စုလုပ်ကြတာလည်းဖြစ် ဆိုတော့ ကဲ.. ပါမယ်လေ ဆိုပြီး ဝင်ပြဖြစ်တာ”

“ဓာတ်ပုံက ဘယ်နှပုံ တင်ထားသလဲဟင်၊ ကျွန်မ တစ်ပုံတည်း တွေ့သေးတယ်”

“ဟိုဘက်နံရံအခြမ်းမှာ သုံးပုံ ရှိသေးတယ်လေ”

သူ ညွှန်ရာဘက်ဆီသို့ အကြည့်ရွှေ့မိသော ငြိမ်းသည် ဓာတ်ပုံ ကြည့်လိုက်၊ သူငယ်ချင်းနှင့် စကားဆိုလိုက် ပြုနေရာက သည်ဘက်ဆီ စိတ်ဝင်တစား အကဲခတ်နေသော ဥက္ကာ၏ မျက်လုံးများနှင့် တည့်တည့်တိုးမိပါသည်။

‘ဘယ်သူလဲ’ဟု နှုတ်ခမ်း လှုပ်ကာ မေးတော့ တစ်ဖက်က မြင်မည်စိုးစိတ် ရှိရသည်။ သူ့ထံ ငဲ့ကြည့်လျှင် ဓာတ်ပုံဆီ ငေးကာ။ ဥက္ကာ၏ စပ်စပ်စုစု မျက်နှာပေးကို ရယ်ချင်စိတ်ဝင်ကာ ငြိမ်း အောက်နှုတ်ခမ်းကို ဖိကိုက်ထားရသည်။ ဖြစ်ပေမပေါ့...။ ခင်မင်ခဲ့သမျှ သက်တမ်းတစ်လျှောက်လုံး ငြိမ်းကို ယောက်ျားသား တစ်ဦးဦးနှင့် တွဲဖက်လို့ မမြင်ခဲ့ဖူးဘူး မဟုတ်လား။ နေပါစေ...။ မိတ်ဆွေသာ ဖြစ်ကြောင်း လမ်းကျမှသာ ပြောပြရမည်။

ငြိမ်းသည် ဥက္ကာ၏ ပြုံးစပ်စပ် မျက်နှာထံမှ အကြည့်လွဲကာ သူငေးနေသော ဓာတ်ပုံ၊ စောစောက ငြိမ်းကိုယ်တိုင် မှင်တက်မိသော ဓာတ်ပုံဆီ ကြည့်လိုက်မိပါသည်။

ထိုခဏဝယ် ဖျတ်ကနဲ လှည့်လာသော သူ့မျက်ဝန်းများနှင့် ဆုံလျှင် ပြောမည်၊ မပြောမည် တစ်ချက်ပင် စိတ်ကူးမရှိခဲ့သောစကားတစ်ခွန်း ငြိမ်း၏ နှုတ်က အလိုလို ထွက်ကျရသည်။

“ဒီဓာတ်ပုံထဲက ကလေးလေးတွေမှာ အမေ ရှိမှာပါနော်”

ထင်မှတ်မထားသော စကားကြောင့် သူ အံ့အားသင့်သည်လား။ မျက်ခုံးအစုံ ဆတ်ကနဲ ပင့်ကာ၊ ငြိမ်းထံ ငေးကာ။

“ရှိပါတယ် ခင်ငြိမ်းချမ်းရဲ့”

“ကိုမိုးဉာဏ်က ဘယ်လိုသိ”

“သိတာပေါ့၊ ဒီခရီးက ကျွန်တော်တို့သူငယ်ချင်း ဓာတ်ပုံဆရာတွေ စုပြီး သွားခဲ့ကြတဲ့ ခရီးပဲဟာ”

“ကိုမိုးဉာဏ် ကချင်ပြည်နယ်ကို ခဏ ခဏ ရောက်မှာပေါ့နော်”

“ရောက်ပါတယ်၊ ခဏခဏတော့လည်း မဟုတ်ဘူးပေါ့လေ၊ အလုပ် ရှိတဲ့အခါပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါမှလည်း လည်လည်ပတ်ပတ် အေးအေးဆေးဆေး မရှိပါဘူးဗျာ၊ အလုပ်နဲ့ဆိုတော့ သိတဲ့အတိုင်းပဲ”

မိတ်ဆွေရင်းချာနှင့် စကားပြောဆိုနေသူပမာ ပေါ့ပါးပါးပါး ရယ်မော သူက ရယ်မောတော့လည်း ငြိမ်း၌ ကတ်သတ်ကျန်ရစ်သည့် စိမ်းသက်ခြင်း သည် အငွေ့ကလေးလို တရေးရေး လွင့်ပါးရသည်။

“မြိုင်သာယာရော ရောက်ဖူးလားဟင်”

“ရောက်ဖူးပါတယ်၊ မှတ်တမ်းရုပ်ရှင် ရိုက်ဖို့ ရှိတုန်းက တစ်ခေါက်၊ နှစ်ခေါက် ရောက်တယ်၊ အတော်လှတဲ့ မြို့လေးပါဗျာ၊ အေးချမ်းတယ်၊ လူဦးရေနည်းတယ်၊ အစိုးရဝန်ထမ်း လုပ်တဲ့လူ လုပ်၊ လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေး လုပ်တဲ့လူလုပ်၊ တချို့တော့လည်း တရုတ်နယ်စပ်ဘက်နဲ့ ကုန်သွယ်ကြတာ ပေါ့၊ ကျွန်တော်တော့ဖြင့် တစ်မြို့လုံးမှာ သဘောအကျဆုံးနေရာက ဆိပ်ကမ်းပဲ၊ ဆိပ်ကမ်း အတော်လှတဲ့ မြို့ပါဗျာ”

ငြိမ်းသည် ဓာတ်ပုံထဲမှ မိန်းကလေးငယ်ထံ တငေးငေးကြည့်ရင်းက “ဆိပ်ကမ်းက ကုက္ကိုပင်ကြီးတွေကလည်း သိပ်လှတာပဲ” ဟု စိတ်မှတ်မဲ့ဟန် ဆိုလိုက်မိပါသည်။

“ခင်ငြိမ်းချမ်းလည်း ရောက်ဖူးတယ်ပေါ့”

“ကျွန်မက မြိုင်သာယာသူပါ”

သူသည် မျက်ခုံးအစုံကို ဆတ်ခနဲ ပင့်မလိုက်ပြန်ပါသည်။ -

“ဒါပေမဲ့ ခင်ငြိမ်းချမ်း စကားပြောတာ မြိုင်သာယာလေလည်း မဟုတ်ပါဘူး”

စကားလုံး တစ်လုံးနှင့်တစ်လုံး ခပ်လေးလေး အားပါးတရ ပြော တတ်သော မြိုင်သာယာလေသံသည် ငြိမ်း၏ နားထဲဝယ် နှစ်လိုချစ်ခင်စဖွယ် ပေါ်ပေါက်လာသည်သို့တည်း။

အိမ်မှာတော့ ကြီးကြီးနှင့် အဖေထံမှာ အကတ်အသတ် ကြားရ နိုင်သည်။ ငြိမ်းမှာတော့ သည်လေသံနှင့် ဝေးခဲ့ပြီ။

“ကျွန်မတို့က ငယ်ကတည်းက ပြောင်းလာတာကိုး”

“အလည်ရော ပြန်ဖြစ်တယ် မဟုတ်လား”

“အလည်” ဟု သူ့စကားကို သံယောင်လိုက်သည့်သဖွယ် ငြိမ်း ခပ်တိုးတိုး ဆိုမိပါသည်။ အလည်ရော ပြန်ဖြစ်တယ် မဟုတ်လားတဲ့။ ဘယ်လို ဖြေရမှာပါလိမ့်။ မပြန်ဖြစ်ပါဘူးလား၊ မပြန်ရဲ့ပါဘူးလား။ ဟင့်အင်း...။

စိမ့်ခနဲ ဝဲတက်လာသော မျက်ရည်စတို့ကို ဆန့်ကျင်လိုစိတ်နှင့် မျက်တောင်ခတ်ကာ ခေါင်းခါယမ်းမိလျှင်တော့ ငြိမ်း၏ ဆန်းသော အမူအရာ ကို အံ့အားသင့်ဟန်သည် သူ့မျက်နှာဝယ် ရိပ်ရိပ်မျှ ပေါ်ပေါက်လာပေသည်။

*

ဆောင်းနှောင်းရာသီ ဆိုတာသည် ငြိမ်းအတွက်တော့ အားလပ်ရက် များ မကြာမီ စတင်တော့မည် ဖြစ်ကြောင်း ကြိုတင်အသိပေးသော ရင်ခုန် နှစ်လိုဖွယ်ကာလ ဖြစ်လေသည်။ အချို့က နွေဦးမှာ သင်တန်း ပြန်စတက် ပေမယ့် ငြိမ်းကမူ ကောင်းစွာ အနားယူသည်။ အများအားဖြင့် မေလမှသာ တစ်ဖန် ပြန်စမြဲ။ အားလပ်ရက်များမှာတော့ လူကြီးမိဘ ကျေနပ်စေရန် အိမ်မြဲ ရသည်။ အခွင့်တောင်းခံကာ မမသက်တို့နှင့် ဖြစ်စေ၊ ရည်မွန်တို့ ညီအစ်မများနှင့် ဖြစ်စေ ခရီးသွားရသည်။ ငြိမ်း၏ နွေသံသရာမှာ သည်လိုသာ ရိုးရိုးစင်းစင်း လည်ပတ်မြဲ။

သည်နှစ်တော့ ဘယ်ကို လည်ရပါ့ဟု ငြိမ်း စိတ်ကူး၍ ကောင်းဆဲမှာ ပင် မမသက်ထံက ဖုန်းရလေသည်။

မမသက်၏ ဖုန်းကို လက်မခံရမီကတော့ ငြိမ်းသည် သွေးတိုးနေ သော အဖေအတွက် သံပရာရည်အေးအေးတစ်ခွက် ကိုယ်တိုင် ဖျော်စပ်စိမံ လျက်။ အိမ်မှာတော့ အဖေရော ကြီးကြီးရော သွေးတိုးရှိကြသည်။ ကြီးကြီးကို တော့ အစားအသောက် ဆင်ခြင်ပါဟု ငြိမ်း ပြောရဲဆိုရဲ ရှိသော်လည်း အဖေကိုမူ တစ်ခွန်း မဟာရဲ။ အဖေ ခေါင်းမာပုံကို ကောင်းစွာ သိပါသည်။ အဖေထံက ငြိမ်းရသည့် တစ်ခုတည်းသော အမွေဟာ ခေါင်းမာခြင်းပါပဲ။

သည်မနက်လည်း အိပ်ရာထစကတည်းက ‘မူးရိပ်ရိပ် ဖြစ်နေတယ်’ တစ်ခွန်း ဆိုသော်လည်း အဖေသည် အပြင်သို့ ထွက်ဖြစ်အောင် ထွက်သွား သေးသည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ မနက်စာ စားကာ ပြန်လာသည်။ အိမ်ပြန် လာတော့လည်း မာမာချာချာ ပုံသွင်နှင့်။ ဟော.. နေ့လယ်စာလည်း စားပြီးရော မူးတယ် ဆိုပြန်သည်။ သူ့ဘာသာ သွေးပေါင်ချိန်ရင်း သွေးတက်နေပုံကို သိကာ ဆေးသောက်သည်။ အနားယူသည်။ နားဖို့ သတိရသေးတာကြောင့် ဆေး သောက်ဖြစ်တာကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရမလို ရှိတော့သည်။

mgjoe.com

ငြိမ်းသည် အသီးဖတ်လေးများ ဝေလည်နေသော သံပရာရည်ခွက်ကို သီးသန့်ရွန်းငယ်တစ်ချောင်းနှင့် မြည်းစမ်းလိုက်သည်။ အရသာက အနေတော် ပါပဲ။ အချိုလျော့ကာ အချဉ်ကဲကဲ။

သံပရာရည်ခွက်ကို ယူကာ ဆိုဖာထက် ခပ်လျှောလျှော ထိုင်နေသည့် အဖေထံ ငြိမ်း ကမ်းပေးလိုက်ပါသည်။ အဖေသည် သူ မခိုင်းပါဘဲ သံပရာရည် ဖျော်လိုက်ပုံကို သတိပြုမိလေသလား။ ငြိမ်းထံ ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်၏။ တကယ်တော့ အဖေအတွက် သံပရာရည် ဘာညာ ဖျော်စပ်တာသည် ကြီးကြီး လုပ်နေကျ အလုပ်များထဲက တစ်ခုမျှသာ။ သည်တစ်နေ့တော့ စိတ်လိုလက်ရ လုပ်ပေးချင်စိတ် ပေါ်ပေါက်ကာ ကြီးကြီးထံက လက်ပြောင်းယူခဲ့ရသည်။

အဖေကို ရေးရေးမျှ ပြုံးပြကာ အိပ်ခန်းသို့ ငြိမ်း ဝင်လာပါသည်။ မော့ကြည့်လိုက်သော အဖေမျက်နှာသည် စိတ်မျက်လွှာဝယ် စွဲထင်ဆဲ။ ဝေဒနာ နှင့် ငြိမ်နေခိုက်မို့ အခါများစွာကထက် တင်းမာမှု လျော့ပါးနေသော မျက်နှာ၊ ဒေါသ၊ လောဘ၊ မောဟတို့ ခေတ္တ ကင်းစင် ပပျောက်နေသော မျက်နှာ...။

ငြိမ်းသည် တစ်ရက်တုန်းဆီက သူ့ရှေ့ဝယ် ဖြစ်ရပ်စုံအား အဖေ ဝန်ခံပြောပြလိုက်ပုံကို ခုထိ မမေ့။

တကယ်တော့ သည်လို ပြန်ပြောင်းပြောပြဖို့ အဖေ ဘယ်တုန်း ကမှ စိတ်ကူးခဲ့မှာ မဟုတ်ပါ။ မတတ်သာ၍သာ သည်လမ်းကို ရွေးခဲ့တာ ဖြစ်လိမ့်မည်။ သမီးဖြစ်သူ ပိုက်ထားသည့် သံသယတို့ ချေဖျက်ရန် တစ်ခုတည်း သောလမ်းမို့ နင်းဖြတ်ခဲ့ရတာ ဖြစ်လိမ့်မည်။

အခုတစ်လော အဖေ အအိပ်အနေ မမှန်ဟု ကြီးကြီးက ဆိုပါသည်။ အစားလည်း ပုံမှန်မစားပါတဲ့။ ကြီးကြီးကမူ သူ့မောင် ပေမြဲတိုင်း ပေနေသလို ထင်ပုံရ၏။

သို့သော် ငြိမ်းကမူ သည့်ထက်ပိုကြောင်း သိနေသည်။ တစ်သက်တာ လုံခြုံစွာ သိုဝှက်ခဲ့သော အဖြစ်တို့ကို ဖွင့်ဟရ၍ အဖေစိတ် ထိခိုက်လွန်းမက ထိခိုက်ခဲ့ကြောင်း အလိုလို ခံစားသိနေပါသည်။

အဖေအပေါ် သနားစိတ်၊ စာနာစိတ်သည် ငြိမ်းတွင် ရှေးနှင့်မတူ ထူး၍ ပေါ်ပေါက်လျက်။ မျက်ခုံးတွန့်ချိုးပုံကိုလည်း သဘောမကျစရာဟု မမြင်တော့။ နှုတ်ခမ်းတင်းတင်းစေ့ပုံ၊ ချိုသော စကားတို့ မဆိုတတ်ပုံကိုလည်း စိတ်ထဲ မရှိလှတော့။ တရင်းတနှီး နေနေကျ မဟုတ်သူမို့ ပြောနေကျ စကားမျိုး

ထက် ပိုမပြောဖြစ်သော်ငြား အပြုအမူအားဖြင့်တော့ လုပ်နေကျမဟုတ်သော အဖေဝေယျာဝစ္စတို့ကိုပင် စိတ်လိုလက်ရ ဝင်လုပ်ပေးတာမျိုး ရှိလာပါသည်။

သည်လို အခါမျိုးမှာ အဖေမျက်နှာထက် စိတ်ချမ်းသာရိပ်ကလေး ဖျတ်ကနဲ ပြေးလျှင်တော့ ပြီးခဲ့သော နှစ်များစွာကို ငြိမ်း မေ့လျော့နိုင်လာသည်။

ငြိမ်းသည် ခုတင်ထက် ဝင်ထိုင်ကာ နံရံသို့ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ အမေဓာတ်ပုံနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိလျှင် သက်ရှိပမာ နှစ်လိုကြည်စင်စွာ ပြုံးပြလိုက်ပါသည်။

‘ငါ့သားသမီးတွေ မျက်နှာငယ်ငယ်နဲ့ ကြီးမလာစေချင်လို့၊ အဆက် ဖြတ်ချင်လို့ ပြောင်းခဲ့ရတာ’တဲ့ အမေရယ်။ အဖေဟာ သမီးတို့ကို ဒီလောက် တောင် ချစ်ခဲ့တာပေါ့။ အဖေနဲ့ပတ်သက်သမျှ အမေ တစ်ခွန်းတောင်မပြော ခဲ့ဖူးတာကလည်း သမီးတို့ကို၊ ဒါမှမဟုတ် အဖေကို ချစ်လို့ပေါ့။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လားဟင်။

စိတ်ထဲက စကားလုံးပေါင်း များစွာကို အမေသည် ပြုံးလျက်၊ ခေါင်းညိတ်လျက်ပင် အဖြေပေးနေသည်ဟု ငြိမ်း ထင်လာ၏။ နှုတ်ခမ်းထက် အပြုံးစ ချိတ်မြဲ ချိတ်ကာ မျက်လုံးအစုံကို ဖိမှိတ်လိုက်ပါသည်။

သည်ခဏမှာပင် ဖုန်းမြည်သံတစ်စ...။ ငြိမ်း ကြားလိုက်ရသော မမသက်၏စကားသံမှာ လူချင်းတွေ့ရသည့်သဖွယ် သက်ဝင်မြူးပျနေပါသည်။

“ငြိမ်းရေ၊ အိမ်ဘက်လည်း ပေါ်မလာတော့ပါလားကွယ်၊ ဒီမှာဖြင့် သူ့ကို မျှော်နေတဲ့ဥစ္စာ”

“လာမလို့ပါပဲ မမသက်ရယ်၊ လာမယ် လာမယ်နဲ့ မရောက်ဖြစ် သေးတာပါ၊ နောက်တစ်ပတ်ဆို သေချာပေါက် လာမယ် ကတိ ကတိ”

မမသက်၏ ရယ်သံကို ကြားရသည်။ ရွှင်ကြည်စွာ...။

“ဒီမယ် လာတာက လာ၊ အခု အရေးကြီးတာ ပြောမလို့”

“ဟင်”

ငြိမ်းသည် ယောင်ယမ်း၍ ဖုန်းကို တစ်ချက် တင်းတင်းဆုပ်မိသည်။

“ဘာလဲ...ဘာလဲဟင်”

“အံမယ် ဘာတွေ လန့်နေတာလဲ ငြိမ်းရဲ့၊ အရေးကြီးတယ် ဆိုတာ ဒီလို၊ အခု တို့တွေ ခရီးသွားနေကျအချိန် ရောက်တော့မယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒါ ဒီနှစ် သွားချင်တဲ့ နေရာလေး ငြိမ်းကို ပြောမလို့”

ငြိမ်းသည် ခုမှပင် စိတ်ပေါ့ပါးစွာ ရယ်မောလိုက်ပါသည်။

“မမသက်က ဘယ်သွားချင်လို့လဲဟင်”

“မြိုင်သာယာလေ၊ ငြိမ်းတို့ မြိုင်သာယာပေါ့”

“မြိုင်သာယာ”

ငြိမ်းသည် မမသက်၏ စကားကို သံယောင်လိုက်ကာ ခဏမျှ ငြိမ်နေပါသည်။ မမသက် သည်စိတ်ကူးကို ဘယ်လို ရပါသနည်း။ မကြည်ပြာ ကများ ပြောလေသလား။ မမသက်တို့ သိသွားမှဖြင့်ဟု စိတ်စောပူပန်ခဲ့ဖူးသော အတွေးတို့သည် ခုပင် ငြိမ်းအား ရစ်ပတ်လွှမ်းခြုံစပြုလာပြန်သည်။ ငြိမ်း လိုက်လည်း မကောင်း၊ မလိုက်လည်း မကောင်း။ အင်း... ဘယ်လို လုပ်ရပါ့...။

“ဟုတ်တယ်လေ ငြိမ်းရယ်၊ မြိုင်သာယာမှာ ခဏနေပြီးတော့မှ မြစ်ကြီးနား တက်ကြမယ်လေကွယ်၊ မြစ်ဆုံကို မမသက် မရောက်ဖူးသေးဘူး”

ငြိမ်းသည် ပြတင်းအပြင်သို့ ကယ်တင်သူ စောင့်စားသလို အားကိုး တကြီး ကြည့်နေသည်။ ဘာပြောရမည်နည်း...။ ဘာပြန်ပြောရမည်နည်း...။

“ကြည်ပြာနဲ့လည်း ဟိုတစ်နေ့က ဖုန်းရတယ်၊ သူ့ကိုလည်း လာဖြစ် အောင် လာမယ်လို့ ကတိပေးလိုက်တယ်”

ငြိမ်းသည် မျက်လုံးအစုံကို ဖိမှိတ်ချလိုက်သည်။ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့မိသည်။ ပျော်ရွှင်ခြင်းသည် ငြိမ်းနှင့် ရက်များစွာပင် အတူမရှိ ရသေး။ သည်မျှနှင့် လက်လွှတ်ရတော့မလား။

မမသက်တို့အိမ်မှာ တွေ့ခွင့်တောင်းသော တစ်နေ့က တွေ့မည် စကားပြန်ပြီးခါမှ ‘ပြန်မလာဖြစ်ဘူး၊ အသိအိမ်မှာ တစ်ည အိပ်လိုက်ဦးမယ်’ဟု တစ်ဆင့်စကားနှင့် တုံ့ပြန်ခဲ့သူကို သတိရလာသည်။ ခုလည်း ငြိမ်း ပါလာမယ့် အကြောင်း မမသက် ပြောခဲ့ပါရဲ့လား။ သည်စကားကိုတော့ မမေးရဲ။

အားတင်းထူမတ်သော ရယ်ခြင်းမျိုးနှင့် ငြိမ်း ရယ်မောလိုက်ပါသည်။

“မြိုင်သာယာဆိုရင်တော့ မလိုက်တော့ပါဘူး မမသက်ရယ်၊ ငြိမ်းက တစ်နှစ် တစ်ခါမှ သွားဖြစ်တာဆိုတော့ နေရာသစ်တွေပဲ သွားချင်တာ”

“လိုက်ခဲ့ပါ ငြိမ်းရယ်”

“ငြိမ်းက အင်းလေးဘက် သွားချင်တာ၊ ရည်မွန်တို့ကလည်း ခေါ် နေတယ်၊ မမသက်က မြိုင်သာယာဆိုရင်တော့ ငြိမ်း သူတို့နဲ့ပဲ ပူးပေါင်းလိုက် တော့မယ်လေ”

မမသက်သည် စဉ်းစားသလို တစ်ခဏမျှ ငြိမ်နေပါသည်။

“မမသက်လည်း အင်းလေးပဲ လိုက်ခဲ့ပါလားဟင်”

“မရဘူး ငြိမ်းရဲ့၊ ကြည်ဖြာကို ကတိပေးမိပြီးသား ဖြစ်နေပြီ”

“ဒါဆိုလည်း ငြိမ်း မလိုက်တော့ဘူး နော် နော်”

“သဘောကွယ် သဘော၊ မလိုက်ချင်ဘူးဆိုတော့လည်း ဇွတ်အတင်း မခေါ်တော့ပါဘူး”

“မလိုက်ချင်တာ မဟုတ်ပါဘူး မမသက်ရယ်၊ အင်းလေးကိုလည်း ရောက်ဖူးချင်လို့ပါ”

“နောက်နှစ် သွားလည်း ရသားနဲ့”

“နောက်နှစ်ကျ မြိတ်တို့၊ ထားဝယ်တို့ပေါ့”

မမသက်၏ ရယ်သံ ကြားရသည်။ ငြိမ်းလည်း လိုက်ပါရယ်မော ကာ၊ စကားတစ်ခွန်း၊ နှစ်ခွန်းမျှ ဟန်မပျက် ဆိုကာ နှုတ်ဆက်ရပါသည်။

ငြိမ်းသည် ဖုန်းကို အိပ်ရာထက် ချလိုက်သည်။ ခုတင်ပေါ် ကန့်လန့် ဖြတ်ပင် လှဲအိပ်လိုက်ပါသည်။ လိပ်တင်ထားသော ပန်းနုရောင် ခြင်ထောင် အမိုးကို မြင်သည်။ ပန်းရောင် ဇာကွက်တို့နှင့် ဖန်တီးထားသော ပိတ်ကားပြင် ဝယ် မျက်နှာတစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာသလို ထင်၏။ အေးတိအေးစက်နိုင်သော မျက်လုံးများ၊ နာကျင် ထိမထင်မျက်နှာ...။

အင်း... မမသက်နဲ့ မကြည်ဖြာတို့ ထပ်တွေ့ကြတော့မှာပေါ့...။ တွေ့လျှင် သူတို့ ဘာတွေများ ပြောကြမည်နည်း။

“ငြိမ်းလည်း လိုက်မလို့ဆိုပြီး ကျန်ခဲ့တယ်”ဟု မမသက်က ပြောလေ မလား။

‘ဪ- ငြိမ်းလား၊ သူ့အဖေက ငါ့မောင်လေးကို သတ်လိုက်တာ လေ၊ ဘယ်လိုက်ရဲမလဲ’ဟုများ မကြည်ဖြာ တုံ့ပြန်လေမလား...။ ဘုရား...။

တော်ကြာ အပြစ်ကနေသာ လွတ်တာ၊ တကယ် လုပ်ခဲ့တာ ဟုတ်ချင် ဟုတ်နေမှာ၊ ငွေများ တရားနိုင် ဖြစ်ရင်ဖြစ်မှာ ဆိုပြီး အထင်အမြင်သေးသွားရင် ဘယ်လို လုပ်မလဲ...။

တစ်လောလေးကတင် ကြီးကြီး ပြောဖူးပုံကို ဖျတ်ခနဲ သတိရလျှင် တော့ ငြိမ်းသည် မျက်လုံးအစုံကို နာနာကျင်ကျင်ပင် ဖိမှိတ်လိုက်ပါသည်။

*

mgyoe.com

တဝီဝီ ကစီစီ မြည်နေသော ပိုးကောင်ငယ်သည် ငြိမ်း၏ အခန်းထဲ ဘယ်အချိန်တကည်းက ကျူးကျော်ဝင်ရောက်နေသည်မသိ။ ခြင်ထောင်လည်း ချမထားတာမို့ ခြင်ထောင်အပေါ်တစ်ဝိုက်၊ မျက်နှာကြက်တစ်ဝိုက်ကပင် ဟိုပျံ ဒီပျံ၊ ဟိုဝင်တိုး ဒီဝင်တိုး လုပ်နေပုံရသော သူ့သံစုံကြောင့်ပင် မှေးခနဲ အိပ်စက် ပျော်ရာက နိုးထရတော့သည်။

ငြိမ်းသည် မျက်လုံးအစုံကို ဖွင့်လျှင်ဖွင့်ချင်း အာရုံကို ပြန်လည်စုစည်း မိခြင်း မရှိချေ။ ခန္ဓာသည် အိပ်မက်ကမ္ဘာမှာလား၊ ပြင်ပကမ္ဘာမှာလား မရေ ရာ။ မျက်တောင် ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်ပြုမိသည်။ နောက် မျက်လုံးတို့ကို တစ်ချက်၊ နှစ်ချက် ပွတ်လိုက်သည်။ အကြည့်ကို ဟိုဟိုဒီဒီ ရွှေ့လျှင်တော့ အိပ်ရာက နိုးလာရခြင်းကို စေ့ငုသိတော့သည်။

ငြိမ်း၏ အခန်းမှာ တကယ့် တကယ်တော့ မကျယ်လွင့်လှချေ။ တစ်အိမ်လုံးမှာ အကျယ်ဆုံးအိပ်ခန်းသည် အဖေအခန်းဖြစ်ပါသည်။ အိပ်ခန်း သုံးခန်းပါသော တိုက်ခန်းမို့ နောက်ထပ်သော အိပ်ခန်းနှစ်ခန်းသည် ကြီးကြီး အတွက် တစ်ခန်း၊ ငြိမ်းအတွက် တစ်ခန်း။ ငြိမ်း၏ အခန်းကတော့ ကြီးကြီး အိပ်ခန်းထက် မဆိုစလောက် ကျယ်လွင့်ရုံ။

ခုတင်ခေါင်းရင်းမှာ စားပွဲငယ်တစ်လုံးရှိသည်။ ခြေရင်းမှာ မှန်တင် ခုံ ရှိသည်။ မှန်တင်ခုံဘေးက ထောင့်ချိုးနေရာလွတ်မှာတော့ အဝတ်ဗီရိုရှိ ပါသည်။ အဝတ်လှန်းစင် သီးသန့်ထားရန် နေရာမကျယ်တော့၍ လုံချည်တန်းသာ ထားရသည်။ အင်္ကျီများကိုတော့ ချိတ်ငယ်များပါသည့် သစ်သားတန်းနှစ်ခုကို နံရံနှစ်ဖက်ဝယ် သံနှင့် ရိုက်ထားရသည်။

သည်မကျယ်ဝန်းသော အခန်းထဲမှာ နှစ်ယောက်အိပ် ခုတင်တစ်လုံး ဆွဲသေးတာကတော့ ကျေနပ်စရာ။ ယခင်က ကြီးကြီးနှင့် နှစ်ယောက် အိပ်ခဲ့ ရသည့် အခန်း။ ကိုကို အိမ်ထောင်ကျချိန်မှာတော့ ကိုကိုအခန်းကို အပိုင်စားရ ကာ ကြီးကြီး အခန်းရွှေ့သွားခဲ့သည်။ တစ်ယောက်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေဖန်များ၍ ကြီးကြီးနှင့် နှစ်ယောက်နေရမည် ဆိုလျှင်ပင် ငြိမ်းမှာ နေသားမကျ။

သို့သော် ဧည့်သည်လာလျှင်တော့ မရှောင်သာပြီ။ မနေမဖြစ် နေကြရ တော့သည်။ ဧည့်သည် ဆိုရာမှာလည်း ငြိမ်းတို့၏ အမျိုးအဆွေများ၊ အထူးသဖြင့် အဖေနှင့် သင့်တင့်သော အမျိုးအဆွေများပါပေ။

“ဖိန်းနွဲခါကျရင် မောင်မျိုးတင် လာမယ်တဲ့ သမီးရေ’ဟု နေခင်းကပင် ထမင်းအတူ စားနေခိုက် ကြီးကြီး အသိပေးပါသည်။

ဦးဦးမျိုးတင်သည် အဖေညီဝမ်းကွဲ။ ဝမ်းကွဲများအနက် အဖေနှင့် အရင်းနှီးဆုံးသောသူ။ ငြိမ်းတို့ ပဲခူးမှာ နေစဉ်ကရော ရန်ကုန်ကို ပြောင်းလာ တော့ပါ အနည်းဆုံး တစ်နှစ်လျှင် တစ်ကြိမ်လောက်တော့ ရောက်ရောက် လာတတ်သည်။

“သမီးအခန်း ကြီးကြီး လာအိပ်မယ် မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး သမီးရဲ့၊ သမီးအခန်း သူတို့ကို ပေးရမှာ၊ သမီးအခန်းက ခုတင်က ပိုကျယ်တာကိုး”

“ဟင်”

ငြိမ်းသည် မမျှော်လင့်သော စကားမို့ စိတ်လက် ရှုပ်ထွေးဟန်ဖြင့် ‘ဟင်’ကို သံရှည်ဆွဲကာ ရေရွတ်လိုက်ပါသည်။

“ဟုတ်တယ် သမီးရဲ့၊ ဒီတစ်ခါ မောင်မျိုးတင် တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး၊ သူ့မိန်းမ ချိုချိုလည်း ပါလာမှာ၊ ပြီးတော့ သူ့သမီးလေး မိချောလည်း ပါလာမတဲ့၊ မောင်မျိုးတင် မျက်စိ လာပြတာ ဆိုလား၊ သုံးယောက် ဆိုတော့ ကြီးကြီးအခန်းမှာ မအိပ်သာဘူးလေ၊ ခါတိုင်းကတော့ မောင်မျိုးတင် တစ်ယောက်တည်း လာတာ မဟုတ်လား နော်”

“အင်းလေ.. ရပါတယ်”

ငြိမ်းသည် ထမင်းစားပွဲမှ ထကာ ထမင်းပေါင်းအိုး၊ ဟင်းအိုးများ တင်ထားရာသို့ လျှောက်လာသည်။ ထမင်း နည်းနည်း ထည့်သည်။ ဟင်းအိုး လှုပ်ကာ ငါးဟင်းအနှစ်ရည် ဆမ်းသည်။ နောက် တအုံနွေးနွေး ခံစားချက် ကိုပင် ပိုက်မြဲ ပိုက်ကာ ထမင်းစားပွဲသို့ ပြန်လျှောက်လာပါသည်။

ကြီးကြီးကတော့ထမင်းလက်စသတ်နေပြီ။ လက်နှင့်သာ စားသောက် တတ်သူ၊ အဆီအနှစ်တို့နှင့်အားပါးတရ နယ်ဖတ်စားတတ်သူမို့ ပန်းကန်အနား တစ်လျှောက်ဝယ် တစ်စွန်းတစ်စ ကျန်သော အဆီတို့ကိုပင် လက်နှင့် တစ်ချက် သပ်ကာ သိမ်းလိုက်သေးသည်။

ငြိမ်းသည် ဇွန်းနှင့် တစ်ချက် နှစ်ချက် မွေလိုက် တစ်ဇွန်းစားလိုက် လုပ်နေသည်။ စိတ်လက်မကြည်သာတော့လျှင် ထမင်းစားပုံကပင် သွက်သွက် လက်လက် မရှိချင်။ ခေါင်းကိုလည်း ငိုက်စိုက်ချထားမိလေသည်။

“သမီး”

ငြိမ်းသည် ကြီးကြီးကို ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“သမီးအခန်း ပေးရမယ် ဆိုလို့ စိတ်ညစ်နေတယ် မဟုတ်လား”

နှစ်အတန်ကြာ အတူနေလာသူမို့လည်း ငြိမ်း၏ မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကဲကို ရာနှုန်းပြည့် မဟုတ်တောင် အတော်အသင့်တော့ ကြီးကြီး ဖတ်တတ်ပေမည်။ ‘မဟုတ်ပါဘူး’ ဟုလည်း ညာလိုစိတ် မရှိ။ သို့သော် ‘ဟုတ်တယ်’ ဟုလည်း မဆိုချင်။

ကြီးကြီး၏ မျက်နှာကို တွေ့၍သာ ကြည့်နေမိသည်။

“ကိုယ့်ဘာသာ နေရတာကို သမီး ပိုကြိုက်မှန်း ကြီးကြီး သိပါတယ် သမီးရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခုဟာက အမျိုးတွေလေ၊ ရောက်လာတော့မယ်ဆိုတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ပြီးတော့ အလည်လာကြတာတောင် မဟုတ်ဘူး၊ ကျန်းမာရေး မဟုတ်လား သမီးရေ၊ ကုသိုလ် ရပါတယ်”

ကုသိုလ်လည်း မရချင်ပါဘူး ကြီးကြီးရယ်...။

ဝမ်းတွင်းက တုံ့ပြန်လိုသော စကားကိုတော့ ငြိမ်း ခေါင်းခါယမ်းလျက် မေ့ဖျောက်လိုက်ပါသည်။ နှုတ်ကမူ ကြီးကြီး စိတ်ချမ်းသာစေမည့်စကား တို့ကိုသာ ဆိုရမည်။ ကြီးကြီးသည် မောင်လုပ်သူအိမ်တွင် နေနေရသည်ဆိုသော၊ မိမိ အိမ်အစစ် မဟုတ်ဆိုသော ခံစားချက်တစ်မျိုး အမြဲလို ကိန်းအောင်းနေတတ်သူပေ။

“ရပါတယ် ကြီးကြီးရယ်၊ သန်ဘက်ခါညက စပြီး သမီး အသုံးလိုတဲ့ ပစ္စည်းလေးတွေ ယူပြီး ကြီးကြီး အခန်းမှာ လာအိပ်ပါ့မယ်”

ငြိမ်းသည် ထမင်းလုတ်ကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း ဝါးရင်း ဧည့်သည်စောင်သည်များ အိမ်ရောက်လာခိုက် အင်မတန် ဧည့်ဝတ်ကျေတတ်သော အမေ့ကို မြင်ယောင်နေသည်။ ငြိမ်း၏ စိတ်နေစိတ်ထားမှာ အမေ့ကို ရသော်လည်း အလုံးစုံ မဟုတ်။ စေတနာစိတ် မရှိတာ မဟုတ်သော်ငြား တစ်ပါးသူ သည်းညည်း ခံနိုင်ခြင်းမှာတော့ အမေ့ကို မမိပါ။

ငြိမ်းသည် ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ယမ်းခါလိုက်ပါသည်။

နေ့လယ်ခင်းက မြင်ကွင်းများ စိတ်အာရုံက လွင့်ပါးပြန်၏။ တစ်စစ ကြည်လင်လာသော အမြင်ဝယ် မှန်တင်ခုံမှာ ခိုကပ်နေသော ပိုးကောင်ကို မြင်သည်။ လက်မ လက်သည်းခွဲလောက် ရှိမှာပဲ။ ပိတုန်းလိုလို ဘာလိုလို...။

ငြိမ်းသည် ခုတင်ပေါ်က ဆင်းကာ ပိုးကောင် ရှိနေရာ မှန်တင်ခုံအနီး တိုးကပ်လာသည်။ လက်ကလေး ခုံးအုပ်ကာ ပိုးကောင်ကို လှစ်ခနဲ ဖမ်းသည်။ ပြတင်းဘောင်ပေါ်ဝယ် ညင်ညင်သာသာ တင်ပေးလိုက်ပါသည်။

ငြိမ်း၏ လက်များနှင့် ထိတွေ့မိချိန်မှာ ပိုးကောင်လေး နာကျင်ထိခိုက် သွားလေသလား။ သေတော့မသွားဘူးထင်ပါရဲ့။ တစ်ခဏမျှ ငြိမ်နေသည်။ နောက်တော့မှ အားယူဟန်နှင့် တဝီဝီ တစီစီ ပျံသန်းထွက်ခွာသည်။

ငြိမ်းသည် ပိုးကောင်ငယ် မသေမှန်း သေချာတော့မှပင် ပြတင်းအနီး က ခွာလာသည်။

အပြင်ဘက်တွင်တော့ ညနေ နေခြည်တို့သည် ရွှေရောင်၊ လိမ္မော် နီရောင်အဆင်းတို့ ရံလျက် ဖြန့်ကြက်စပြုပေပြီ။

*

အနီရောင်၊ အစိမ်းရောင်၊ အဝါရောင် သစ်သီးအလှများ စီထပ်ပုံ
 ထားသည့် သစ်သီးတန်းရှေ့တွင် ငြိမ်း ခြေစုံရပ်လိုက်သည်။ အသင့်ကိုင်ဆောင်
 လာသည့် ပလတ်စတစ်ခြင်းထဲ လှသော၊ လတ်သော သစ်သီးများ တစ်လုံးချင်း
 ရွေးထည့်လိုက်ပါသည်။

ခုတစ်လောတော့ ရာသီဥတုက ခပ်နွေးနွေး ရှိလာတာမို့ ထမင်းဟင်း
 ကို ဝဝမြိန်မြိန် စားရန်ထက် ထမင်း ပုံမှန်လောက် စားသောက်ပြီး သစ်သီးလေး
 များ ထပ်ဆင့်အရသာခံလိုက်ရတာကိုသာ ငြိမ်း ပို၍ ခံတွင်းတွေ့နေသည်။
 အိမ်မှာလည်း အသီးမပြတ်။ အင်း... ဒီအသီးတွေကတော့ မမသက်တို့ အိမ်
 အတွက်ပါ။

ငြိမ်းသည် သစ်သီးအပြင် ဝယ်စရာ ထူးထူးခြားခြား မရှိလှတာမို့
 ကျေနပ်လောက်သော သစ်သီးစုံ ရလျှင် ငွေရှင်း၏။

ဈေးဝယ်စင်တာထဲက ထွက်လာလျှင်တော့ အပြင်ဘက်တွင် နေ
 ရောင်သည် ခြောက်သွေ့ပူနွေးလျက်ရှိလေပြီ။ တုံးဝါဝါများ တန်းစီချထား
 သော လမ်းလယ်ကို ဖြတ်၍ တစ်ဖက်ခြမ်းသို့ ကူးလာသည်။ လမ်းထိပ်
 ထမင်းဆိုင်တွင်တော့ နေ့လယ်စာ စားချိန်မို့ လူကျလျက်။

ငြိမ်းသည် မမသက်နှင့် တွေ့ရမည့်အရေးအတွက် ညကပင် ကောင်း
 စွာ အိပ်မပျော်ချေ။ မမသက်ကတော့ ငြိမ်းတစ်ယောက် သူတို့အိမ်ဆီ လာရိုး
 လာစဉ် လာတာပဲ ထင်မည်။ သို့သော် ငြိမ်းမှာတော့ ကိုယ့်အကြံနှင့်ကိုယ်။

ရန်သူကို လက်ဦးမှု ယူတယ်ပဲ ဆိုချင် ဆိုပါ။ တစ်ဖက်လူ အပြော
 နှင့် မမသက် မသိရမီ အဖြစ်မှန်ကို ငြိမ်း ပြောပြရမည်။ မှန်သောစကားကိုပင်

မမှန်သော အခြေအနေဖြင့် ဦးနှင့်အောင် ဆိုရဦးမည်။ ခွင့်လွှတ်ပါ မမသက် ရယ်၊ မမသက်တို့ကို ဆုံးရှုံးမှာ ငြိမ်း သိပ်ကြောက်လို့ပါ။

ငြိမ်းသည် ယုံသက်ချကာ ခြံတံခါးရှေ့ ခြေစုံရုပ်လျက် လူခေါ်ခေါင်းလောင်း ကို နှိပ်လိုက်ပါသည်။ မကြည်ပြာကို တွေ့သည့်နေ့ကထက် မလျော့သော စိတ်လှုပ်ရှားမှုသည် ငြိမ်း၏ လက်ချောင်းများမှာပင် ခိုကပ်နေသယောင်။

အခါများစွာလိုပင် မမသက်၏ လှိုက်လှဲသော ရယ်သံကို ကြားရ သည်။ ရွှင်ရွှင်ပျပျ နှုတ်ဆက်သံ။ နောက်တော့ အိမ်ထဲ ရောက်လာကြသည်။

“ခဏ ထိုင်ဦး ငြိမ်းရယ်၊ ဒီမှာ မုန့်ဟင်းခါးဟင်းရည်က တည် လက်စလေး ဖြစ်နေလို့”

ငြိမ်းသည် မီးဖိုခန်းဝ တံခါးဘောင်ကို မှီ၍ ပွက်ပွက်ဆူသည့် ဟင်းရည်အိုးအနီး ဟင်းရည်မြည်းကာ၊ လိုတာ ဖြည့်ကာနှင့် စိတ်ရော လက် ပါ အားလပ်ပုံမရသော မမသက်၏ ဘေးတစောင်း မြင်ကွင်းကို ငေးနေ ပါသည်။ ‘ငြိမ်းလာမယ်ဆိုလို့ ချက်တာ’တဲ့...။ သည်စကား ကြားရုံနှင့်ပင် တစ်လမ်းလုံး မောလာရသော အမောတို့ ပြေပျောက်မလို ရှိပြီ။

မုန့်ဟင်းခါးဆိုသော မြန်မာ့ရိုးရာအစားအစာသည် ရန်ကုန် ရောက်ခါ မှ ငြိမ်း စွဲမက်ရသော အစားအစာ ဖြစ်လေသည်။ ခရီးဝေးက ပြန်ရောက် လျှင်ရောက်ချင်း မုန့်ဟင်းခါးကိုသာ အလွမ်းပြေ စားချင်သည်။ ငါး၊ စပါးလင်၊ ပဲနဲ့သင်းသော ဟင်းရည်ရနံ့ကို ရလိုက်လျှင်၊ ငှက်ပျောအူနုများ ဝေ့လည်သည့် ဟင်းရည်ကို မုန့်ဖတ်ဖြူဖြူထွေးထွေးများထဲ အလောတော် ဆမ်းကာ ငရုတ်သီး၊ နံနံပင်၊ သံပရာသီး ဖြည့်ကာ တစ်ဇွန်းပြီးတစ်ဇွန်း အားပါးတရ စားလိုက်ရလျှင် စိတ်က ရွှင်ကြည်ရသည်။

ခုလည်း သည်လိုသာ ရွှင်ကြည်နေဖို့ ကောင်းသည်။ အစားအ သောက်အကြောင်းတစ်ခုသာ ခေါင်းထဲ ထည့်ကာ ဘာမဆို မေ့ထားဖို့ ကောင်း သည်။ သို့သော် လူဆိုသည်ကလည်း စိတ်အမျှင်ကို အစိုးရတတ်သော သတ္တဝါ မဟုတ်ချေ။ ငြိမ်းသည် ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် မနိုင်။ အေးငြိမ်းစွာ နေတတ်ရန် အစဉ်တွေးသော်လည်း သောကဖိစီးလာပြန်လျှင်တော့ ထိုထိုသော တွေးဖူးသမျှ တို့ကိုပင် မေ့လျော့ကာ ပူပန်နာကျင်မြဲ ရှိရလေသည်။

“ဥက္ကာကောဟင်”

ငြိမ်တိတ်နေမိခြင်းမှ လွတ်မြောက်ရန်ကြိုးစားသည့်ပမာ ငြိမ်း မေးမိ ပါသည်။

“မနက်ကတည်းက ဖေဖေနဲ့ ထွက်သွားကြတယ် ငြိမ်းရဲ့၊ သူ့ကို သင်တန်း လိုက်အပ်ပေးတာ”

“ဟင်- သင်တန်းတက်ပြန်ပြီလား?”

“အံမယ်လေး၊ ဒီတစ်ခါကတော့ တကယ်အဟုတ် ငြိမ်းရေ၊ အခု ဖေဖေက သူ့သူငယ်ချင်းနဲ့ စပ်တူလုပ်မယ့် ခရီးသွားကုမ္ပဏီမှာ သူ့ကို ဝင်လုပ် ခိုင်းမလို့တဲ့၊ ဥက္ကာကလည်း စိတ်ဝင်စားတယ် လုပ်မယ်တဲ့၊ အဲဒါနဲ့ ဖေဖေ သူငယ်ချင်းရဲ့သား ဖွင့်တဲ့ သင်တန်းကို ဖေဖေကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့တာ၊ သင်တန်း သုံးလ တက်ပေါ့၊ ပြီးတော့မှ လုပ်ရင်းနဲ့ သင်ပေါ့လေ”

“အံမယ်-မောင်ဥက္ကာတောင် အလုပ်တွေဘာတွေ လုပ်တော့မယ်၊ တွေ့မှ စဉ်းမယ် ကြည့်နေ”

မမသက်သည် မောင်လုပ်သူနှင့် ငြိမ်းတို့ စကားနိုင် လုဦးမည့်ပုံကို ကြိုမြင်ဟန်နှင့် ရယ်မောလိုက်ပေသည်။

“ဦးဦးမောင်က ကုမ္ပဏီတောင် လုပ်တော့မှာ ဆိုတော့ မမသက် ကော ဝင်မလုပ်ဘူးလားဟင်”

“ငြိမ်း သိတဲ့အတိုင်း မမသက်က အခုလိုအိမ်မှာ အေးအေးဆေးဆေး နေပြီး ဘာသာပြန်နေရတဲ့ ဘဝကို ဘာနဲ့မှ မလဲနိုင်ဘူးရယ်၊ အခုတောင်ပဲ ဝင်ငွေက အတော်ကောင်းလှပြီ၊ ပိုက်ဆံတွေ ဘယ်နား ထားရမှန်း မသိဘူး”

အရွတ်အနောက် ပြောနေမှန်း သိသည်မို့ ငြိမ်း ရယ်မောမိပါသည်။ သည်နံနက်ခင်းအဖို့ ပထမဆုံးသော စိတ်ပေါ့ပါးဟန် ရယ်မောခြင်းပါပေ။

“ပိုက်ဆံတွေ ထားဖို့ နေရာမရှိလို့ ခြင်ထောင်ကို ပက်လက်လှန်ပြီး ထည့်ထားရတယ်ဆိုတော့ ကြည်ပြာက ဘာပြောလဲ သိလား?”

ကြည်ပြာ...။ ငြိမ်း၏ အပြုံးအရယ်မှာ ဖျတ်ခနဲ အရှိန်လျော့ရသည်။ နောက်မှ သတိရ ထိန်းမတ်ကာ ‘ဘာတဲ့လဲဟင်’ဟု စကားထောက်လိုက်ပါ သည်။

“သူ့ကို ပေးတဲ့၊ ပရဟိတ အလုပ်တွေ ထိုင်လုပ်ပေးမယ်တဲ့”

“ဪ...မကြည်ပြာက ပရဟိတ လုပ်တယ်လား?”

ငြိမ်းသည် ပွက်ပွက်ဆူသည့် ဟင်းရည်အိုးကို ငေး၍နေသည်။

“လုပ်တာပေါ့ ငြိမ်းရဲ့၊ မမတို့ ဘွဲ့ရတာ အင်္ဂလိပ်စာနဲ့ မဟုတ်လား၊ ဘာသာစကားပေါ့လေ၊ ဘွဲ့ရပြီးတာနဲ့ ကြည်ပြာက မြိုင်သာယာ ပြန်တာပဲ၊ သူတို့မြိုင်သာယာနားက မင်းကုန်းမှာ အင်္ဂလိပ်စာသင်တန်းဖွင့်တယ်၊ အတန်းစာ ကျူရှင် မဟုတ်ဘူး၊ အင်္ဂလိပ်စာ စွမ်းရည် လေးမျိုးပဲ သင်တာ၊ ကျောင်းဖွင့် ရာသီဆိုရင်သင်တန်းကြေးနဲ့သင်တာပေါ့လေ၊ နွေရာသီကျတော့ မြိုင်သာယာမှာ တကယ့်ပညာဒါန သင်တာ၊ အတန်းစုံ အချိန်ခွဲပြီး တစ်နေ့ကုန်နီးပါး သင်တာပဲ တဲ့၊ မမသက်ဖြင့် တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးသေးပါဘူး၊ မန္တလေးက သူငယ်ချင်းတွေ ကတော့ ရောက်ပြီးကြပြီ၊ ကြည်ပြာသင်တန်းက သိပ်အောင်မြင်တာပဲတဲ့”

“တော်တယ်နော်”

သည်စကားကိုတော့ စိတ်ထဲ ခံစားရသည့်အတိုင်း အမှန်ဆိုမိပေ သည်။ အေးစက်သော မျက်ဝန်းများမှာပင် ထက်မြက်မှုကို ငြိမ်း တွေ့ခဲ့ဖူးပြီ လေ။ အမှတ်သညာကြီးသူ၊ တစ်ဖက်မှာတော့ ဦးနှောက်ဉာဏ်ကို အခြေပြုကာ ထူးချွန်ထက်မြက်မည့်သူ...။

“တော်တာပေါ့၊ ကျောင်းမှာကတည်းက သိပ်ကြိုးစားတာ၊ စကား လည်း နည်းတယ်၊ စာပဲ လုပ်နေတာပဲ၊ အဲဒီတုန်းကတော့ ဒီတစ်ယောက်က ကြိုးစားလှချည်လားလို့ သဘောကျမိရုံပဲ၊ နောက်တော့မှ...”

မမသက်သည် စကားကို တန့်ကာ သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်လိုက်ပါ သည်။ ငြိမ်းမှာ စကားအဆက်ကို ငဲ့လင့်လျက်။ နောက်တော့မှ...နောက်တော့မှ ဘာဖြစ်သနည်း။

“နောက်တော့မှ ကြည်ပြာဟာ သူ့ဒဏ်ရာတွေကို ဒီစာတွေကြားထဲ မှာ နှစ်ထားတာပဲလို့ သိလာတော့ ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ သိပ်သနားမိတာပေါ့ ငြိမ်းရယ်”

“ဟို... ဟိုတစ်နေ့က ဥက္ကာ ပြောပြတယ်”

“အေးပေါ့ကွယ်၊ ကံပေါ့၊ ကြည်ပြာကလည်း ကံပေါ့လို့ ပြောတတ် တယ်၊ ဖြေတတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကံကလည်းကွယ်၊ တရားမရှိဘူးပဲ ပြောပြော၊ ရက်စက်ရာ ကျလွန်းပါတယ်”

ငြိမ်းသည် တံခါးဘောင်ကို မှီရာမှ လွတ်ဟာသွားသလို မိုက်ကနဲ ဖြစ်ရသည်။ ‘ရက်စက်ရာ ကျလွန်းပါတယ်’ဆိုသည်မှာ ကံကြမ္မာကို ညွှန်းမှန်း သိသော်လည်း တစ်မျိုးသော အဓိပ္ပာယ်နှင့် ဆိုလိုက်သလို၊ နှလုံးကို ဆူးချွန်တစ်ခု

နှင့် ဆွလိုက်သလို။ တတောက်တောက် ကျသော သွေးစတို့ကိုပင် မြင်နေရ သယောင် ငြိမ်း နာနာကျင်ကျင် ငြိမ်နေမိပါသည်။

မမသက်သည် ‘ငြိမ်းလည်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားပြီ ထင်တယ်၊ ဆောရီး’ဟု သဘောရိုးဟန်နှင့် ပြောကာ လက်သုတ်ဝတ်ဖြင့် မီးဖိုခုံတစ်ဝိုက် ကို ပွတ်သုတ်သည်။ မီးခလုတ်ကို ပိတ်ကာ ဟင်းရည်အိုးကို အဖုံး ဖုံးလိုက်သည်။ အိုးတစ်အိုးကို အဖုံးပိတ်လိုက်လျှင် အမြင်ရော အနံ့ပါ ထိုက်သင့်သလောက် လုံသွားသလို အရာရာ လုံခြုံသွားလျှင် မည်မျှ ကောင်းမည်နည်း။

ငြိမ်း၏ ရင်သည် တဒိတ်ဒိတ် ခုန်စပြုလာသည်။ လုပ်မြဲထုံးစံလို လက်ချောင်းလေးများ အချင်းချင်း ဆုပ်နယ်နေမိသည်။ ဘေစင်မှာ မမသက် လက်ဆေးနေပုံကို ငေးသည်။ ကျောပြင်ရော လက်မောင်းများပါ လှုပ်ခတ် လျက်။ မီးဖိုခန်း၏ ပြတင်းသံပန်းများကို ကျော်လွန်၍ ကြည့်လျှင် စိမ်းမြသော သစ်ရွက်တို့သည် လေအငွေ့မှာ လှုပ်လျက်။ မြင်မြင်သမျှသော မြင်ကွင်း တို့သည် ငြိမ်း၏ အတွင်းစိတ်ကို ကိုယ်စားပြုလေသလား။

ငြိမ်း၏ မျက်စိရှေ့မြင်ကွင်းမှာတော့ တစ်လမ်းလုံး စီလာသမျှသော စကားလုံးတို့သည် ဝဲလှည့်ခုန်ပေါက်လျက်။ မပြောမဖြစ် ပြောရတော့မည်။ ပြောသင့်ပြောထိုက်သော တစ်ချိန် ရှိသည်ဆိုလျှင် စကားချင်း ဆက်စပ်နေသော သည်အချိန်ပါပဲ။

“မမသက်”

ငြိမ်း၏ ခေါ်သံမှာ မတိုးမကျယ်။

မမသက်သည် နံရံတွင် ချိတ်ထားသော လက်သုတ်ဝတ်အသန့်နှင့် လက် အစင်သုတ်နေရာက လှည့်ကြည့်သည်။ မျက်ခုံးပင့်ပါသည်။ ‘ပြော’ ဆိုသည့်သဘော။

“ဟိုလေ.. ငြိမ်း.. ငြိမ်း မမသက်ကို ပြောစရာရှိလို့”

“ဘာပြောမှာလဲ ငြိမ်းရဲ့၊ ပြောလေ၊ ထူးထူးဆန်းဆန်းကွယ်၊ စကား အပျိုးတွေ ဘာတွေနဲ့”

မမသက်သည် ငြိမ်းရှိရာသို့ အပြုံးဆောင်မြဲ မျက်နှာနှင့်ပင် လျှောက် လာပါသည်။

“ငြိမ်း ပြောမှာက ငြိမ်းတို့နဲ့၊ ငြိမ်းတို့မိသားစုနဲ့ မကြည်ဖြာတို့ မိသားစု အကြောင်းပါ”

ငြိမ်းသည် ပင့်သက်ရှိက်ချသည်။ ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ငုံ့မိသည်။ ခုနေ့များ အငွေ့ကလေးအဖြစ် မမသက်ရှေ့မှ ကွယ်ပျောက်သွားရလျှင် မည်မျှ ကောင်းမည်နည်း။ ကိုယ်တိုင် မသိ မကြံဖူးခဲ့သော အတိတ်၏ အရိပ်မည်းတစ်ခု တစ်မိသားစုလုံးအပေါ် သွားလေရာ တကောက်ကောက် လိုက်ပါပုံကို သိရ တော့မည် မဟုတ်။ ခုလို ချစ်ခင်သူတို့ အထင်လွဲမှားမည့်အရေး စိုးရိမ်ပူပန် နေရတော့မည် မဟုတ်။

သို့သော် လက်တွေ့ကမ္ဘာတွင်တော့ ရင်ဆိုင်စရာ အရေးကိစ္စတို့သည် အငွေ့ကလေးမျှ ကွယ်ပျောက် ရှောင်ပြေးလျှင်ပင် လွတ်မည် မဟုတ်ချေ။ ရင်ဆိုင်စရာ ရှိလျှင် ရင်ဆိုင်တွေ့ရမည်။ ပြောစရာ ရှိလျှင်လည်း ပြောရပေဦးမည်။

ငြိမ်းသည် ပြေးမထွက်သာအောင် ဖန်တီးလာသော ဘဝကို တရေး ရေး ပြန်ပြောင်း သတိရသည်။ ပြိုလဲလုလု စိတ်အစုံကို အားတင်းထူမတ်ကာ မမသက်၏ မျှော်လင့်နားစွင့်ဟန် မျက်နှာကို တည့်တည့်ပင် ရင်ဆိုင်ကြည့် လိုက်ရပါသည်။

*

နှစ်ချက် ဆက်တိုက်ဆိုသလို ထွက်ပေါ်သော လူခေါ်ခေါင်းလောင်းသံ ကို ကြားလျှင် စာအုပ်နှင့်မျက်နှာ အပ်နေသောဝင်နီတစ်ယောက် ခေါင်းကလေး ဆတ်ကနဲ ထောင်မတ်လာသည်။ ရွှင်ရွှင်မြူးမြူးပင် ပြုံးလိုက်ပါသည်။

“ဟော ဦးဦး... ဦးဦး လာပြီ ထင်တယ်”

ပန်းနုရောင် ဂါဝန်လေး လွင့်ခနဲ နေအောင် တံခါးအနီးသို့ အပြေး ကပ်သွားပုံကို ငြိမ်း ချစ်ခင်စွာ ငေးမိသည်။ စိတ်ကလည်းကြည်၍နေပါသည်။ နောက်တစ်ပတ်မှာ စဖြေရတော့မည့် စာမေးပွဲအတွက် ဝင်နီ အဆင်သင့်ဖြစ် နေပြီ။ ဝင်နီလိုပင် ငြိမ်း ကြပ်မတ်သင်ပေးရသည့် တပည့်လေး သုံးဦးလည်း အဆင်သင့် ဖြစ်နေပြီ။

ခုနေတော့ဖြင့် သူတို့လေးတွေ စာရနေပြီဆိုတာလောက် ငြိမ်းကို စိတ်ချမ်းသာစေတာ မရှိချေ။

“ဖေဖေတို့ အပြင်သွားတယ် ဦးဦးရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ခဏပဲတဲ့၊ ဦးဦး လာရင် ခဏစောင့်ဦးတဲ့၊ ညနေစာ ထမင်းစားပြီးမှ အေးအေးဆေးဆေးပြန်တဲ့၊ မှာသွားကြတယ်”

စကားသံနှင့်အတူ ဝင်နီ သံပန်းတံခါးသော့ ဖွင့်နေပုံ။ ငြိမ်းသည် ပုံနှိပ်စာအုပ်ထဲမှ ထုတ်နုတ်ကာ သီးသန့် ပြင်ဆင်ပေးထားသည့် စာပုဒ်များပေါ် မျက်လုံး တစ်ဖန် စိုက်လိုက်သည်။ နားကတော့ စွင့်နေမိသေးသည် ဖြစ်ရာ တံခါးဝက ဝင်လာသော ခြေသံ တစ်စုံမကပုံကို သတိပြုမိပါသည်။

“အချိန်မရဘူးကွ၊ ပြန်ပြေးရမှာ၊ ဒီမှာ ဧည့်သည်တောင် ပါလာတာ မတွေ့ဘူးလား”

“အို- မရပါဘူး၊ ဝင်နီ ကြိုးနဲ့ ချည်ထားမှာ၊ ဒီဧည့်သည်ကိုပါ ရောချည်ထားမှာပေါ့”

“ကဲ- တွေ့တယ် မဟုတ်လား၊ ငါ့တူမက အဆိုးလေးပါဆို”

“လာပြန်ပြီ ဦးဦးကလည်း၊ ဝင်နီ မဆိုးပါဘူးလို့ ဘယ်နှခါ ပြောရ မလဲလို့”

လေသံ ကြားရသလောက်တော့ ဝင်နီတစ်ယောက် ခြေဆောင့်နေပုံ ပေါ်ပါသည်။ ရယ်သံတို့သည် ဧည့်ခန်းထိပ်ဘက်မှာ ရှိသည့် ငြိမ်းထံသို့ပင် လွင့်၍လာသည်။

ရောက်မလာခင်ကတည်းက ဝင်နီ တသသ မျှော်ရသော ဦးဦး ပေါ့လေ။ အံ့ဆွေအမျိုးအပေါ် ဝင်နီ သံယောဇဉ် ကြီးကြီးမားမား ထားတာဟာ ဖြင့် သည်ဦးဦးတစ်ယောက်သာ ငြိမ်း တွေ့ဖူးပါသည်။ ဦးဦးသည် မိခင်ဘက်က မောင် တော်စပ်သူ။ ဝင်နီအပေါ် ချစ်ခြင်းမေတ္တာပေးကတ်သူမို့ ငြိမ်း စိတ်ထဲက လေးစားနှစ်လိုရသူ။

“ဟော- ဆရာမ၊ ဘယ်လိုလဲ ကျွန်ကော့တူမ စာရရဲ့လား၊ မရရင် ရိုက်နှက် ဆုံးမပါနော်”

ငြိမ်းသည် တိုက်ရိုက်ရည်ညွှန်းလာပြီးနဲ့ စာအုပ်ပေါ် စိုက်နေမိသော မျက်လုံးတို့ကို စကားသံလာရာဆီ ရွှေ့လိုက်ရပါသည်။ တုံ့ပြန်ပြောရန် ကြံရွယ် လိုက်သော စကားတို့သည် ဝင်နီဦးဦး၏ နောက်နားမကျတကျမှာ ရပ်နေသူကို မြင်လျှင်တော့ ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်ပြီ။ တွေ့လိမ့်မည် မထင်မှတ် သောနေရာမှာ တွေ့ရပြန်သူပေ။

သူ့မျက်နှာထက်ဝယ် အပြုံးရိပ်ကို တွေ့မြင်လို တွေ့ရပါသည်။ အထူး သဖြင့် မျက်လုံးများမှာ...

ငြိမ်းသည် ပထမ တအံ့တဩ။ နောက်တော့ ပြုံးမိသည်။ နှစ်လိုရိပ်
စွက်ကာ။ သည်ခဏဝယ် ဝင်နီ ရန်စွာသံက ဝန်းကျင်ကို လွမ်းလိုက်ပြန်သည်။

“အံ့မာ ဝင်နီက စာတွေ အကုန်ရပြီးသား၊ မယုံရင် ဆရာမကို
မေးကြည့်၊ နော် ဆရာမ”

“ဟုတ်ပါ၊ ဝင်နီလေးက မနက်ဖြန် စစ်ရင်တောင် ကြောင်းကြောင်း
ပြေး ဖြေနိုင်နေပြီ”

ဝင်နီဦးဦးက ရွှင်ပျစွာ ရယ်မောလိုက်ပါသည်။

“ဟုတ်ပါပြီဗျာ၊ ဒီဆရာ တပည့် အတိုင်အဖောက်ကို ညီနေတာပါပဲ၊
ကိုင်း... မိုးညဏ်ရေ ညနေမှ အေးအေးဆေးဆေး ပြန်ဆိုတော့ ခြောက်နာရီ၊
ခုနစ်နာရီလောက်မှ ပြန်တာပေါ့ကွာ၊ ဘယ်နှယ်လဲ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ပြေပါတယ် အစ်ကို၊ ကျွန်တော်လည်း တခြား သွားစရာမှ မရှိဘဲ”

“အေးကွာ၊ ဒါဆိုလည်း အေးဆေး ထိုင်ဦး၊ သမီးရေ ဝင်နီ၊ မိနော်
ဆီက အအေးလေး တစ်ခွက်လောက် သွားယူပေးပါလား၊ ဒီမှာ ကိုကိုမိုးညဏ်
ကို တိုက်ရအောင်”

‘ဟာ- အစ်ကို၊ ရတယ် နေပေစေ’ဟု အားတောင့်အားနာဟန်
ဆိုကာ ပါကေးခင်းသော ကြမ်းပေါ်မှာသာ သူ ထိုင်ချလိုက်ပါသည်။ ငြိမ်းတို့
စာသင်ပိုင်းက ကြမ်းပေါ်မှာသာ စားပွဲချခင်းထားတာမို့လေလား။ ‘ဆိုဖာပေါ်
ထိုင်လေကွာ’ဟု ဝင်နီဦးဦး အတန်တန် ပြောသော်လည်း ‘ဒီအတိုင်းက
ပိုအေးပါတယ်’ ဟုသာ ဆိုပါသည်။

ဝင်နီသည် အနောက်ဘက်သို့ လှစ်ခနဲပင် ပြေးထွက်သွားသည်။
မကြာမီပင် ‘ဦးဦးရေ’ဟု ခေါ်သံ ထွက်လာပြန်ပါသည်။ ဝင်နီဦးဦးသည်
သူ့ဘက်သို့ လက်ပြကာ အိမ်နောက်ဘက်ဆီ ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည်။ ခရုခန်းဆီး
လေး လှုပ်သွားပုံကို ငြိမ်း အမှတ်မဲ့ဟန်နှင့် လိုက်ငေးနေသည်။

“ခင်ငြိမ်းချမ်းက ဝင်နီဆရာမပေါ့လေ၊ ကျွန်တော်ဖြင့် ဒီကိုတော့
နှစ်ခါလောက် ရောက်ဖူးပါတယ်၊ မဆုံဖူးဘူးနော်”

“ကျွန်မက တစ်ပတ် သုံးရက်ပဲ လာတာကိုး ကိုမိုးညဏ်ရဲ့၊ ဒါကြောင့်
လွဲတာ နေမှာ”

“အေးဗျာ၊ ဘာလို့ လွဲနေရတယ် မသိဘူး၊ အမှန်ဆို စောစော
ကတည်းက မိတ်ဆွေဖြစ်နေရမှာ”

“ဟင်- ဘာဖြစ်လို့”

ငြိမ်းသည် မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့် ငေးကြောင်ကာ။

“ဪ- အစကတည်းက မိတ်ဆွေဖြစ်နေတော့ ဟိုတစ်နေ့က ရုပ်ရှင် ကြည့်ရင်း ခင်ငြိမ်းချမ်း မျက်ရည်ကျတဲ့အခါ ကျွန်တော်က တိတ်ပါ ဘာညာ ပြောလို့ ရတာပေါ့၊ ခုတော့ ဘာပြောရမှန်းမသိဘဲ လှမ်းပြီးတော့ပဲ ကြည့်နေရ တာကိုး၊ မသိဘဲ စကားလာပြောရင်လည်း ကျွန်တော်ပဲ အဟောက်ခံရမှာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား”

ခုမှပင် ဆိုလိုရင်းကို သဘောပေါက်ရသည်။ မျက်ရည်ကျခဲ့ဖူးသော နေ့က မြင်ကွင်းကို တစ်ဖန် မြင်တော့ မျက်နှာက နွေးရပြန်သည်။ သို့သော် ခဏပါပဲ။ သူ့အပြုံးအရယ်မှာ ကြည်ကြည်စင်စင် ရယ်မောမိပါသည်။

ပြီးခဲ့သည့် တစ်ပတ်က ဓာတ်ပုံပြပွဲမှာ ဆုံသူ။ ခုတော့ ဝင်နီအိမ်မှာ ဆုံရသူ။ သည့်မတိုင်ခင် ရည်မွန်အလုပ်မှာ ဆုံခဲ့ရသူ။ သူနှင့် ငြိမ်းသည် ကံဇာတ်ဆရာက အကွက်ချ ရေးသားသည့်နှယ် အချိန်ကာလ ခပ်စိပ်စိပ်မှာပင် တစ်ကွက်ချင်း ဆုံလာရပေပြီ။

စင်စစ်တော့ လူတစ်ဦးနှင့် တစ်ဦးအကြားက ရေစက် ဆိုတာသည် အင်မတန် ဆန်းကြယ်အံ့ဖွယ် ရှိလေသည်။ မဆုံဖြစ်ကြစဉ်ကလည်း ကမ္ဘာ လောကဝယ် သည်လူတစ်ယောက် ရှိလေမှန်း သိစရာအကြောင်း စိုးစဉ်းမျှပင် မပေါ်ပေါက်။ ဟော.. ဆုံကြရပြီ ဆိုတော့လည်း အချိန်တိုင်းသည်ပင် ရေစက် ဆုံကောင်းဆုံမည့်အချိန် ဖြစ်လာရပြန်သည်။ လမ်းတိုင်းမှာလည်း ရေစက်တို့ ကြုံဖြန့်စိုခင်းနေသလို။

သူနှင့် ဆုံရတာသည် ရေစက် ဆိုပါစို့။ ထိုရေစက်ကို ငြိမ်း တန်ဖိုးထား နှစ်လိုပါသည်။ ဥက္ကာလို၊ ရည်မွန်လို စိတ်ချင်းနီးစပ်မည့်သူဟု အချိန်ခဏမှာပင် ယုံစိတ်ဝင်ပါသည်။ တစ်ဖက်သားအပေါ် အလေးထားတတ်ဟန် မျက်နှာပေး၊ ညင်သာရိပ်ထင်သော မျက်ဝန်းများကြောင့်ပေလား မပြောတတ်ပြီ။

“ဟင်- ဆရာမက ဒီကိုကိုနဲ့ သိတယ်”

အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်လာပြန်သော ဝင်နီသည် အအေးခွက်ကို မိုးဉာဏ်ထံ ကမ်းပေးကာ မေးခွန်းထုတ်သလို ဆိုလိုက်ပါသည်။ နှစ်ယောက်သား အရယ် မပျက် ရှိဆဲကပင် ‘သူငယ်ချင်းတွေ ဝင်နီရဲ့’ဟု ငြိမ်း ဖြေလိုက်မိသည်။

“ကိုကိုဥက္ကာတို့လိုလား”

“အင်းပေါ့၊ ကိုကိုဥက္ကာလိုပေါ့”

‘ကိုကိုဥက္ကာ’ဟု သူ သံယောင်လိုက်လျှင် ငြိမ်းသည် သင့်၏၊ မသင့်၏ ချင့်ချိန်ရန် စိတ်မကူးမိဘဲ အမှတ်မဲ့ပင် ‘ကျွန်မ သူငယ်ချင်းလေ၊ ဟိုတစ်နေ့က ဓာတ်ပုံပြပွဲတုန်းက အတူလာတဲ့ သူငယ်ချင်းပေါ့၊ ဥက္ကာနဲ့က တက္ကာသိုလ် မတက်ခင်ကတည်းက ခင်ကြတာ’ဟု လွတ်ခနဲ ဆိုလိုက်မိသည်။

ဝင်နီရှေ့မှာမို့ပဲလား။ သူ့မျက်ဝန်းတို့သည် အအေးခွက်မှာသာ စိုက်လျက်။ သို့သော် နှုတ်ခမ်းတို့က ပြုံးလှလှ။ မျက်ဝန်းတို့သည်လည်း ပြုံးပြုံးရိပ်ရိပ်...။

ငြိမ်းသည် ဝင်နီ အနီးမှာ ရှိနေပြီမို့ မျက်နှာနီမြန်း အနေခက်ပုံကို ဇွတ်မှိတ်၍ အာရုံပြောင်းရန် မလို။ သည်ကြားထဲ စကားတပြောပြောနှင့် အိမ်ရှေ့ ထွက်လာသော ဝင်နီဦးဦးကိုလည်း ကြိဖန်ကျေးဇူးတင်ရလေသည်။

မိသားစုဝင် သုံးဦးနှင့် ငြိမ်တိတ်နေတတ်မြဲ အိမ်သည် ခုလို အမျိုးအဆွေတို့ စုံလင်လာပြန်တော့ စကားသံ မြိုင်လာရပေသည်။ အထူးသဖြင့် ငါးနှစ်ပင် မပြည့်တတ်သေးသော မိချော၏ အသံမှာ တစ်အိမ်လုံး ဘယ်ထောင့်က ဖြစ်စေ စီခနဲ ပေါ်လာသလို ရှိရသည်။ သို့သော် အပြစ်ကင်းသော ကလေးတို့၏ ညံခြင်းမို့ နားရှုပ်စရာ မရှိပါ။ နှစ်လိုတတ်လျှင်တော့ ဆည်းလည်းသံဟုပင် တင်စားနိုင်မည်။

အဖေသည် ကိုကိုသမီး၏ ဆိုးဒဏ်ကို အပြုံးမပျက် ခံနိုင်သလောက် မိချောကိုတော့ဖြင့် မချစ်ဘူး မဟုတ်သော်လည်း သည်းမခံနိုင်ပေ။ သူ့အိပ်ခန်းထဲ တောက်တောက် တောက်တောက် ဝင်ကာ တွေ့သမျှ ပစ္စည်း ကောက်ကိုင်လျှင် ‘လာခေါ်ဦး ချိုချိုရေ’ဟု ဆိုတတ်သည်။ ဒေါ်ဒေါ်ချိုက ခေါ်ထုတ်ရသည်။

ဒါလည်းပဲ မိချောသည် အဖေအခန်းကို ဘာဓာတ်ကျသည် မသိ။ အကျယ်ဆုံး အခန်းမို့လည်း ဖြစ်လိမ့်မည်။ ရောက်စ တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်မှာပင် အဖေ အခန်းထဲ မရှိချိန်ဆို အခန်း တံခါး လှစ်ခနဲ ဖွင့်၍ ပြေးဝင်ကာ ခုတင်ပေါ် ခုန်ပေါက်၍ ဖြစ်စေ၊ နေရာလွတ်များမှာ ပြေးလွှားရင်း ဖြစ်စေ၊ ပစ္စည်းများ မွှေရင်း ဖြစ်စေ ဆော့ကစားတော့သည်။ ‘ဒီကလေးတစ်ကောင်နဲ့ ငါနဲ့တော့ ခက်ဦးတော့မယ်’ဟု အဖေက မတတ်သာဟန်နှင့် ညည်းညူလေသည်။

ငြိမ်းမှာတော့ ကလေးများနှင့် အထူးတလည် ရင်းနှီးတတ်သူမဟုတ် သော်လည်း အနားတကပ်ကပ် လုပ်ချင်သော မိချောမို့ ပထမတစ်ကြိမ် အိမ်လာဖူးကတည်းကပင် သံယောဇဉ်ရှိရသည်။ နေ့လယ်နေ့ခင်း သူ့မိဘများ နေသော အခန်းမှ ကြီးကြီးအခန်းသို့ ကူးလာလျှင် ငြူစူစိတ်မဝင်ဘဲ စိတ်လို လက်ရပင် စကားပြောမိပေသည်။

ငြိမ်းသည် မိချောအပေါ် သံယောဇဉ်ဖြစ်ရပေမယ့် ဒေါ်ဒေါ်ချိုကို တော့ဖြင့် အဖေ့ခြေရာနင်းကာ မရင်းနှီးလှချေ။

ဒေါ်ဒေါ်ချိုတွင် အရာရာ သူသိ သူ တတ်သလို ထင်ရုံမျှမက ဘယ်သူ ဘာလုပ်လုပ် ကောင်းတယ် မထင်သော စရိုက်သည် လှုပ်ရှားမှုတိုင်း၊ အပြော အဆိုတိုင်းမှာပင် အထင်းသား ပေါ်နေပေသည်။ ပြီးတော့ အင်မတန် စပ်စုချင် သည်။ အသေးအဖွဲလေးများကအစ အင်မတန် သိချင်တတ်သည်။ ဥပမာ- ငြိမ်း စာသင်တာပဲ ဆိုပါစို့။ ‘ဘယ်လောက် ရသလဲ၊ တစ်အိမ် ဘယ်လောက် ပေးတာလဲ၊ ရက်တွက်နဲ့ ပေးတာလား၊ အိမ်အထိ သွားသင်ရတာ ဆိုတော့ အလုပ်သမားနဲ့ တူမနေဘူးလား’ စသဖြင့် ပြောတတ် စူးစမ်းတတ်သည်။

ဦးဦးမျိုးတင် ရှိချိန်ဆို သည်ဒဏ်က အတန် ကင်းလွတ်ပါသေးသည်။ ဟော... အဖေနှင့် ဦးဦးမျိုးတင် အပြင်မသွားလိုက်လေနှင့်။ စကားပေါက် ပေါက်ဖောက်ရန် ပြင်တော့သည်။

မီးဖိုခန်းကို တစ်ကမ္ဘာထင်သော ကြီးကြီးလည်း ဒေါ်ဒေါ်ချိုဒဏ်က မလွတ်ချေ။ ပြီးခဲ့လေသော တစ်နှစ်ကျော်ကပေါ့...။ ရောက်ပြီး သုံး၊ လေးရက် အကြာ အတိအကျဆိုရလျှင် မပြန်ခင်တစ်ရက်မှာ နှုတ်ဆော့လေတာ။ မီးဖိုခန်း ထဲ ချဉ်ပေါင် ကူခြွေရင်းက သူ့ဘာသာ ညည်းပြောပြောသလို ပြောလေတာ။

‘အင်း... ရန်ကုန်... ရန်ကုန် ဆိုပြီး ရွာက လူတွေ အထင်ကြီးကြတာ များ ခေါ်ပြချင်တယ်၊ ရန်ကုန်မှာ ဘယ်လိုနေကြ၊ ဘယ်လို စားကြတယ်ဆို တာ၊ အိမ်မှာ ငါးပိရည်နဲ့ တို့စရာနဲ့ စားပြီး အပြင်ထွက်ရင် ကြော့ကော့နေ တာများ မြင်စေချင်တယ်အေး’

‘ကွယ် ချိုချိုရယ်၊ နင့်ကို ငါတို့က ငါးပိရည် တစ်မျိုးတည်းနဲ့များ ကျွေးလွှတ်လိုက်လို့လား၊ ပြောပုံက’

ကြီးကြီးသည် ဟင်းအိုးမွှေရင်းက မနေနိုင်မထိုင်နိုင် ဝင်ပြောတော့ သည်။

‘ကျွန်မက ဒီအိမ်လို့ ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး အစ်မတင်မေရယ်၊ သဘောပြောတာပါ’

‘နင်က ဘယ်နှအိမ်များ ရောက်ဖူးလို့လဲ ပြောပါဦး’

‘ဒီလိုပါပဲ၊ ဟိုက ဒီက ဒီလိုပဲ ပြောတာတွေ ကြားနေရတာပဲဟာ၊ သွားမကြည့်ရင်တောင် သိပါတယ်လေ’

‘တို့တော့ ဟိုမှာတုန်းကလည်း ဒီလိုပဲ၊ ခုလည်း ဒီလိုပဲ စားသောက် နေတာပါပဲ၊ စားနိုင်တော့လည်း စားပေါ့၊ မစားနိုင်ရင်လည်း မောင်မျိုးတင် ခေါ်ပြီး ကောင်းပေ့ဆိုတဲ့ဆိုင် တက်စားပေါ့ကွယ်၊ ဒါပဲ ရှိတာပဲ’

‘အင်း...အဲ’နှင့် စကားမဆက်နိုင်ရှိပုံကို ငြိမ်း ပန်းကန်ဆေးရင်း နောက်ကျောဘက် ငဲ့အကြည့်မှာ မြင်ရလေသည်။

ရှည်သွယ်သွယ် ညိုတိုတို မျက်နှာထက်က ကျဉ်းမြောင်းသော မျက်လုံးအစုံမှာ တောင်ရွှေမြောက်ရွှေ။ သူ့ကို တစ်ချက်လှည့်မကြည့်သော ကြီးကြီး၏ကျောပြင်ကိုလည်း အကဲခတ်ကြည့် ဈေးကြည့်ရသေးသည်။ အင်္ကျီကို အတွင်းသို့ ထည့်ကာ လုံချည်ကို အပေါ်က မသေမသပ် ဝတ်ထားပုံ၊ လက်မှာ တော့ ရွှေလက်ကောက် ငါးကွင်းမျှ ဆင့်ဝတ်ထားပုံကို မြင်နေကျလို မြင်ရ သည်။ ချဉ်ပေါင် ခြွေထည့်ထားသော ဆန်ခါထဲ ထိုလက်နှင့်ပင် ရည်ရွယ်ချက် မရှိ အနေခက်ဟန်နှင့် မွေ့၍နေသည်။ ထိုခဏ၏ကယ်တင်ရှင်မှာတော့ မီးဖိုခန်း ထဲ လှစ်ခနဲ ပြေးဝင်ကာ မိခင်အနီး တိုးကပ်သော မိချောသာတည်း။

‘ကြီးကြီးကလည်း မပြောရင်လည်း မပြောဘူး၊ ပြောတော့လည်း တကယ့် တုတ်ထိုး အိုးပေါက်’ဟု နောက်ကွယ်မှာ ငြိမ်း ပြောမိသေးသည်။

‘သမီးရယ်၊ မပြောရင် မနေနိုင်တော့ဘူး၊ ပြောနေပုံကို ကြည့်ဦး၊ ရန်ကုန်က လူတွေလို့ သိမ်းကျုံးပြီး ပြောတာကို မကြိုက်လိုက်တာကွယ်၊ မရှိမဟုတ် ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လူတိုင်းက ဒီလိုပဲလို့ ပြောတာကို ကြီးကြီး မကြိုက်တာ၊ ပြီးတော့ လောလောဆယ် သူနေနေတာ ဘယ်သူ့အိမ်လဲ မစဉ်းစား တတ်တော့ဘူးလား၊ သူ့ဘာသာ အထင်ပဲ ပြောပြော ဒီအိမ်ကို ပြောသလို ဖြစ်မနေပေဘူးလား၊ အင်း...မောင်မျိုးတင်...မောင်မျိုးတင်...ပထမ အိမ်ထောင် တုန်းက ကံကောင်းသလောက် ခုတစ်ယောက်ကျတော့ စရိုက်ကလေးက တစ်မျိုး၊ တို့နဲ့လည်း နည်းနည်းမှမတူ၊ ဒါတောင် ယောက်ျားကြောက်ရလို့နော်၊ မကြောက်များ မကြောက်ရလို့ကတော့’

mgyoe.com

ငြိမ်းသည် မပြောစဖူး မဲ့ကာ ရွဲကာ ပြောသည့် ကြီးကြီးကို ချစ်စနိုး ရယ်မောခဲ့ရသည်။

‘ဒါကြောင့်လည်း မောင်ပြေက ပြောတာ၊ မျိုးတင်.. မင်းမိန်းမ ခေါ်ပြီး ငါ့အိမ်လာမယ် ဆိုရင် သေချာ ပြောဆိုပြီးမှလား၊ ရွာက စကားဘာညာ ဒီသယ်ပြီး ဒီက စကား ရွာပြန်သယ်ဖို့ စိတ်မကူးနဲ့၊ စကားမဖွာနဲ့လို့ ပြောရ တာ၊ အံ့မယ် ဒါကြောင့် သင်း ဒီလောက် နှုတ်ငြိမ်တာပေါ့’

ထိုစဉ်ကတော့ ကြီးကြီး၏ စကားသည် ငြိမ်းအတွက် အဆန်းတကြယ် မဟုတ်ခဲ့။ ခုနေခါ အကြောင်းစုံသိခိုက် ပြန်စဉ်းစားတော့မှသာ နှုတ်ဖွာသူ၊ မတော်မဖြစ် တော်စပ်ရသူ တစ်ယောက်နှင့် ငြိမ်းတို့ကို ပေးတွေ့ရတာ အဖေ ဘယ်လောက် ပူပန်ခဲ့မလဲ စဉ်းစားကြည့်တတ်ပြီ။

အတိတ်ကို တွေးမြဲလို ပြန်တွေးလိုက်လျှင်ပင် မြင်မြင်သမျှသော အဖေအရိပ်တို့မှာ ငြိမ်းအတွက်တော့ စာနာဖွယ် အတိပြီးလျက် ရှိလေသည်။

တေးသီချင်းသံတို့ ဆိတ်ခဲ့ပြီ။ စကားသံလည်း တိတ်ခဲ့ပြီ။

ည ၇ နာရီလောက်ကတည်းက လိုင်းပေါင်းစုံ အဖန်ဖန် ပြောင်းကာ တောက်လျှောက် ဖွင့်ထားသော တီဗွီကို ပိတ်လိုက်ချိန်၊ အဖေရော ဧည့်သည် များပါ ကိုယ်စီ အခန်းထဲ ဝင်ကြချိန်မှာတော့ အသံဗလံတို့ ဆိတ်ဆိတ်ငြိမ်သည့် ဧည့်ခန်းသည် ငြိမ်းအတွက် နားနေရာ ဖြစ်လာတော့သည်။

ည ၁၂ နာရီကျော်သော်လည်း ငြိမ်းသည် အိပ်လိုစိတ် မရှိသေးချေ။ နံနက်စောစော ထတတ်သော ကြီးကြီးတစ်ယောက် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်စေ လိုသော စေတနာနှင့် လူသူရှင်းသော ဧည့်ခန်းသို့ပင် ထွက်လာသည်။ ဘုရား စင်မှ မီးနှင့်၊ နှစ်ယောက်ထိုင်ဆိုဖာရှည်နှင့် အနီးဆုံးက မီးချောင်းတစ်ချောင်း ကိုသာ ချန်ကာ ကျန်မီးနှစ်ပွင့်ကို ပိတ်လိုက်သည်။ နောက်တော့ ဆိုဖာရှည်ပေါ် ဝယ် လဲလျောင်းမိလေသည်။

အလုပ်နှင့်ပတ်သက်သမျှ လတ်တလော စဉ်းစားရန် မလိုသေးချိန်၊ စိတ်မွန်းကျပ်မှုအပေါင်းကလည်း လွတ်တန်သလောက် လွတ်ခဲ့ချိန်မို့ ငြိမ်း၏ စိတ်မှာ ပေါ့ပါး၍ နေသည်။

ငြိမ်းသည် ရွှင်သော စိတ်၏ အငွေ့အသက်တို့ မျက်လုံးမှာပင် အရိပ် ထင်ကောင်းထင်နေမည့် ကိုယ့်ရုပ်သွင်ကိုယ် ပြေးမြင်ကာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ပြုံးမိပါသည်။ တဝီဝီ လည်သော ပန်ကာကို ငေးကာ စိတ်ကလည်း လွင့်သည်။ လွင့်သော စိတ်ကို မဖမ်းဆုပ်လို။ မျက်လုံးများပင် မှေးမှိတ်လိုက်ပါသည်။

စိတ်မျက်လွှာဝယ် ဦးစွာ ပေါ်သည့် ပုံရိပ်မှာ ညနေခင်းက မြင်ကွင်း သာ ဖြစ်သည်။

ညနေကတော့ ငြိမ်းသည် ကန်တော်ကြီး မျှော်စင်ကျွန်းထဲ ဝင်နီတို့ မိသားစုနှင့်အတူ ရောက်နေခဲ့လေသည်။ ဝင်နီသည် စာမေးပွဲ နောက်ဆုံးရက် ညနေခင်း၌ မိသားစု လည်ပတ်ရန် စီစဉ်ရာမှာ ငြိမ်းကိုပါ လိုက်ပါစေလိုခဲ့သည်။ အတန်တန် ငြင်းသော်လည်း နောက်ဆုံးတော့ ချွဲနွဲ့တွယ်ကပ်သော ဝင်နီနောက် သို့ ပါလာခဲ့ရသည်။

ဝင်နီသည် ငြိမ်း၏ လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲလွဲကာ ခိုကပ်ပါလာရာက ကချင်ရိုးရာ စားသောက်ဆိုင်ရှေ့ အရောက်မှာတော့ ဖျတ်ခနဲ လက်အတွဲ ဖြုတ်လိုက်သည်။ ‘ဦးဦး’ဟု အော်ကာ လှစ်ခနဲ ပြေးသွားတော့သည်။

ငြိမ်းသည် ဝင်နီနောက်ကျောကို ကြောင်ငေးကာ နေရာမှာပင် ခြေစုံ ရပ်နေသည်။ ရင်ထဲ တငြိမ်ငြိမ် လှုပ်ခုန်လာပုံကို ကိုယ်တိုင် သိနေပါသည်။ ဝင်နီ ဦးတည်ပြေးသွားသည့် စားပွဲသို့လည်း ချက်ချင်းဆိုသလို မကြည့်ရဲချေ။

ဝင်နီဦးဦးကို စိတ်မှန်းနှင့် ပြေးမြင်လျှင်ပင် တစ်ယောက်သောသူ သည် ဘေးက တွဲလျက် ပါစမြဲ။ ခုရော သူပါ ပါလာလေမလား။ ငြိမ်းသည် သူ ရှိနေမလိုလို မယုံရဲရဲ ထင်စိတ်နှင့် နောက်မှာ လျှောက်လာနေသော ဝင်နီ မေမေကို စောင့်သလို မျက်နှာလွဲကာ ရပ်နေမိပါသည်။

သည်တစ်လောအတွင်း ငြိမ်းနှင့် သူသည် ဝင်နီတို့အိမ်မှာ ဆုံပြီးသည့် နောက် ထပ်ဆုံရန် အကြောင်းမပေါက်ခဲ့ပါ။

သို့သော် သည်ကနေ့ခေတ်၏ ထုံးစံအတိုင်း လူမှုကွန်ရက်မှာတော့ မိတ်ဆွေဖွဲ့ကြသည်။ နံနက်ဆိုလျှင် ‘ကောင်းသော နံနက်ခင်းပါ’ အဓိပ္ပာယ်ရ စာကြောင်းငယ်သည် အင်တာနက် ဖွင့်လျှင်ဖွင့်ချင်း အချက်ပေးသံ တတင်တင် နှင့်အတူ ဝင်ရောက်လာစမြဲ။ ညချိန်ကျပြန်တော့လည်း သည်လိုပါပဲ။ ရောက် တတ်ရာရာ စကားဆိုပြီးလျှင် ‘ကောင်းသောညပါ’ဟု သူ နှုတ်ဆက်တတ်သည်။ ငြိမ်းကမူ ချစ်စဖွယ် အရပ်ပုံလေးများ ပြန်ပို့တတ်သည်။

နှစ်ပတ်နီးပါးမျှသော အချိန်ဆိုတာသည် စာကြောင်းလေးများမှ တစ်ဆင့် လူနှစ်ဦးအကြား သံယောဇဉ် ကူးလူးရန် လုံလောက်သောအချိန် ဟုတ်ပါ သလား။ ငြိမ်းအတွက်တော့ဖြင့် တစ်စစ ဖွဲ့တည်လာသော သံယောဇဉ်ကို သူ ရေးသော စာသားများမှာ မြင်ရသည်။ ကိုယ်တိုင် ပြန်ရေးမိသော စကားလုံးလေး များမှာ မြင်ရသည်။ လူချင်း မတွေ့မမြင်ရာကူး ဆိုသော ရဲစိတ်နှင့် ရဲခါတော့လည်း အပြန်အလှန် စနောက်မိတာမျိုး ရှိတတ်လေသည်။

သည်မျှ ရင်းနှီးပြီးသူကို ဘာကြောင့် မတွေ့ရဲပါသနည်းဟု တစ်စုံတစ်ယောက်က မေးလာလျှင်တော့ ငြိမ်း မဖြေတတ်ပါ။

‘လာလေ ညီမရဲ့’ဟု ဝင်နီမေမေ ဦးဆောင်ကာ ဆိုင်ထဲ ဝင်တော့ နောက်က တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ပင် လျှောက်လိုက်လာသည်။ စားပွဲပိုင်းဆီ အရောက်မှာတော့ မရှောင်သာပြီ။ ‘ဆရာမ’ဆိုသော ဝင်နီအသံကြောင့် ဖျတ်ခနဲ အကြည့်ရောက်ရတော့သည်။

ထိုခဏ၌ ရင်ထဲ ဟာကျသွားပုံကို ခုနေများ ပြန်ပြောပြကြေးဆိုလျှင် ငြိမ်း ပြောတတ်မည် မဟုတ်ချေ။ အမျှော်လင့်ကြီး မျှော်လင့်ပြီးခါမှ ဆုံးရှုံးရသူလို ဆိုရမလား။ မတွေ့ရဲပါဘူး ထင်စဉ်က ထင်ခဲ့သည်။ တကယ့် တကယ် မတွေ့ရတော့လည်း မယုံနိုင်စရာ လှုပ်ခနဲ ဟာရပြန်ပါသည်။

ဝင်နီဦးဦးဘေးဝယ် သူ မရှိ။ အင်း... ကိုမိုးဉာဏ် မရှိ။ ငြိမ်း မမြင်ဖူးသေးသော အမျိုးသမီးတစ်ဦးသာ ရှိပါသည်။

ဝင်နီမိသားစု၏ လှိုက်လှဲရွှင်ပျသော စကားသံ၊ ရယ်သံများအကြား ဝယ် ငြိမ်းသည် ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် လိုက်လျောညီထွေ ဖြစ်စေရန် အားထုတ်ရသည်။ ခဏအကြာမှာတော့ ဝင်နီကျေးဇူးကြောင့်ပင် အများနှင့် တစ်သားတည်း ဖြစ်လာရသည်။

‘ဆရာမက မိုးဉာဏ်နဲ့ သိတယ်ပေါ့နော်’ဟု ဝင်နီဦးဦးက ဆိုတော့ စိတ်လှုပ်ရှားပုံ မပေါ်အောင် ထိန်းကာ ‘သိပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်’ဟု ငြိမ်း စကားပြန်ရပါသည်။

‘ဘာရယ် မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ဟိုတစ်နေ့က အပြန်ကျတော့ ဆရာမ အကြောင်း မေးလိုပါ’

ငြိမ်းသည် မျက်နှာ ရဲခနဲ ဖြစ်ရ၏။ ဝင်နီ တဟိဟိ ကျိတ်ရယ်ပုံကို သိသည်။ သို့သော် ငဲ့မကြည့်ဖြစ်ချေ။

‘အဲဒီတော့ ကျွန်တော်လည်း သိပ်မသိတဲ့ကြားက သိသလောက် လေး ပြောပြတာပေါ့’

‘အံ့မယ် ဝင်နီဆရာမကို ဒါမျိုး မေးတိုင်း ဦးဦးက ပြောပြစရာလား’

‘ဟာ- ကိုကိုမိုးဉာဏ်က ဒါမျိုးတွေ ဦးဦးကို ပြောဖူးတာ မဟုတ်ဘူး သမီးရဲ့၊ ဆရာမနဲ့လည်း ခင်တာ တွေ့လို့ ဦးဦးက သူ မေးတော့ ပြောပြတာပေါ့၊ ဒီလို ဆရာမရေ၊ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့မှာ သူက ဒါရိုက်တာပေါ့၊ လူကလည်း’

mgysb.com

လူတော်ပါ။ နယ်က လာတာပဲ ဆရာမရဲ့၊ စစ်ကိုင်းသားပေါ့၊ ရန်ကုန် ရောက်ပြီး သင်တန်းတွေ ဘာတွေ တက်လိုက်သေးတာပေါ့၊ နောက်တော့ ကျွန်တော် ဒီအလုပ် စလုပ်တဲ့အခါ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က တစ်ဆင့် သူနဲ့ ချိတ်မိတယ်၊ လက်တွဲလုပ်မိတယ် ဆိုပါတော့၊ ခုတော့ ကျွန်တော့်ညီလိုပါပဲ’

ဘာအတွက်ကြောင့်များ ဝင်နီဦးဦးက သည်မျှ စကားစပ်ကာ ပြောပြ ရပါလိမ့်။ ငြိမ်း မသိပြီ။

ထိုခဏဝယ် စိတ်ဝင်တစား နားစွင့်သော ငြိမ်း၏ မျက်နှာထက် မည်သည့်အရိပ်တို့ ထင်ဟပ်နေမည်နည်း။ စိတ်အတွင်းက စကားများစွာသည် မျက်လုံးမှတစ်ဆင့် ငွေ့ငွေ့ရေးရေး ပေါ်ပေါက်နေမည်လား။ သံယောဇဉ်သည် မျက်တောင်ဖျားမှာ ခိုချိတ်ကာ ပြင်ပကမ္ဘာသို့ ချောင်းမြောင်းနေလေမလား။ အို...ဒီလောက်တော့ အမူအရာ မပျက်ခဲ့ပါဘူး...။

ငြိမ်းသည် ပန်ကာ တဝှေ့ဝှေ့လည်ပုံမှာ စိုက်သော မျက်လုံးများကို မျက်နှာချင်းဆိုင် နံရံသို့ ရွှေ့လိုက်သည်။ ကံ့ကော်ပန်းပုံပန်းချီကားသည် အလင်း နှင့် အမှောင်ရိပ် အားပြိုင်သော နံရံထက်မှာ ငြိမ်ဝပ်လှပလျက်။ ငြိမ်းကိုယ်တိုင် ဝယ်ယူခဲ့သော ပန်းချီကားပါ။ ဝတ်လွှာဖြူ၊ ဝတ်ဆံဝါဝါတို့သည် စိမ်းသော အရွက်တို့အကြားမှ ခေါင်းဖြူကာ သည်ညချမ်း၌ ဆန်းသောမျက်နှာ ဆင်သည့် ငြိမ်းထံ ငေးနေကြဟန်။

ငြိမ်းသည် လဲလျောင်းနေရာက ဆတ်ခနဲ ထကာ ဖုန်းကို လှမ်းယူ သည်။ စိတ်လက်ကြည်လင်တုန်း စာရေးရမည်။ စိတ်ခံစားမှုဟူသမျှ ရေးလို စိတ်ပေါ်တိုင်း ချရေးထားလိုက်ရတာကို ငြိမ်း အင်မတန် နှစ်လိုပါသည်။

စာလုံးလေးများသည် ငြိမ်း၏ လက်ချောင်းဖျားတို့မှ စီးကျလျက်။ စိတ်အလျဉ်သည် စာလုံးလေးများ တဖျပ်ဖျပ် ရွှေ့သလို လိုက်ပါရွှေ့လျက်။

ငြိမ်း၏ စိတ်တို့သည် ပစ္စုပ္ပန်မှာ တည်နေရာက အတိတ်သို့ လွန်း ထိုးသည်။ အနာဂတ်သို့ မျှော်ကြည့်သည်။

အတိတ်နှင့် အနာဂတ်ကို အဖန်ဖန် တွေးကာ မောပန်းရသောစိတ်ကို ဖျော့ချလိုက်လျှင်တော့ ငြိမ်းချမ်းသော ပစ္စုပ္ပန်သည်သာ ငြိမ်း၏ အနီးအပါးမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။

အဖန်ဖန် ရေးကာ၊ အခါခါ ဖျက်ကာနှင့် နောက်ဆုံး တည်တံ့ကျန်ရစ် သော ကဗျာမမည် စာမပီ စာကြောင်းလေးများကို ငြိမ်း ငေး၍ နေသည်။

‘တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း ချစ်ခြင်းမေတ္တာ ဆိုတာဟာ စမ်းချောင်းကလေး တငြိမ်ငြိမ် စီးနေပုံကို အဝေးက ငေးရသလိုပါပဲ ရေစီးသံသဲ့သဲ့ ကြားရရုံနဲ့တင် အလိုလို ငြိမ်းချမ်းနေတာမျိုး...’။

*

“မမငြိမ်း”

“ပြော”

“သမီးတို့ ပြန်ရင် မြိုင်သာယာ လိုက်ခဲ့မလား”

ငြိမ်းသည် ပြူးကျယ်ဝန်းဝိုင်းသော မိချော၏ မျက်လုံးလေးများကို ငုံ့ကြည့်ကာ တွေ့နေသည်။ ဘာပြန်ပြောရပါ။ ‘မလိုက်ပါဘူး မိချောရယ်’ လို့ ပြောနေကျလိုပဲ ပြောရမလား။

အမှန်ကိုသာ ဝန်ခံစတမ်း ဆိုလျှင်တော့ ခုတစ်လော ငြိမ်း ခြေအချ ချင်ဆုံးသော မြေသည် မြိုင်သာယာသာတည်း။ မြိုင်သာယာသည် အဖေ စွန့်တုန်းက စွန့်ခဲ့သောမြေ။ ခုတော့ ငြိမ်းအတွက် အဖြစ်မှန်တို့ကို သည့်ထက် ရှင်းလင်းအောင် တစ်ဆစ်ချင်း တိုးကပ်နိုင်မည့်မြေ။ အဖေကိုယ်တိုင် မရှင်း လင်းခဲ့သော အမှန်တရားကို အဖေကိုယ်စား ရှင်းပေးလိုက်ချင်သည်။ သို့သော် မည်သို့သော အကြောင်းပြချက်နှင့် မြိုင်သာယာ သွားရမည်နည်း။

မြိုင်သာယာမှာ မပြောနှင့်၊ ရွာမှာပင် ရင်းချာသော အမျိုးတို့ မရှိ တော့။ အဘွားလည်း မရှိတော့ပြီ။ တစ်ဦးတည်းသော အဖေအစ်မကလည်း တစ်မိုးအောက်မှာ။ အဖေဝမ်းကွဲမောင်နှမများထဲ အရင်းနှီးဆုံးဆိုရမည့် ဦးဦး မျိုးတင်ဆိုတာကလည်း တစ်နှစ်တစ်ကြိမ်လောက်တော့ အိမ်ရောက်နေကျ။ သည်တော့ ဘယ်အမျိုးဆီ အလည်သွားရန် အကြောင်းပြရမည်နည်း။

မိချောတို့နှင့်တော့ နည်းနည်းမျှ ပြန်မလိုက်လိုပါ။ ငြိမ်း သိလိုသမျှ၊ မေးလိုသမျှတို့သည် အဖေနားသို့ အလျင်မကြာ ပြန်ရောက်လိမ့်မည်။

အင်းလေ... မြိုင်သာယာ မသွားရလို့လည်း ဘဝက ဘာမှ ပြောင်းလဲ သွားမှာမှ မဟုတ်ဘဲ။

“မလိုက်တော့ပါဘူး မိချောရယ်”

“လိုက်ခဲ့ပါ မမငြိမ်းရာ၊ ချောင်းထဲမှာ ရေကူးကြမယ်လေ၊ ပြီးတော့ ပြီးတော့ အိမ်နောက်ဘက်က လယ်ကွင်းမှာ ညနေဆို သွားဆော့ကြမယ်လေ”

mgjoe.com

မိချော၏ စကားလုံးလေးများသည် ရှစ်နှစ်အရွယ် ကလေးမလေး ငြိမ်းကိုပင် ပြန်မြင်ယောင်စေပါသည်။ တသွင်သွင်စီးသော ချောင်းရေစီးသံသာ သာ။ ချောင်းကမ်းခြေက သဲပြင်မှာ ဖြူဖြူမွှေမွှေ။ ခြေဖျားလေး ထိုးကာ နှစ်ကာ ဆော့ကစားရတာကို ငြိမ်း မမေ့ပါ။ ရေထဲများ ဆင်းရပြီ ဆိုလိုကတော့ မိရွှေငြိမ်းတစ်ယောက် တော်ရုံနှင့် ပြန်မတက်ချင်။ ကလေးအရပ်နှင့် ပေါင် လောက်မှာသာ အမေက ရေချိုးစေသည်။ ကိုကိုကတော့ အတော်ဝေးဝေး သွားနိုင်သည်။ တစ်ဖက်ကမ်းရှိ စေတီမှ ဆည်းလည်းသံသဲ့သဲ့ကိုပင် ခုနေ ပြန်စဉ်းစားတော့ ရေးရေး ကြားယောင်သလို ရှိလာပါသည်။

- “ညောင်ပင်သာမှာ မမငြိမ်းတို့အိမ်မှ မရှိဘဲ”
- “သမီးတို့အိမ် ရှိတယ်လေ”
- “သမီးတို့အိမ်မှာ နေရင် ထမင်းကျွေးမလား ကဲ”
- “ဟာ- မမငြိမ်းကလည်း ကျွေးမှာပေါ့”
- “သမီးကိုယ်တိုင် ချက်ကျွေးမှာလား”
- “အမေ ချက်ကျွေးမှာပေါ့၊ သမီးတော့ မချက်တတ်သေးဘူး ဟီး”

ပခုံးကလေး တွန့်ကာ ရယ်မောသူကို ဆံပင်လေးများပင် ချစ်စနိုး ဖွမိလေသည်။ သည်နေ့ နေခင်းပိုင်း သူ့မိဘများက မျက်စိဆေးရုံ သွားကြတော့ မိချောမှာ လွတ်လပ်ရေး အပြည့်အဝ ရနေပုံနှင့် အဖေအခန်း ကူးသည်။ ကြီးကြီးအခန်း ကူးသည်။ ငြိမ်းအပြင်က ပြန်ရောက်လျှင် အနားက မခွာတော့။

ငြိမ်းမှာတော့ အခန်းထဲ မိချော ရှိခြင်း၊ မရှိခြင်းအတွက် ထူး၍ စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ပါ။ ဒေါ်ဒေါ်ချို အခန်းထဲ စွတ်စွတ်ရွတ်ရွတ် ဝင်လာပုံထက်တော့ စိတ်ချမ်းသာစရာ ကောင်းသေးသည်။ ရောက်တတ်ရာရာ ပြောဆိုရတာ စိတ်လက်ပေါ့ပါးရသည်။ ကလေးတို့၏ ဖြူလှသော အတွေးတို့ကို စကားလုံးလေးများမှ သိမြင်လျှင်တော့ အသက်နှင့်မမျှ သယ်ပိုက်ထားရသည့် သောကဖြူထည်တို့အတွက် ဝမ်းနည်းခြင်း ဖြစ်ရလေသည်။

ခုတစ်လောတော့ ငြိမ်း၏ ပူပန်ခြင်းတို့သည် သိသိသာသာ လျော့ပါး ခဲ့ပြီ။ မမသက်နှင့် တွေ့သည့်တစ်နေ့ ပြောလိုသမျှ စကားအကုန် ပြောချပြီး သည့်နောက်မှာ မျိုသိပ်လေးလံသောရင်က အတန်ငယ် ပေါ့ပါးခဲ့ပြီ။ ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်စွာ နားထောင်ပေးခဲ့သည့် မမသက်ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်သည်။ ထွက်ပေါက်သဖွယ် ရှိစေခဲ့သော ကံကြမ္မာကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ရသည်။

အဲဒီနေ့က အိမ်အပြန်လမ်းမှာ ငြိမ်း ဘယ်လောက်တောင် ပေါ့ပါး နေခဲ့ပါလိမ့်။ လေထဲ လွင့်တဲ့ ငှက်မွေးတစ်မျှင်လို ပေါ့ပါးခြင်းမျိုးနဲ့လေ။

“မမငြိမ်း၊ ဒါ ဘာလဲဟင်”

မိချောသည် စောစောလေးကတင် အိပ်ရာပေါ် ချွတ်တင်လိုက်သည့် ဟန်းမိတ်ဆွဲကြိုးလေးကို ကိုင်ကြည့်နေသည်။ သစ်စေ့ညိုညိုလေးများကို လက် နှင့် ထိသပ်နေသည်။

“အဲဒါလား အဲဒါ ဆွဲကြိုး ခေါ်တယ်”

“ဟင်- ရွှေလည်း မဟုတ်ဘူး”

“အလှဆွဲတာလေ သမီးရဲ့၊ မမငြိမ်းက ရွှေမကြိုက်ဘူး”

“သမီးက ရွှေမကြိုက်တယ်”

“အေးပေါ့၊ သမီးက အမေ့သမီးကိုး”

“အမေ့သမီးပဲ မဟုတ်ဘူး မမငြိမ်းရဲ့၊ အမေ့သမီးရော၊ အဖေ့သမီး ရော ဟိ”

“ဟုတ်ပါ့ဟယ် ဟုတ်ပါ့”

မိချောသည် အသင့်ဖွင့်ထားသော အိတ်ထဲသို့ မွှေနှောက်နေသည်။ အပြင်သွားလျှင် ဆောင်နေကျ အိတ်မို့ စာအုပ်၊ ဖုန်း၊ ပိုက်ဆံအိတ်က အစ ချိုချည်၊ တစ်ရှူးအဆုံး အစုံအလင်ပါတတ်သော အိတ်ပါပေ။ သည်အိတ်ကို ဥက္ကာကတော့ အရူးအိတ်တဲ့...။ ပြီးတော့ တစ်ခုခုလိုချင်တိုင်း ငြိမ်းက အလွယ် ထုတ်ပေးလိုက်လျှင် အံ့အားသင့်ချင်သေးသည်။ အရူးအိတ်ကို သူလည်း အား မကိုးရတာ မဟုတ်ပါဘဲ စနောက်ရက်သူ...။

ဥက္ကာကို သတိရတော့ မနေ့ကပင် သူနှင့် ဖုန်းပြောရသေးတာကို သတိရလာသည်။ သင်တန်းအကြောင်း ပြောပြသည်။ မတ်လဆန်းလျှင် အလုပ် စလုပ်ရတော့မည့်အကြောင်း ပြောပြသည်။ ပြီးတော့ ငါ လူကြီးဖြစ်ပြီဟတဲ့...။ ပြောလိုက်သောအသံမှာပင် လူငယ်တစ်ယောက်၏ လေသံကို အပြည့် ခံစားမိ တော့ ငြိမ်းသည် ‘အေးပါဟာ နင်က လူကြီးဆိုတော့ ငါက လူကြီးသူငယ်ချင်း ပေါ့၊ ငါ့လည်း ပါမစ်လေး ဘာလေး ချပေးပါဦး’ဟု ရယ်ရယ်မောမော နောက် ရသေးသည်။

‘ဒီမယ် ဒေါ်ရွှေငြိမ်း၊ ပါမစ်တွေ ဘာတွေ မျှော်မနေနဲ့တော့၊ ခေတ်လည်း ပြောင်းသွားပြီ၊ အစိုးရလည်း ပြောင်းသွားပြီ’